XVI. évfolyam 49. szám **Ára: 1 forint** *1960. december 8.*

Ludas Matyi

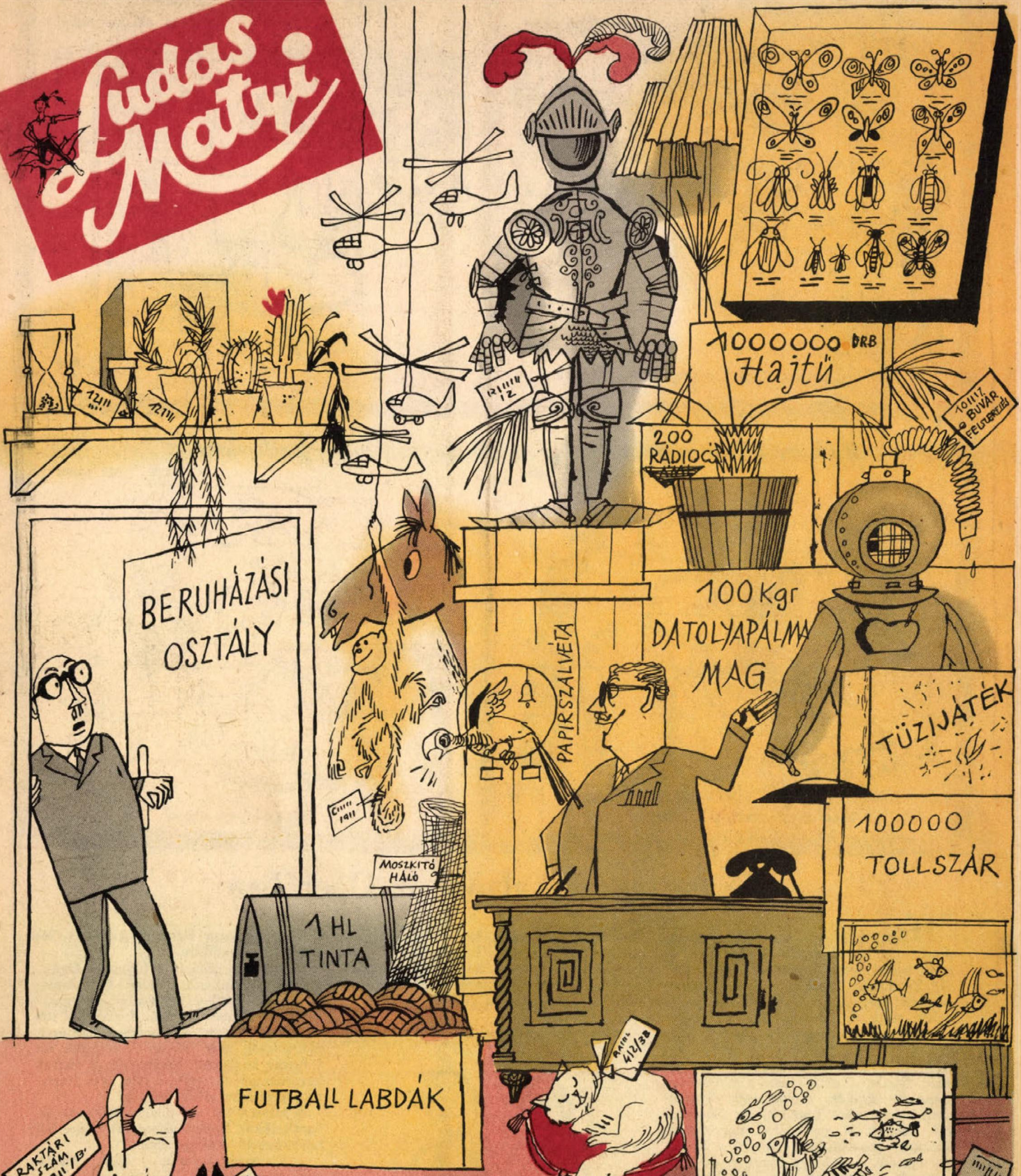
BERUHÁZÁSI OSZTÁLY
1000000 DRB Hajtű
200 RÁDIOCS
10117 BÚVÁR FELSZERELÉS
100 Kgr DATOLYAPÁLMA MAG
PAPIRSZALVÉTA
TÜZIJÁTÉK
100000 TOLLSZÁR
MOSZKITÓ HÁLÓ
1 HL TINTA
FUTBALL LABDÁK
RAKTÁRI SZÁM 1311/B.
1211
4/12/38
146

Szűr-Szabó József rajza

— Örömmel jelentem igazgató kartársnak, hogy sikerült elköltenem az ez évi beruházási keretet!...

Apja fia

Szegő Gizi rajza

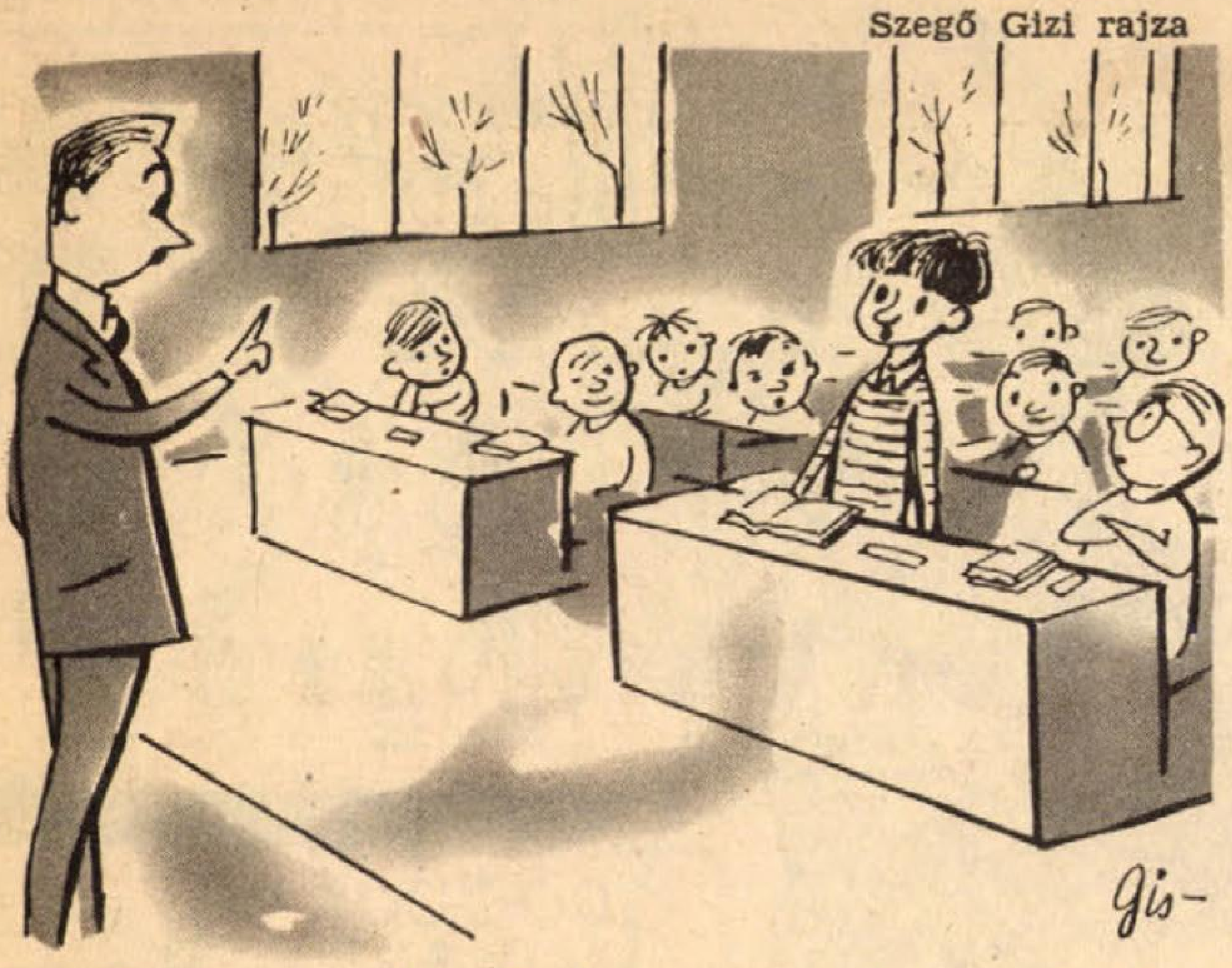

– Mondd meg nekem, Kardos, mennyi a deciméter fele?
– Féldeci!

Egyes üzletekben elkelne...

Gerő Sándor rajza

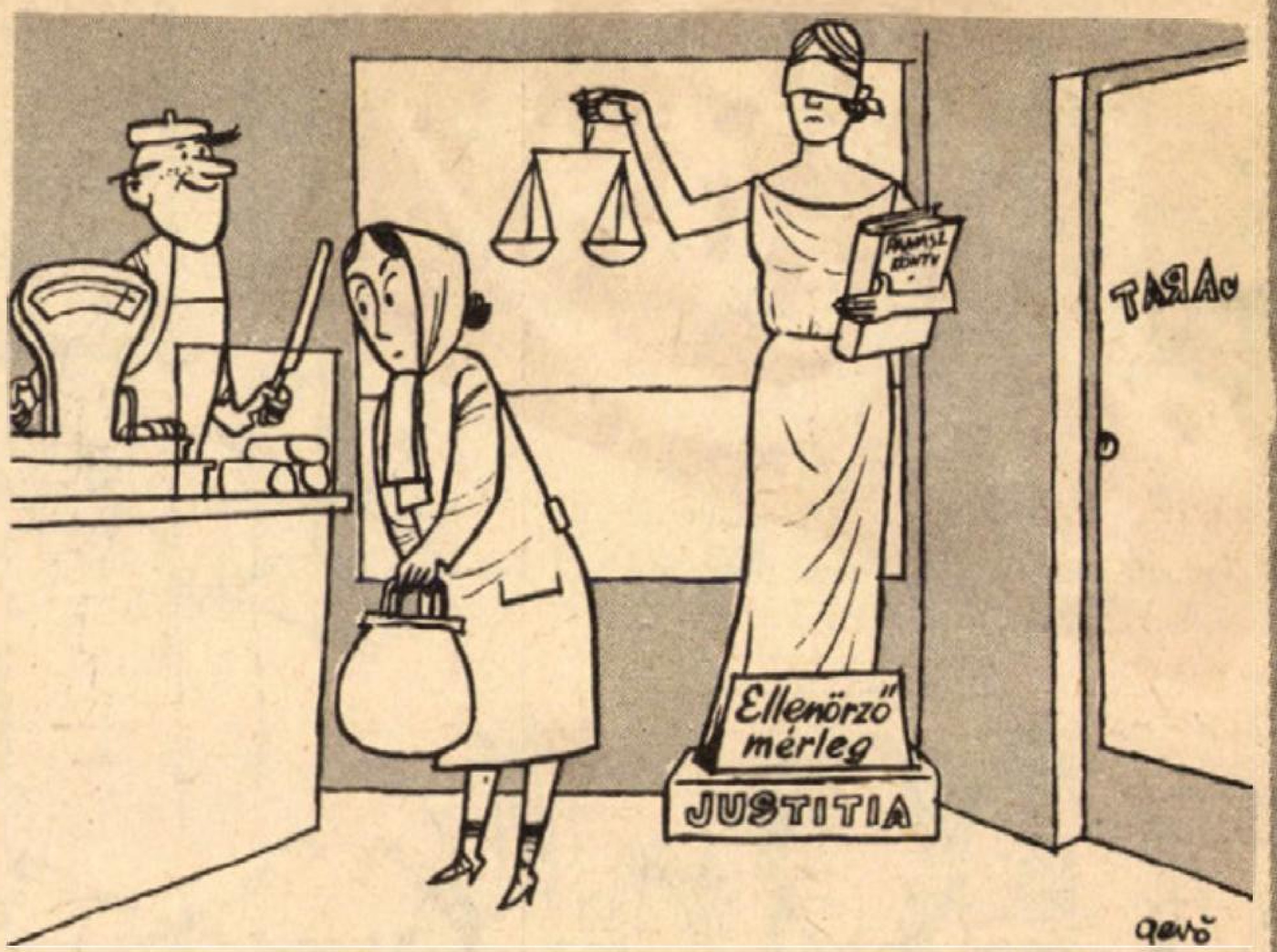

Pisti és a politechnika

Szűr-Szabó József rajza

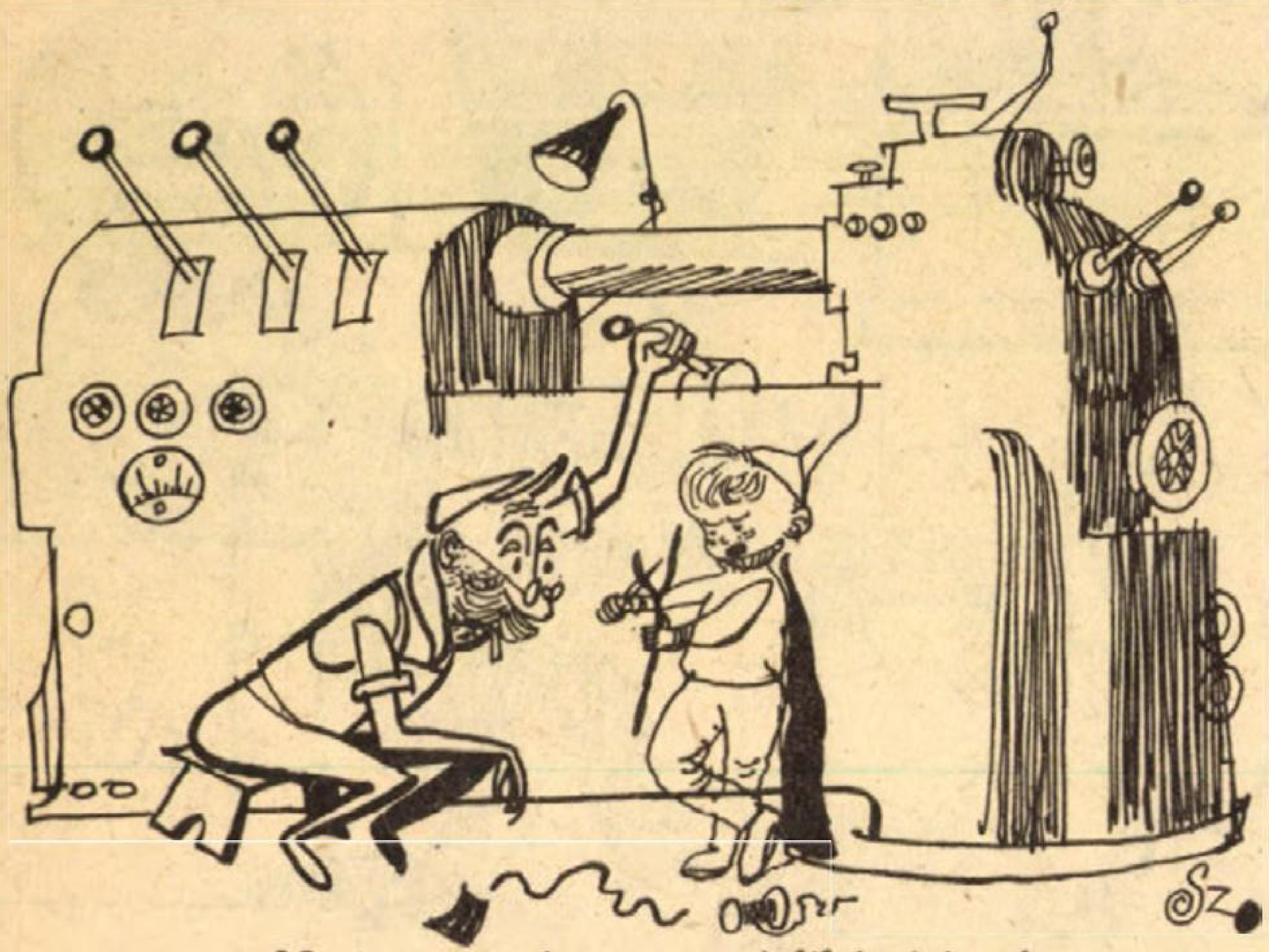

– Most megtanítom a csúzlikészítésre!

Játék-vásár

Kaján Tibor rajza

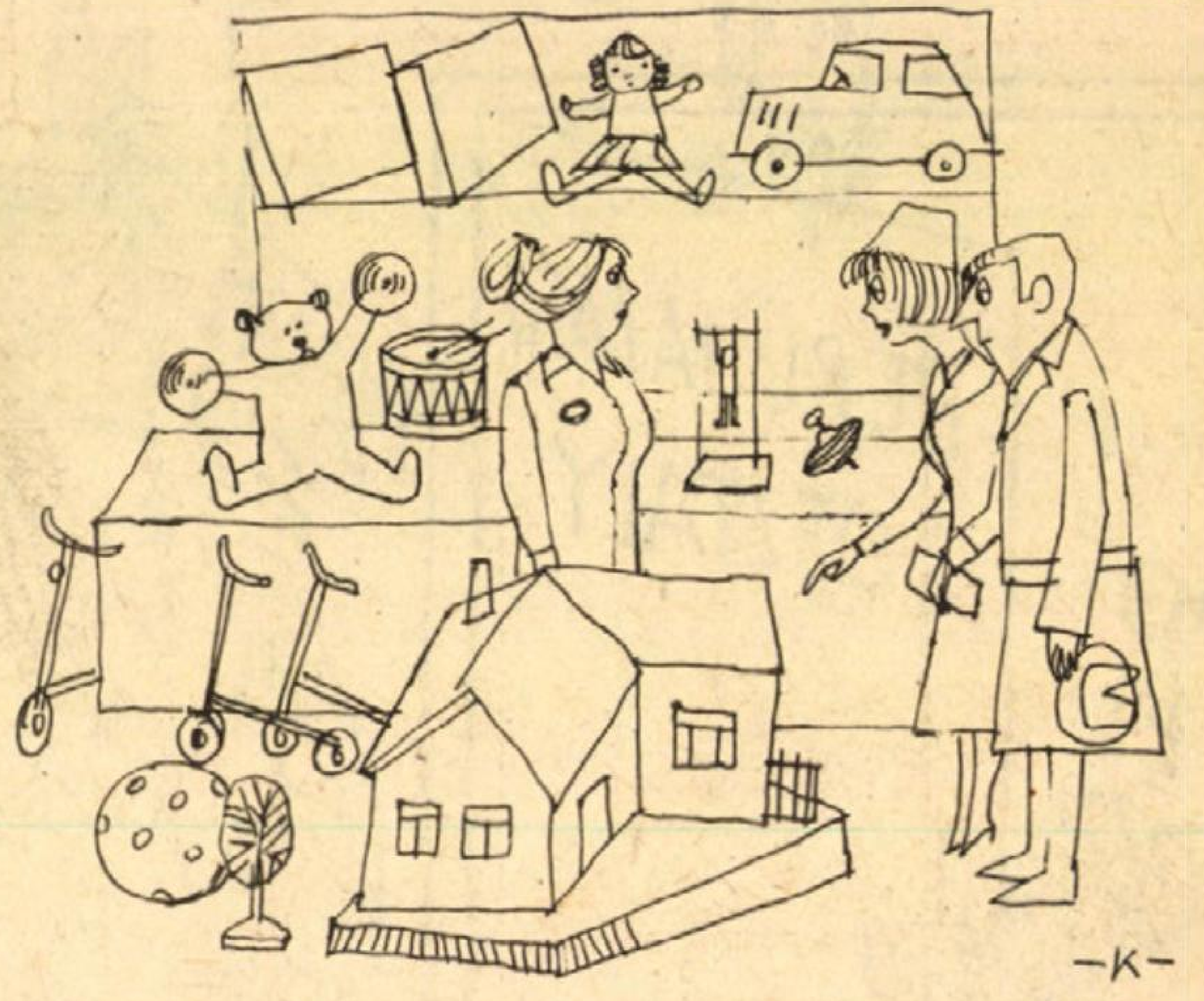

– Kicsit nagyobb nincs?

Vérfagyasztó kaland az Operában

Miközben Puccini édes-bús melódiái szárnyaltak az Operaház zsúfolt nézőterén, lopva gyönyörködtem a mellettem ülő Terikében, kedvenc színházi partneremben. Mélyen kivágott fekete bársony ruhát viselt, bő szoknyával és tűsarkú cipővel. A cipőt átmenetileg nem viselte ugyan – mind a kettő ott pihent Terike lábacskái mellett. Ékszert nem hordott, csupán a dekoltázsát díszítette háromsoros nyakék, úgynevezett divatékszer, amit fémből, porcelánból, műanyagból, babból és pattogatott kukoricából szoktak mostanság gyártani. Terike gyöngysora – a hölgy konzervatív szellemének megfelelően – üvegből készült.

Az első szünetben végigparádéztam Terikével a folyosókon és a büfén, hadd lássa a nép szomszédnőmet és csodálatos gyöngysorát. Nem kérkedésből mondom, mindkettőnek óriási sikere volt.

Csengettek, lehunyták szemeiket a csodálatos csillárok, kezdődött a második felvonás. Tosca az Ibusz útján megkapta útlevelét, majd a felvonás végén éles tőrét markolatig Scarpia mellébe szúrta. Ebben a pillanatban Terike halkan felsikoltott, és szívéhez kapott.

– Mi történt? – kérdeztem riadtan. – Hiszen nem magát érte a tőrdöfés.

– A gyöngysor, a gyöngysor – suttogta rémülten.

Nemcsak a színpadon történt tragikus fordulat, a nézőtéren is. Elszakadt a gyöngysor, és az üveg-mütyürök a föld vonzóerejének törvénye szerint lefelé gravitáltak. Lefelé, egyenesen Terike dekoltázsába. Kalandosan futkároztak ide-oda, hol szurkálva, hol csiklandozva Terike felületét. Aztán egy koppanás: az első gyöngyszem elérte végcélját – leszállt az anyaföldre.

Szerencsére lement a függöny. Gyászmenetben indultunk a mosdó felé. Amerre lépett Terike, mindenütt gyöngyök fakadtak a lába nyomán. Terike hullatta a gyöngyeit, mint őszi gesztenye az érett gyümölcsöt. Már többen észrevették ezt a furcsa természeti tüneményt. A férfiak kárörömmel nevettek, a nők együttérzéssel. Mindenkit érhet baleset.

A keresztfolyosón találkoztunk egy jóbarátunkkal. Éppen akkor ért földet két kárminvörös gyöngyszem.

– Elvesztett valamit – szólt udvariasan, és lehajolt.

Újabb koppanás.

– Miért hullatja maga a gyöngyeit? – kérdezte most már tréfálkozva.

Terike helyett kétségbeesett humorral válaszoltam:

– A mesebeli borsó helyett gyöngyszemekkel jelöljük meg az utat, hogy a nagy forgatagban visszataláljunk a helyünkre.

Stella Adorján

Bálint, a trójai faló

Mustár Bálint, bodrogalsófelsői lakos négy és fél hónappal e humoreszk megfogalmazása előtt megbeszélésre hívta össze háztáji rokonait, és így szólt hozzájuk:

— Itt az ideje, hogy felköltözködjünk Pestre, ennélfogva most pénzzé teszünk valamit, és én leszek a trójai faló.

Azzal eladott két tyúkólat, és az értük kapott pénzt zsebrevágva, felutazott a fővárosba. A két tyúkól árából a lakásbörzén egy földszinti szobakonyhás lakást vásárolt Budapest egyik külső kerületében, és még aznap beköltözött a lakásba. Másnap egy táviratot adott fel az alábbi szöveggel:

„Este tizenegyre érkezzetek, huszonhat kerület, Hízó utca 5. Trójai faló.”

A rejtjeles megbeszélés szerint tizenegy órára Mustár Bálint tizenegy rokona osont a jelzett ház elé, s Bálint a lakás ablakán át, az éj leple alatt szobájába rejtette a tizenegy rokont, majd elővette az előreváltott bejelentő-lapokat, és a tizenegy rokon bejelentkezett a Hízó utca 5., fdszt. kettőbe.

Két nap múlva Bálint panaszos levelet írt az Esti Hírlapnak, a Népszabadságnak és a Nők Lapjának, tűrhetetlen lakásviszonya miatt, helyzetét bejelentette a kerületi tanács lakásosztályán. A sajtóban fénykép jelent meg a földszint kettőről, amint egy szobában tizenkét személy fekszik vidékről szerzett szénán.

A tanács szociális osztálya egy héten belül intézkedett, és egy kétszobás lakást könyörgött ki a szomszéd kerülettől Mustár Bálint családja számára. Ez a lakás már a Főváros belső kerületében volt, Bálint elégedettségére.

A következő napon ismét távirat ment Bodrogalsófelsőre:

„Huszonhárom óra előtt öt perccel várunk a Váci utca 20/F-ben. Faló.”

A megbeszélt időben, kapuzárás előtt öt perccel huszonhárom sógora és nénje osont be Bálintnak az új lakásba, és azonnal bejelentkeztek budapesti illetékeseknek. Az eljárás a továbbiak során a történelem ősi szabályai szerint ment végbe. Az elrejtőzött Mustár-hadsereg kinyitotta Budapest kapuit a harcostársak előtt, megszállta a fővárost, és felvásárolva az összes kombinált szekrényt, gazdag hadizsákmánnyal nem tért vissza otthonába.

Somogyi Pál

Tapasztalat

Pusztai Pál rajza

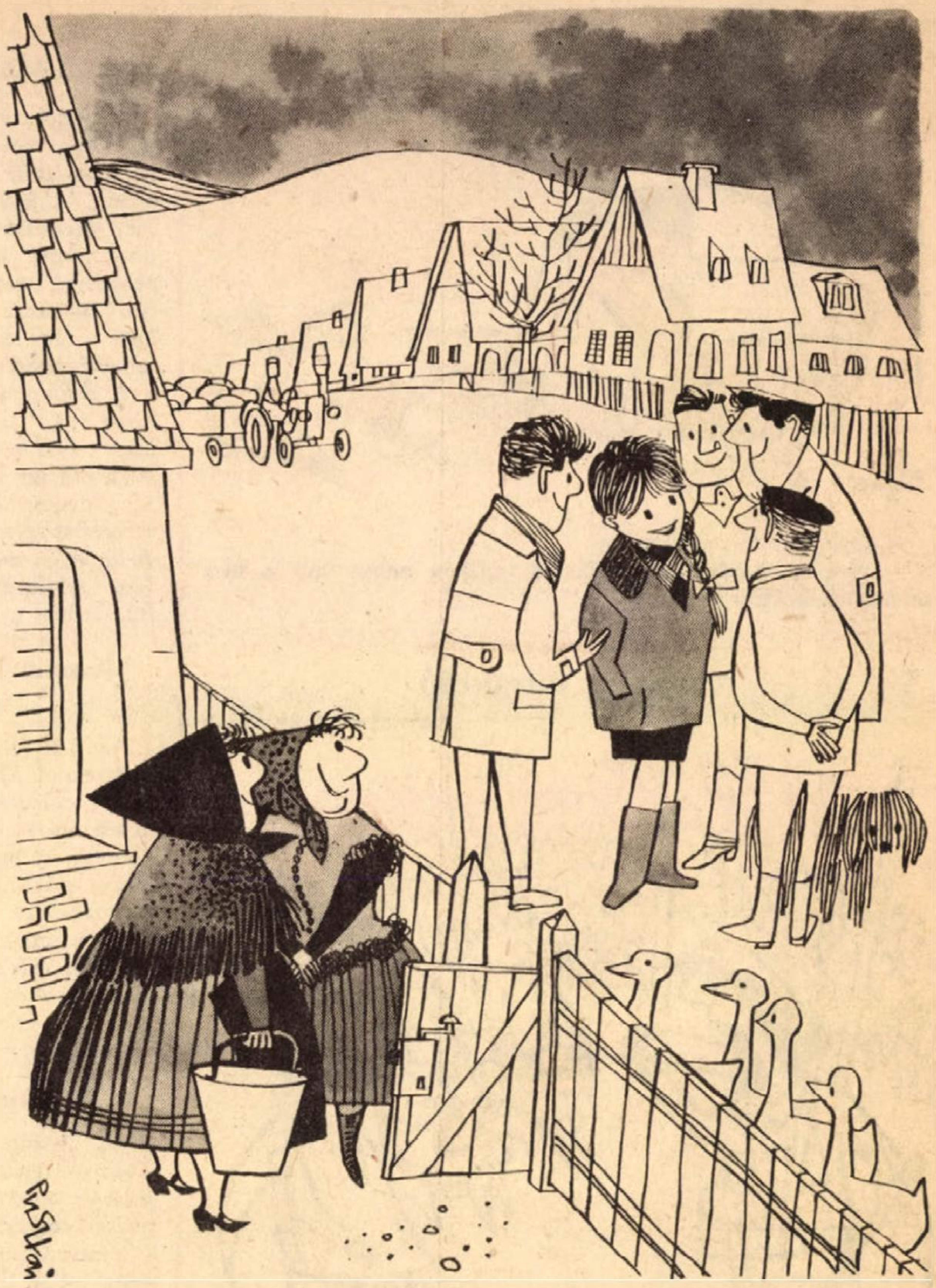

– Tud bánni a legényekkel ez a Julis!
– Nem csoda! Harminc növendékmarhát gondoz a téeszben!

Beteg a dollár

Szegő Gizi rajza

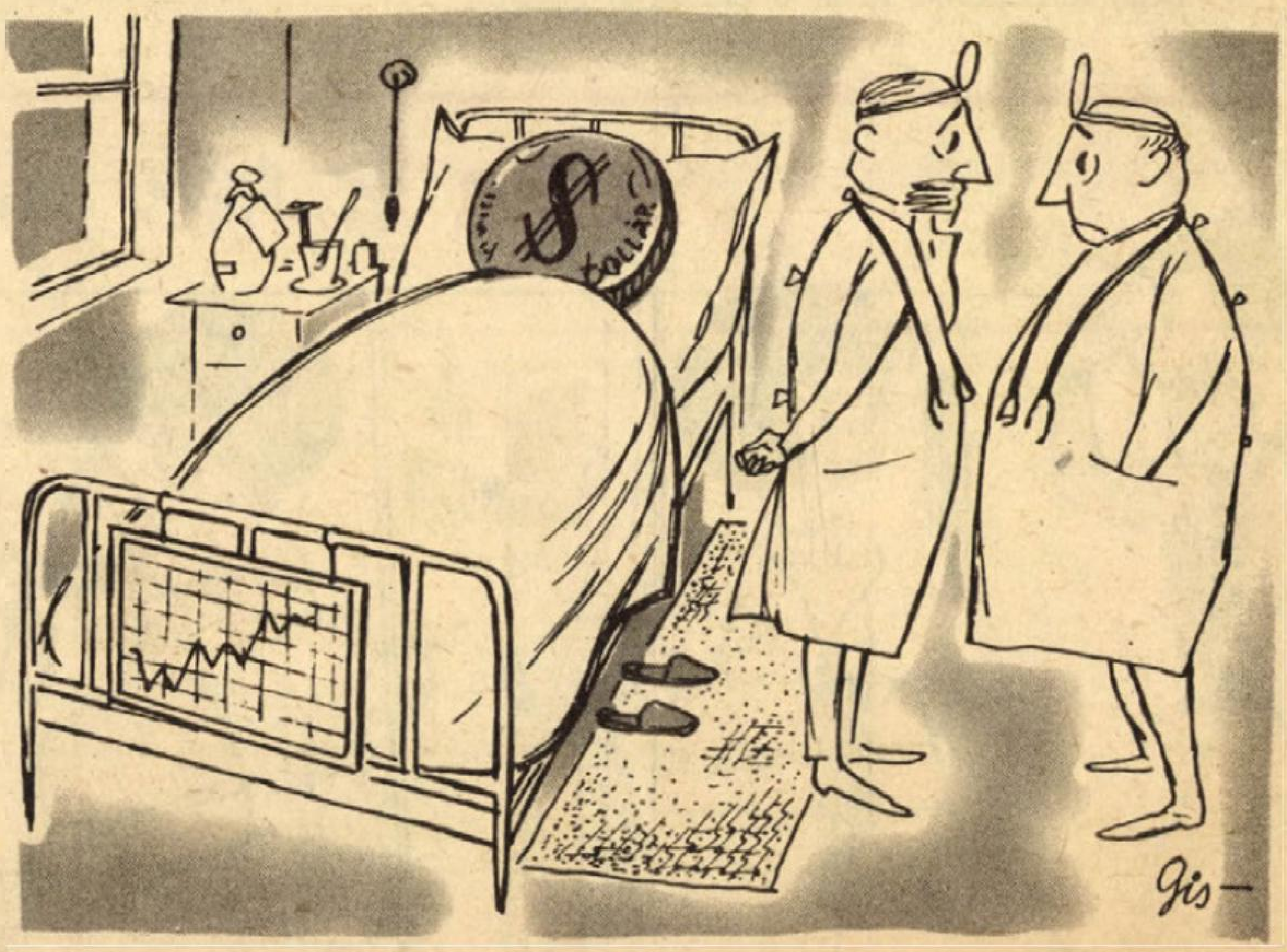

– Sajnos, súlyos az állapota! Sürgős arany injekcióra van szükség! . : :

Ebadta közbeszól

Toncz Tibor rajza

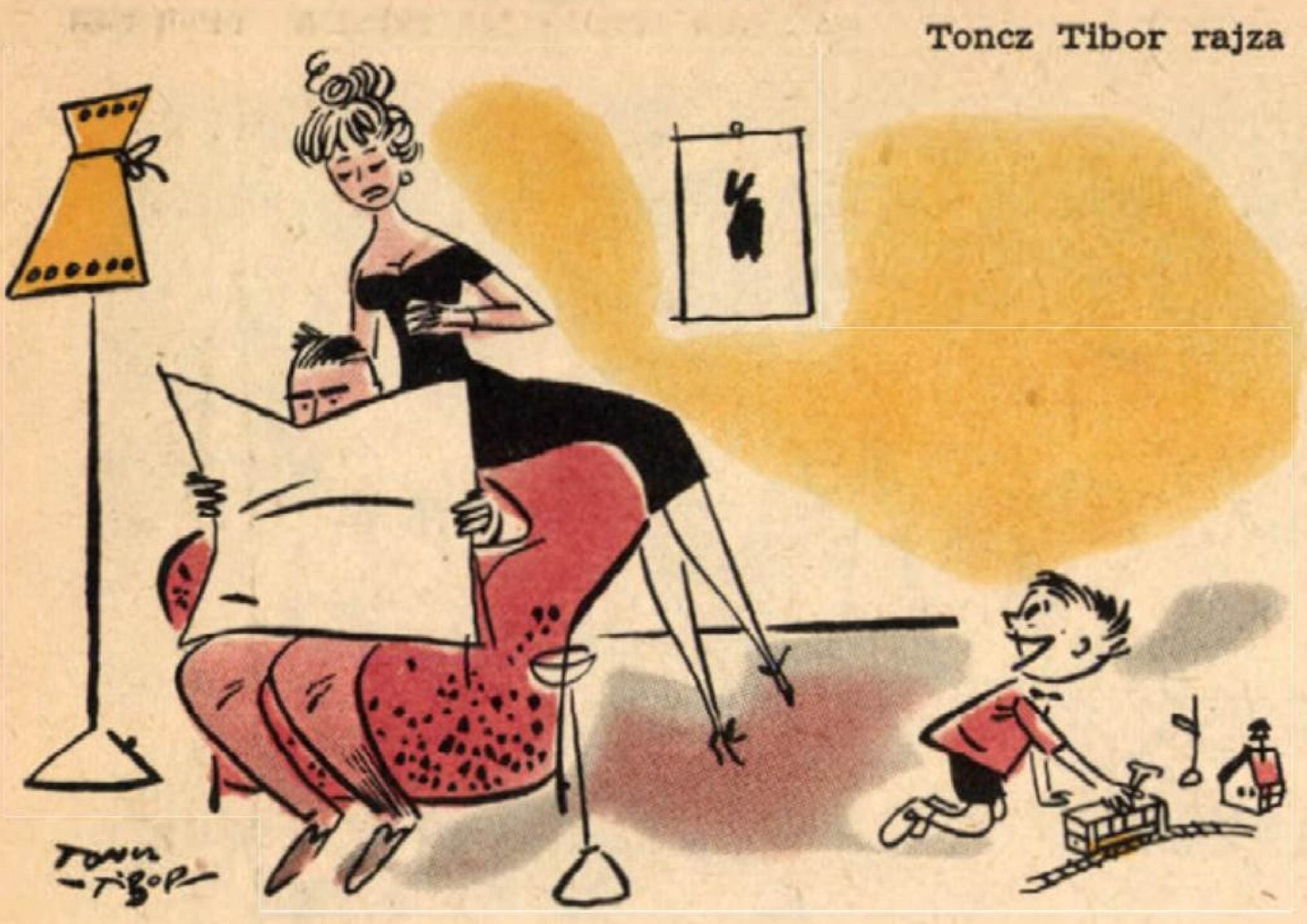

– Öregem, te őszülsz!

– Nem is csoda, anyu! Tudod, milyen nehéz volt a mai számtanfeladatom?

A nagy attrakció

Várnai György rajza

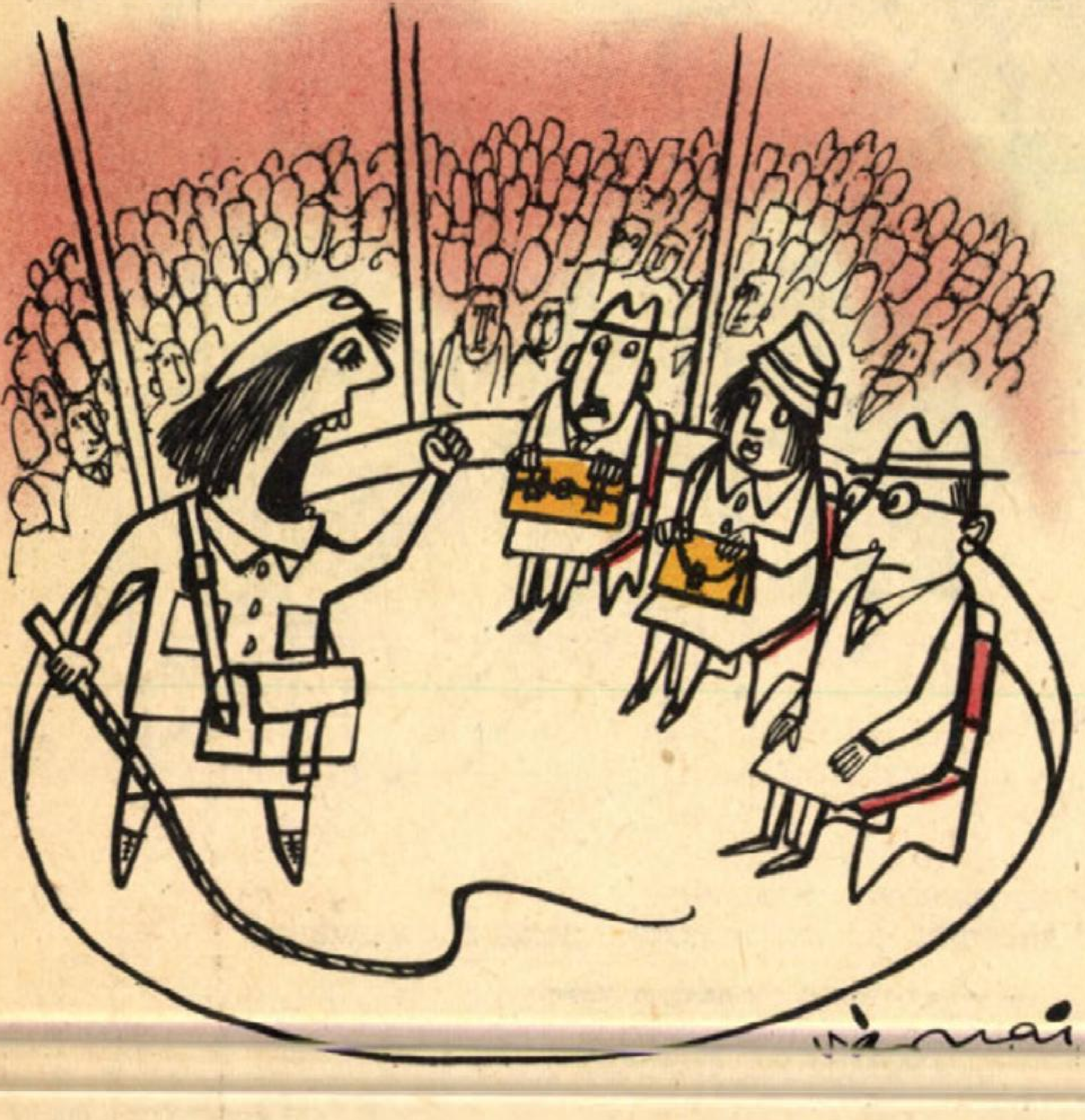

Miss Buszkalauz és az ő idomított utasai.

Ezt olvastuk

Jobb későn, mint soha!

A Népszava tudományos és technikai rovata a gépesített telefonszámlázásról értesíti olvasóit, s közli, hogy „A Német Szövetségi Köztársaságban most olyan különleges fényképezőgépet szerkesztettek, amelylyel egyszerre 100 számlálószerkezet fényképezhető le a telefonközpontban.”

A Budapesti Postahivatal felhívta a figyelmünket arra, hogy Budapesten már hosszú évek óta így fényképezik le százas csoportokban a telefonbeszélgetést-számláló szerkezeteket. A hír ilyen módon nem a gépesített telefonszámlázást fedezte fel, hanem a spanyolviaszt.

Nacionalista tengeri emlős

Az Esti Hírlap ismeretterjesztő hírecskéi között olvastuk: „Az ember pulzusa átlagosan hetvenkettőt üt percenként. Ugyanakkor egy 13 méter hosszú és 500 mázsa súlyú finn bálna pulzusa huszonötöt . . .”

Skót terrierről vagy német vizsláról már hallottunk, de finn bálnáról még soha az életben! Ki tartja számon a bálnák fajtisztaságát?!

Papírhiány!

Az Ország Világ szerint Lev Tolsztoj egyik elbeszélését „nem írásból olvasta fel, hanem fonográfhengerre írta”.

Viaszhengerre írni ceruzával vagy tollal vesződséges munka lehetett. Szólni kellett volna a nagy orosz írónak, hogy inkább beszélje rá elbeszélését a fonográfhengerre . . .

Még egyszer az ikrekről

Számos olvasónk bírálta felül Árgus doktort azért az állításáért, hogy hármasikrek életkora között csupán két időkülönbség képzelhető el. Nevezettek azt állítják, hogy három időkülönbség is elképzelhető, mégpedig: Az első és második gyerek között; az első és harmadik gyerek között, és végül a második és harmadik gyerek között.

Ebben látszólag igazuk van. De mindössze két időkülönbség lehetséges, a második és harmadik kisbaba születési időpontja. A harmadik időkülönbség az első kettőből adódik, azoknak összeadásából. A megbírált cikk szerint „Annamária, Hajnalka és Csilla 55, 40 és 25 perccel idősebbek egymásnál”. Ez pedig három önálló időkülönbség!

Juszt is négyesikrekről lehet csak szó.

Dr. Árgus

KI A JOGUTÓD!

Anglia egyik legismertebb könyvkiadóvállalata, a Hutchinson-kiadó, valami jó bestsellerrel akarta meglepni az őszi könyvpiacot, és ezért úgy döntött, hogy ismét átnyújtja a közönségnek egy Hitler nevű néhai német írónak „Mein Kampf” című művét. A „nácibiblia” megjelenése után, Hutchinsonék, mint korrekt üzletemberek, felhívták a nyugatnémet követséget, és megkérdezték, hova juttassák a rendkívül időszerűnek vélt könyv szerzői tantiémjét. A fogas kérdésre Bonn képviselői nehezen tudtak válaszolni. Átnézték Hitler végrendeletét és abból megállapították, hogy a bestseller szerzője a tantiémeket a német Nemzetiszocialista Pártra hagyta. A jogutódot nem lehetett Nyugat-Németországban megtalálni. Úgy látszik, más néven van bejelentve.

Fücika színházi partnere

Pusztai Pál rajza

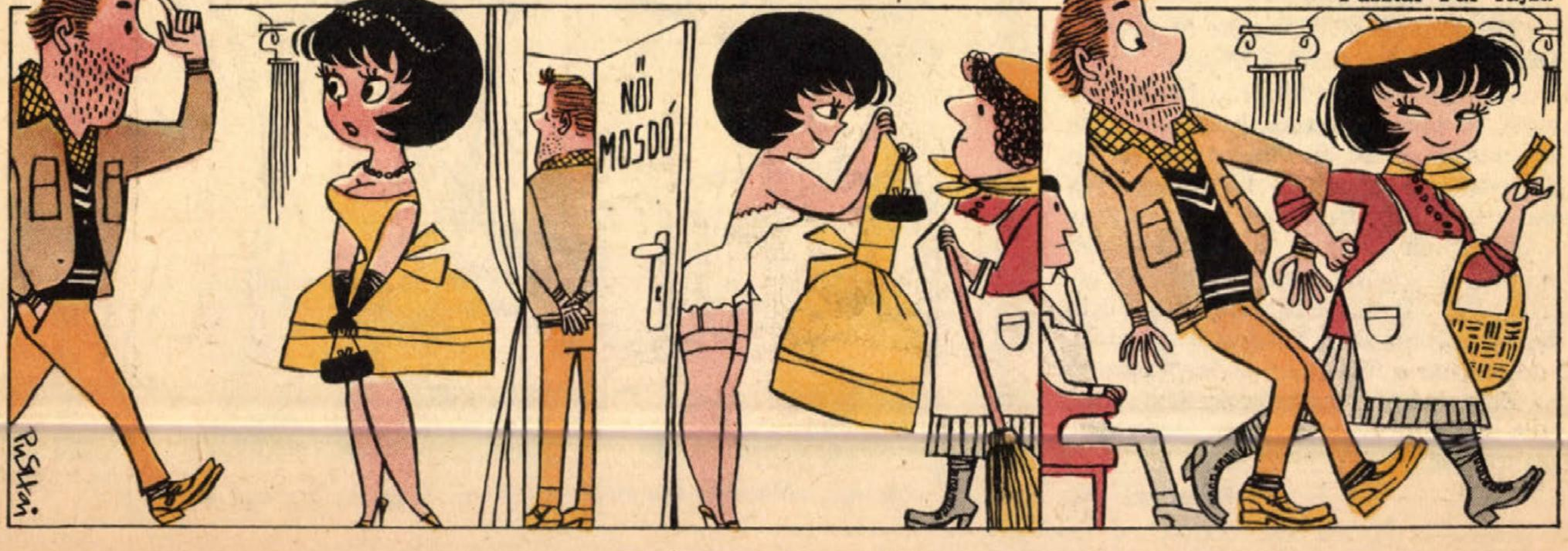

Édes anyanyelvünk

védelme egyik feladata a sajtónak is. Nem utolsósorban azért is, mert a legtöbb vétséget édes anyanyelvünk ellen éppen a sajtó követi el. A pontatlan fogalmazás, magyartalan szóhasználat, sőt az egyszerű nyelvtani hiba is elég sokszor bosszantja az egészséges nyelvérzékű újságolvasó magyart. „A francia nép vértanúira emlékezik!" — írja például címében az egyik reggeli lap. Ki emlékezik a francia nép vértanúira? — kérdi erre az egyszerű ember, s csak aztán jön rá, hogy a szórend tévesztette meg, helyesen ezt kellett volna írnia a szerkesztő úrnak: „Vértanúira emlékezik a francia nép." Mert a cikkben erről van szó ugyanis. Egy másik lapunk a tömeggyilkos Eichmann ügyével kapcsolatban azt írja, hogy „az üldözöttek millióit irtotta ki". Igen gyenge stílusérzékre vall. A *mi* oldalunkról ezt az igét nem használhatjuk ebben az esetben. A tömeggyilkos felkiálthatott emígyen: „Kiirtom őket". Demokratikus érzelmű ember nem használhatja ezt a kifejezést, ha nem akar kegyeletet sérteni. Teljes a tájékozatlanság az „egy" (határozatlan névelő) körül is. „Kis falukutatás"-ról ír címében az egyik hetilap, nem tudván, hogy ebben az esetben „Egy kis falukutatás" a helyes. Néhány oldallal beljebb viszont arról ad hírt, hogy „a Nagymező utcában egy új zenés színház nyílt", holott ebben az esetben az „egy" szócskát nyugodtan elhagyhatta volna.

Sok hibát szül a jó szándék is. És az már csakugyan bosszantó, ha valaki nyelvünk *védelmében* követ el hibát nyelvünk *ellen*. Egy diák írt a délutáni lap szerkesztőségének, mert úgy találta, hogy a „Ne ugorjék le a villamosról" felirat helytelen. S a szerkesztőség, nem lévén tisztában az ikes igék természetével, az írásnak helyt adott. Holott az „ugorjék" a helyes, az „ugorjon" a helytelen. A rádió lapja is közreadta dr. B. I. nyelvvédő cikkét, amely jórészt arról tanúskodik, hogy a nyelvvédő nem ismeri a nyelvet, amelyet véd. Kifogásolja többek között, hogy a reklámműsor bemondója az útikönyvekről szólva, azt ajánlja hallgatóinak: „Szerezze be őket". Azt állítja a nyelvvédő, hogy „szerezze be azokat" a helyes. A baj csak az, hogy nincs igaza. S a legmulatságosabb az, hogy ebben a kérdésben, nem is olyan régen, Lőrincze Lajos is letette a garast, mégpedig éppen a rádióban. Ha valahol nem szabad nyelvi hibát véteni, hát a nyelvvédő cikkekben bizony nem! Egy régi vicc jut eszembe erről:

A borbélymester egyik vendégét rábízza a fiatal tanulóra, nyírja meg az. Amikor készen a frizura, a mester megtekinti.

— Mi ez? — kérdi felháborodva, és a vendég fejére üt egy nagyot —, hát ez neked frizura, fiam? — Nagyot csap a vendég tarkójára: — Hát ez neked fazon?? — Jót húz a vendég arcára: — Ez borotválás??

Erre már könnyes szemmel feljajdul a vendég:

— Köszönöm, mester, ne pártoljon tovább...

(t.)

Algériában

(Norman Mansbridge rajza a Punch-ból)

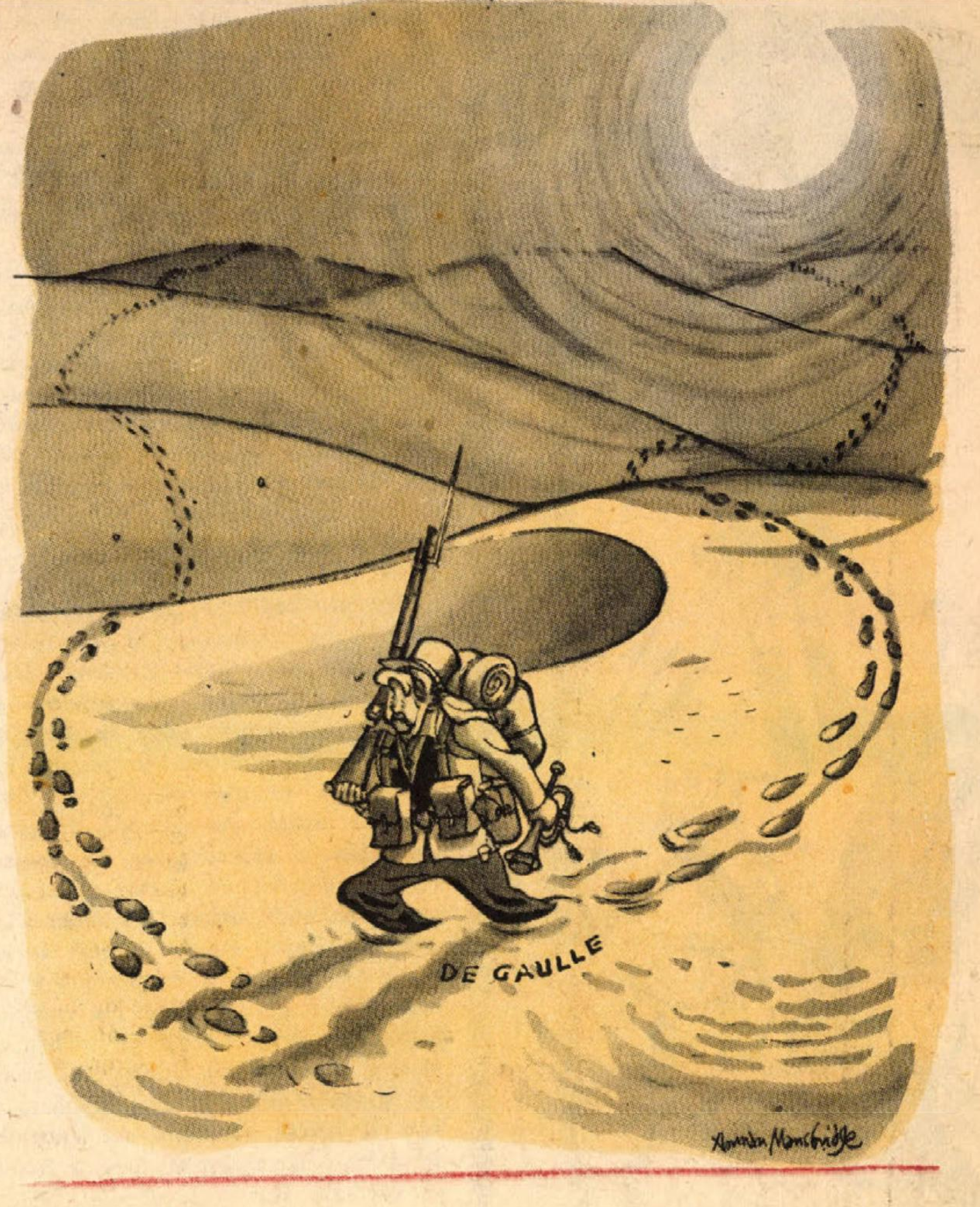

Minden kezdet nehéz

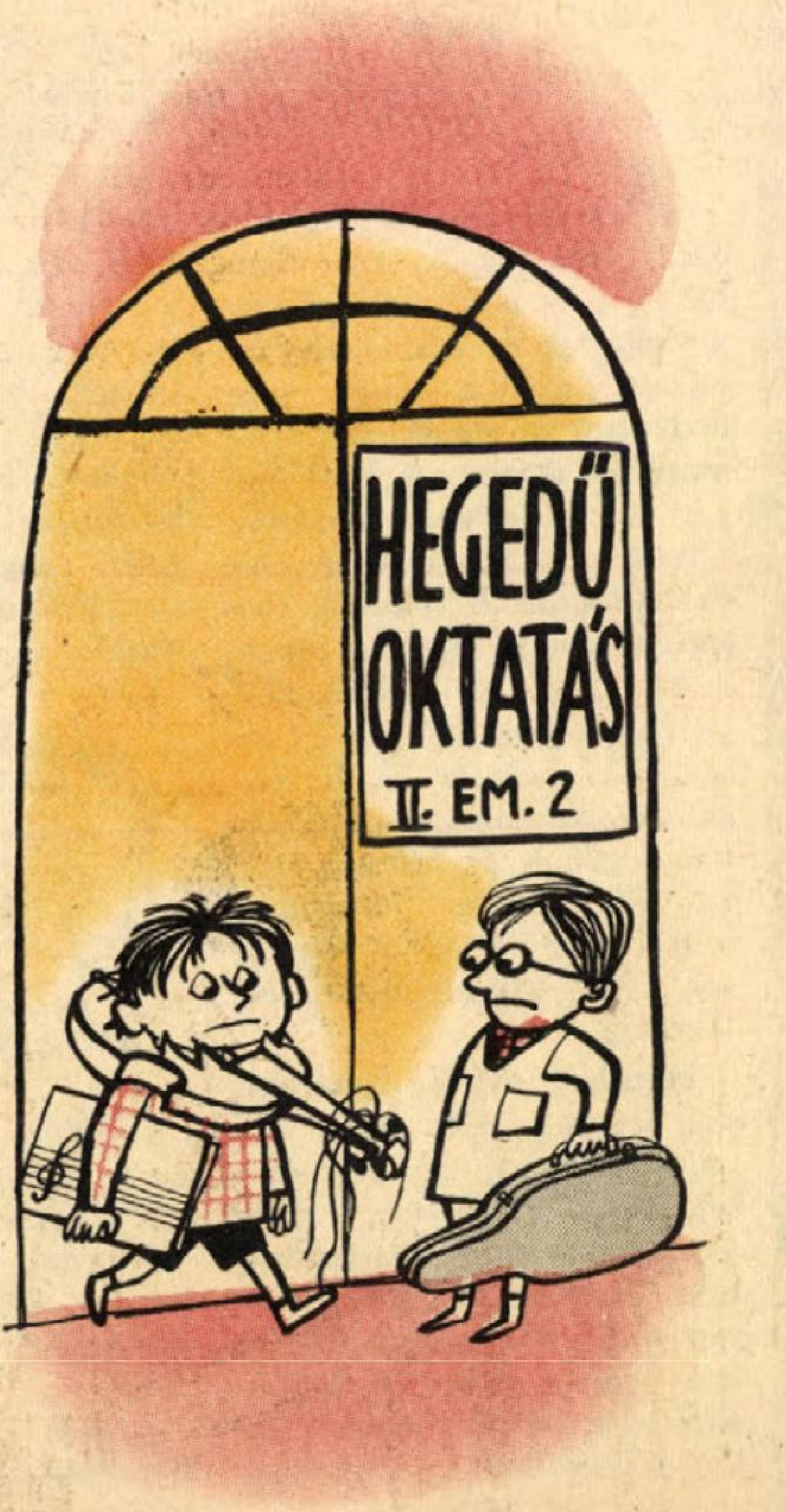

Meglepő vesztegetés

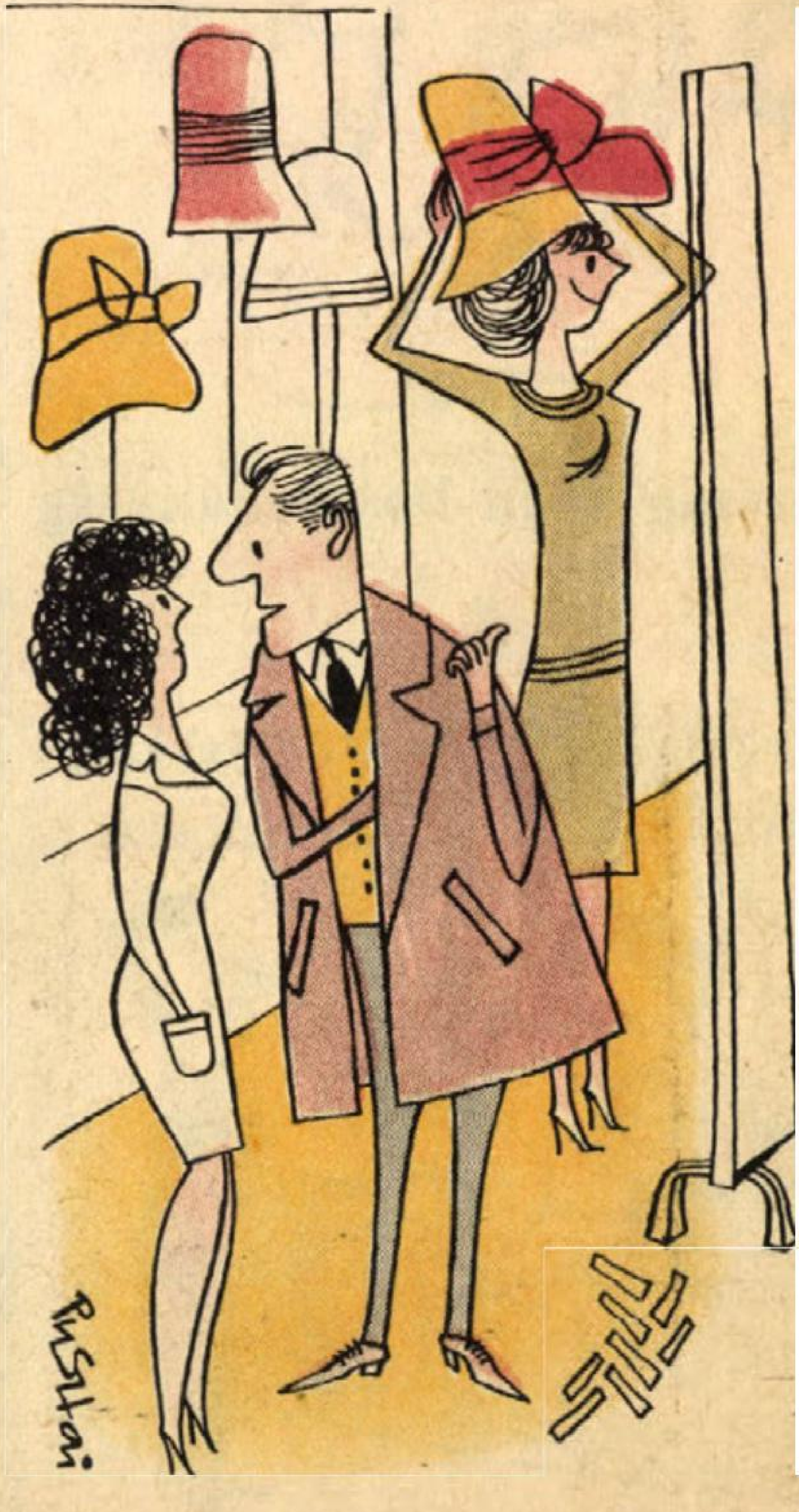

– Látom, maga ügyes eladó. Ha lebeszéli a feleségemet erről a kalapról, nem leszek hálátlan...

Valami majd csak leesik…

Erdei Sándor rajza

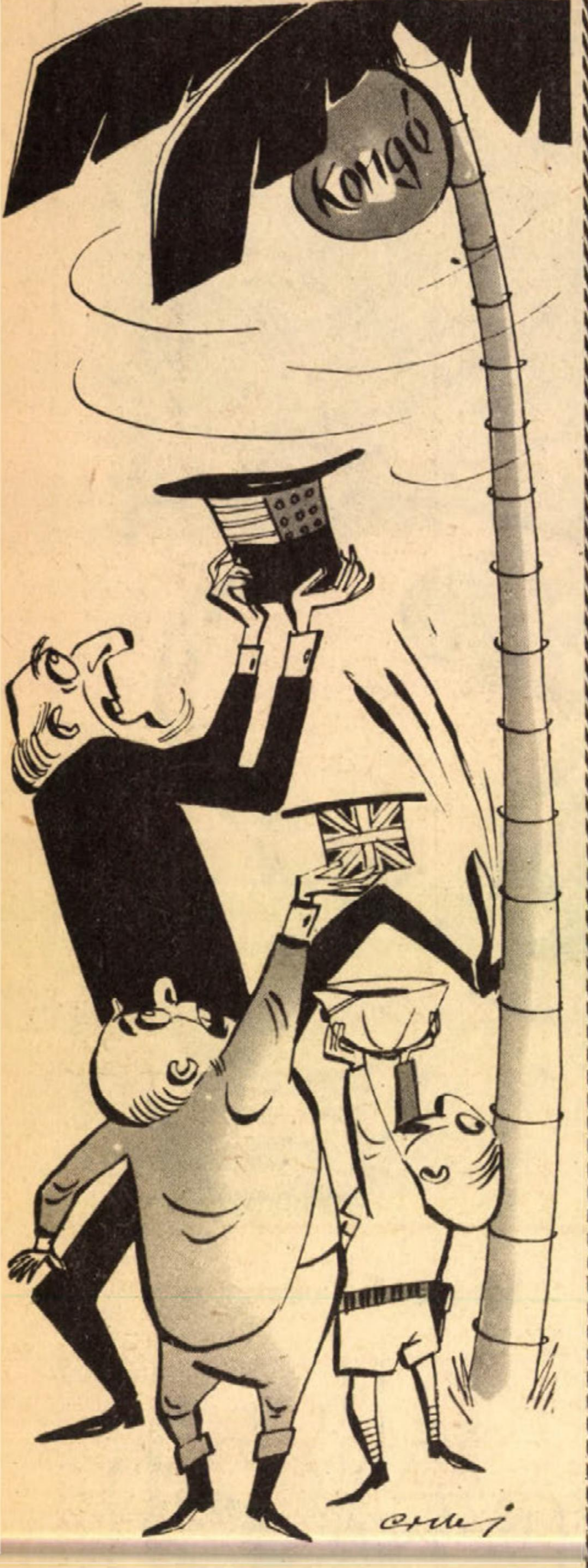

Gyorsaság nem boszorkányság

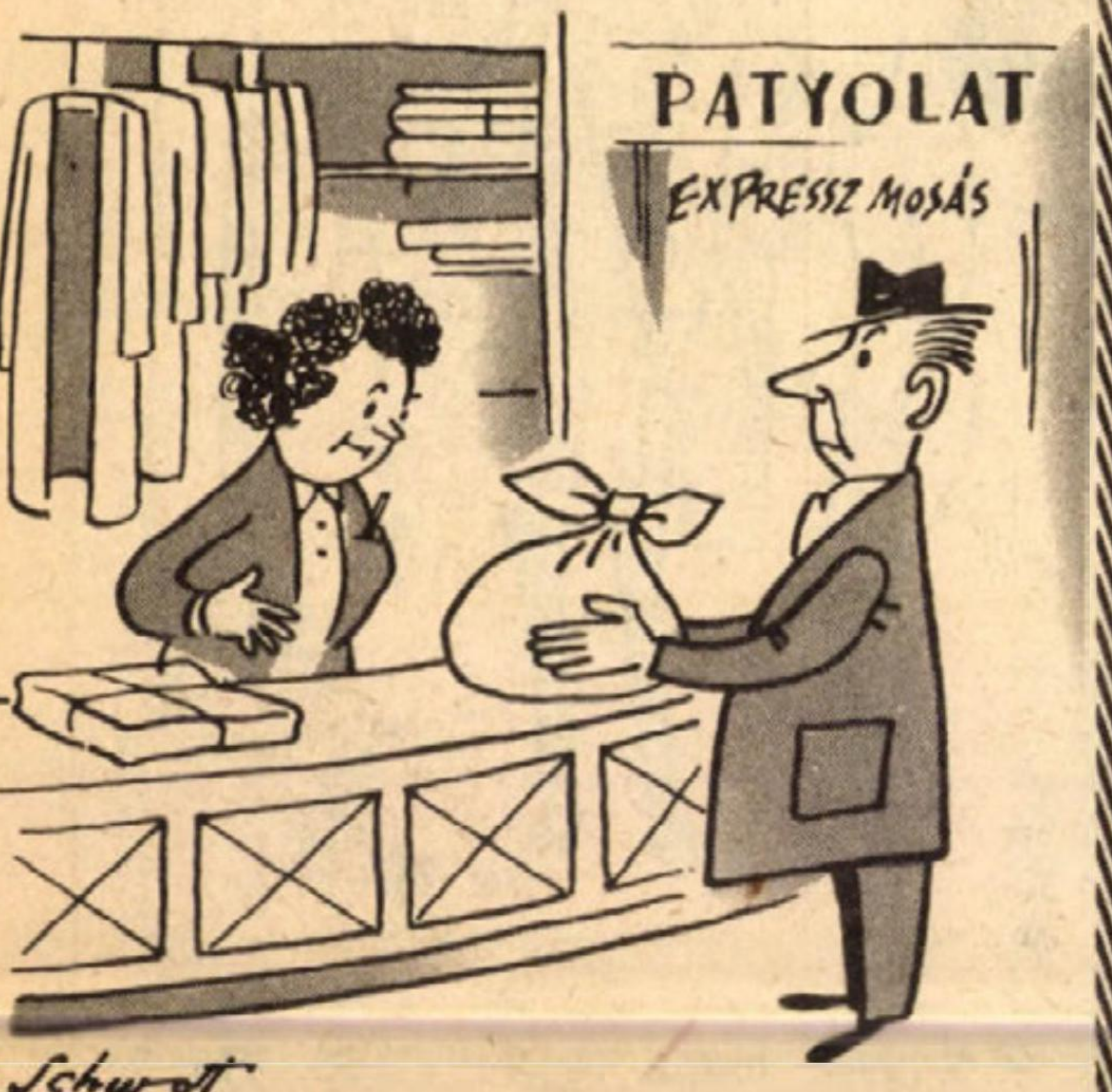

– Beadhatnám ezt expressz-mosásra?
– Hogyne kérem, ha ráér…

ANTIEMBEREK

A modern tudomány egyre behatóbban vizsgálja azt a kérdést, hogy van-e tükörképe a mi világunknak, s van-e antiember.

Lapunk, amely már számos nagy horderejű tudományos kérdést világított meg – hogy csak a relatív időre emlékeztessük olvasóinkat –, ezúttal azt igyekszik megmagyarázni, hogy mi az antianyag, az antivilág, s elsősorban az antiember.

Az antianyagból álló világ a mi világunk tükörképe, amelyet antiemberek népesítenek be az antiállatokon, antirovarokon és antinövényeken kívül. Ha például kedves olvasóink olyan egyénnel találkoznak, akinek atomjaiban a protonoknak negatív, az elektronoknak pozitív elektromos töltésük van, lehetőleg széles ívben kerüljék el. Ismeretes az a közmondás, hogy madarat a tolláról, embert a protonjáról. Ha nincs kéznél a betatronunk, az antianyagból álló ember viselkedéséből is következtetni tudunk hovatartozására. Ha a villamoson, autóbuszon, trolibuszon mindenkit legázoló személyiségre leszünk figyelmesek, szinte bizonyosra vehetjük, hogy az illető egyén elektronjainak a töltése nem negatív, hanem pozitív. A tudósok megfigyelték azt is, hogy az ittasan garázdálkodó huligánok is antiemberek, csőnadrágjuk és hegyesorrú cipőjük antianyagból készült, jól el vannak látva antianyagiakkal, amelyekhez nem mindig tisztességes úton jutottak hozzá.

Az antiemberek a megszólalásig hasonlítanak az igazi emberekre. Ha viszont italboltokban, vagy másutt, éjféltájban, vagy máskor megszólalnak, különleges atomfizikai vizsgálat nélkül is megállapítható, hogy antiemberekről van szó. Az antiemberek jelenléte tehát akusztikai úton is észlelhető. Novobátzky Károly akadémikus ismertette, hogy ha az anti-elektron és az elektron összeütközik, sugárzássá alakul át. Megfigyelhető, hogy az antiemberek is keresik az összeütközést, különösen, ha töltésük erősen pozitív. Ilyen erősen töltött állapotban csak úgy sugárzik belőlük az összeütközésre való impulzus.

Az antiemberek nincsenek mindig tisztában azzal, hogy ők antiemberek, megfelelő mikrofizikai műveltség és önismeret hiányában rendes részecskékből álló egyéneknek tartják magukat, s gyanútlanul, sőt pöffeszkedve úgy viselkednek, mintha protonjaik pozitív töltésűek volnának. Ilyen például az antitalentum is, aki esküdni merne arra, hogy talentum, holott protonjai olyan negatívak, hogy sírni kell. Mivel az illető antitalentumnak fogalma sincs arról, hogy antianyagból áll – s rosszul értelmezett tapintatból, főként pedig gyávaságból nem mondják meg neki –, antizenét szerez, antiverseket, antiregényeket, antiszíndarabokat ír, s valódi nyilvánosságot követel, ahelyett, hogy antinyilvánossággal próbálkozna. Ezek az antiemberek rendkívül antipatikusak, üresfejűek, fennhéjázók, s ha valaki figyelmezteti őket, hogy kilóg a pozitronjuk, úgy csinálnak, mintha nem az ő részecskéikről lenne szó. Antiszociálisak a végtelenségig, nem csoda, hogy antiember voltuk hamar kiderül.

Fejtegetéseinket azzal a megállapítással végezzük, hogy az antiember nem a legfőbb érték.

Feleki László

Távbeszélő ángyikám

Az én ángyikám pirosbarna, mosolygós arcú, huncut szemű néni volt. Egyéniséggé az a nemes hajlandósága avatta, hogy igen kedvelte az egyik szavát a másikba ölteni. A beszélgetés volt ángyikám munkája, hitvallása, férje, szórakozása és családja. A rokonok mesélték, hogy egyszer régen, a heti piacon, összeismerkedett egy vallási okból zarándokló asszonnyal. Beszélgettek, beszélgettek, mentek, mendegéltek és két hét múlva ángyikámat Jeruzsálem alól hozta vissza a rendőrség. Mi akkoriban Makón laktunk.

Hozzánk mindig bejáratos volt az ángyikám. Áldott jó nagyanyámmal igen jól kijöttek. Olykor déltől estelig az egyetlen szobában trécseltek. Estefelé felálltak. Három-négy óra múlva már a konyhaajtó előtt tartottak. Éjfélre a kiskapu innenső felén diskuráltak és hajnalban már búcsúzkodtak is.

Szegény jó nagyanyám halála után is eljárt hozzánk ángyikám beszélgetni, rendületlenül. Szinte hozzátartozott a családhoz, mint egy beszélő bútordarab. Miután mi, gyerekek, lefeküdtünk, anyánk udvariasságból elbeszélgetett vele, vagyis hallgatta ángyikámat. Később egy lépéssel ezen is túl jutottak.

– Dőljél le, Klárikám – mondta ángyikám anyámnak. – Fáradt vagy, látom…

Anyánk ledőlt, s attól kezdve alva beszélgetett ángyikámmal. Valahogy így ment:

– Azt kérdem: ismered-e, Klárikám, a Gabóczáék Marijának esetét? Erre te azt mondod: nem ismerem, ángyikám. Hát persze, hogy nem ismered. Honnan is ismernéd? De arra emlékszel, amikor Kocsisék…

Hajnal felé elbóbiskolt, de velünk ébredt és aztán: „Jaj, már megint elbeszélgettük az időt!” – felkiáltással hazament.

Sőt, egyszer még az is megesett, hogy tolvajt fogott az ángyikám beszédje. Éjjel jött a tolvaj, lágyan, puha léptekkel, nesztelen, de ángyikám mégis felriadt és sarokba szorítva a tolvajt, addig-addig mesélgetett neki – „ülj a feneкeden és hallgass!”, „nyughass, ha én beszélek!” – amíg azt elnyomta az álom.

Reggel a tolvaj töredelmesen bevallott mindent. Cserébe csak azt kérte, hogy ángyikám ne szóljon többet őhozzá.

Szegény jó ángyikám haláláig nem heverte ki ezt a csapást. Tán még most is neheztel érte.

Rákóczi József

MOLEKULÁK

Életkép

Egy szakmai továbbképző tanfolyam második előadásán vagyunk. A hallgatók két hosszú asztalnál helyezkednek el; s a titkárnő mindkettőre letesz egy-egy jelenléti ívet: ezek *valamelyikét* szíveskedjünk aláírni. Szíveskedünk. Alkalmam van megfigyelni, hogy bal szemszédom minő gonddal, szinte kalligrafikusan írja le a nevét. Nyilván különösképpen szívügye neki ezen az előadássorozaton való részvétel.

Ezekután megkezdődik az előadás; s körülbelül egy óra elteltével szünetet rendelnek el. Csaknem mindenki kitódul a büfébe. Én észreveszem, hogy bal szomszédom sunyítva körülnéz, majd odasettenkedik a másik asztalhoz – és az ott fekvő *másik jelenléti ívet is aláírja.*

Azután megnyugodva elhagyja a helyiséget, és szünet után sem jön vissza többé . . .

Eredményes fellépés

Gyakran zavar meg otthoni munkálkodás közben egy fölöttem lakó férfiú stentori basszusa. Ilyeneket kiáltoz kétéves kislányára:

– Nem hallgatsz ? ! . . . Ne bőgj, mert szájonváglak ! . . .

Tegnap fölmentem hozzája, s közöltem vele, hogy engemet a kislány sírása egyáltalán nem zavar. Ellenben igenis botrányosan hangosnak találom az ő sűrű rendreutasításait; amelyet különben teljesen fölöslegesnek is vélek, mivelhogy a kislány esetleges sírogatása le sem hallatszik hozzám . . .

Föllépésemnek meg is lett az eredménye. Azóta ezt ordítja a bosszús apai basszus:

– Nem hallgatsz ? ! . . . Akkor legalább hangosabban bőgj, mert szájonváglak!

(dunai)

Bosszúság

Szűr-Szabó József rajza

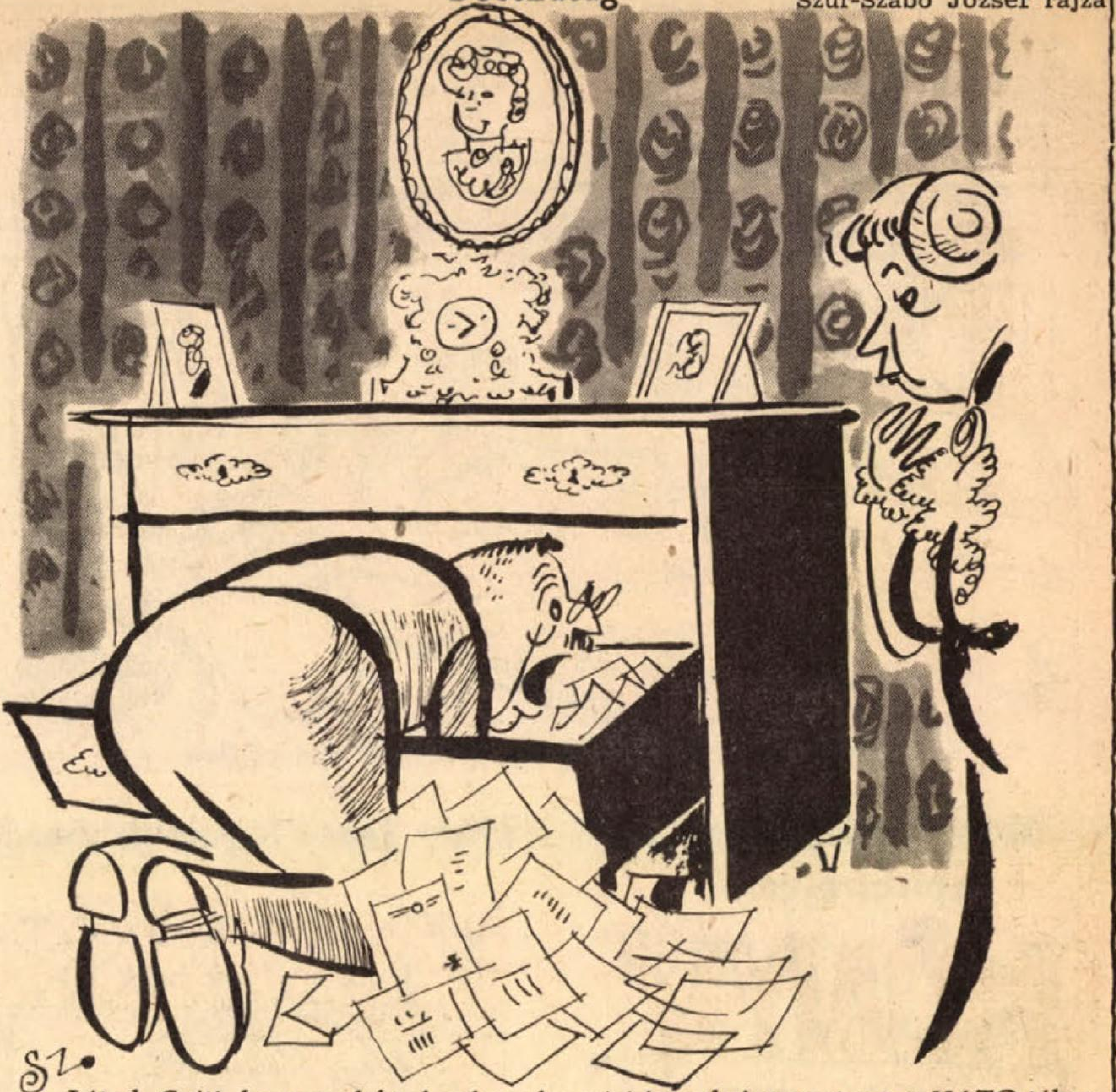

– Látod, Gréti, ha nem dobtad volna el a náci igazolványomat, most NATO-tábornok lennék!

Az élet plagizálta Karinthyt

Bjarne Peterson, Észak-Norvégiában élő 30 éves földműves beperelte szülővároskájának, Kinn-nek iskolaszékét. Ötvenezer norvég koronát (kb. 150 ezer forintot) követel. Peterson a következőket adta elő az ügyvédje által fogalmazott keresetében:

– Hét évig jártam a községi iskolába, és hét év alatt semmit sem tanultam. Még ma sem tudok írni-olvasni, amiből tetemes károm származik.

A kártérítési összegen kívül azt is követeli Peterson, hogy tanítsák meg az ábécére.

Vajon honnan kapta Peterson az ötletet? Lehet, hogy olvasta Karinthy Frigyes „Visszakérem az iskolapénzt" című híres tréfáját?

A TETOVÁLT NŐ

A „Daily Mirror" tudósítása szerint egy fiatalasszony, aki gyomorbántalmakkal került kórházba, nem volt hajlandó levetni a nyakáról egy kendőt. Nagynehezen derült csak ki a titka. A torkára ez a jelszó volt tetoválva: „Gyűlölöm a férfiakat." A tetoválást egy szerelmi csalódás után, 15 éves korában végeztette magán.

A hölgy előkelő történelmi példával is vigasztalódhat. Bernadotte marsall, Napóleon egyik tábornagya, akit a svéd trónra hívtak meg, s a Bernadotte-ház megalapítója lett, a mellén a következő tetovált jelszót viselte: „Halál a királyokra!" A transzparens a francia forradalom idejéből származott.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

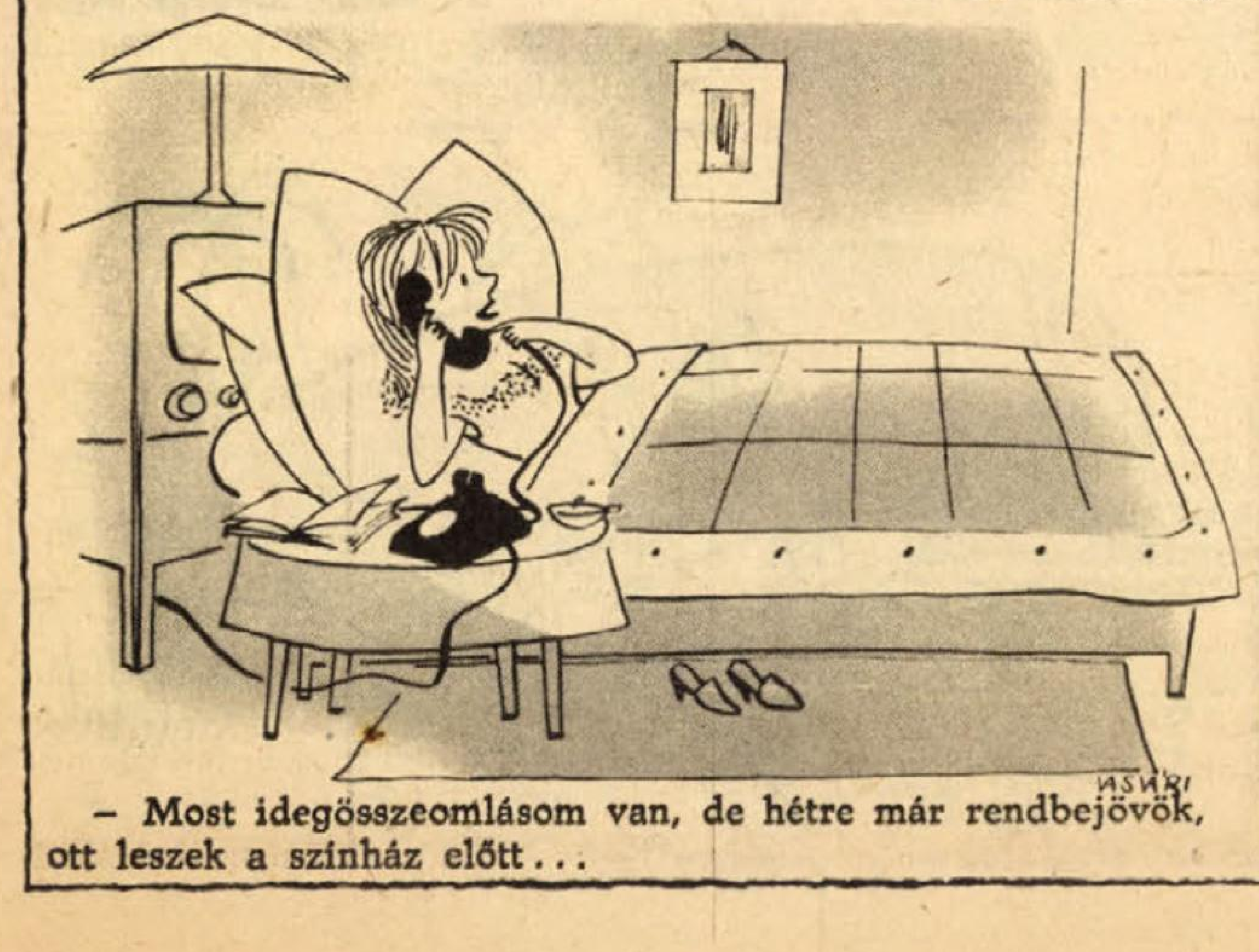

– Most idegösszeomlásom van, de hétre már rendbejövök, ott leszek a színház előtt . . .

Háziasszonyok öröme

Schwott Lajos rajza

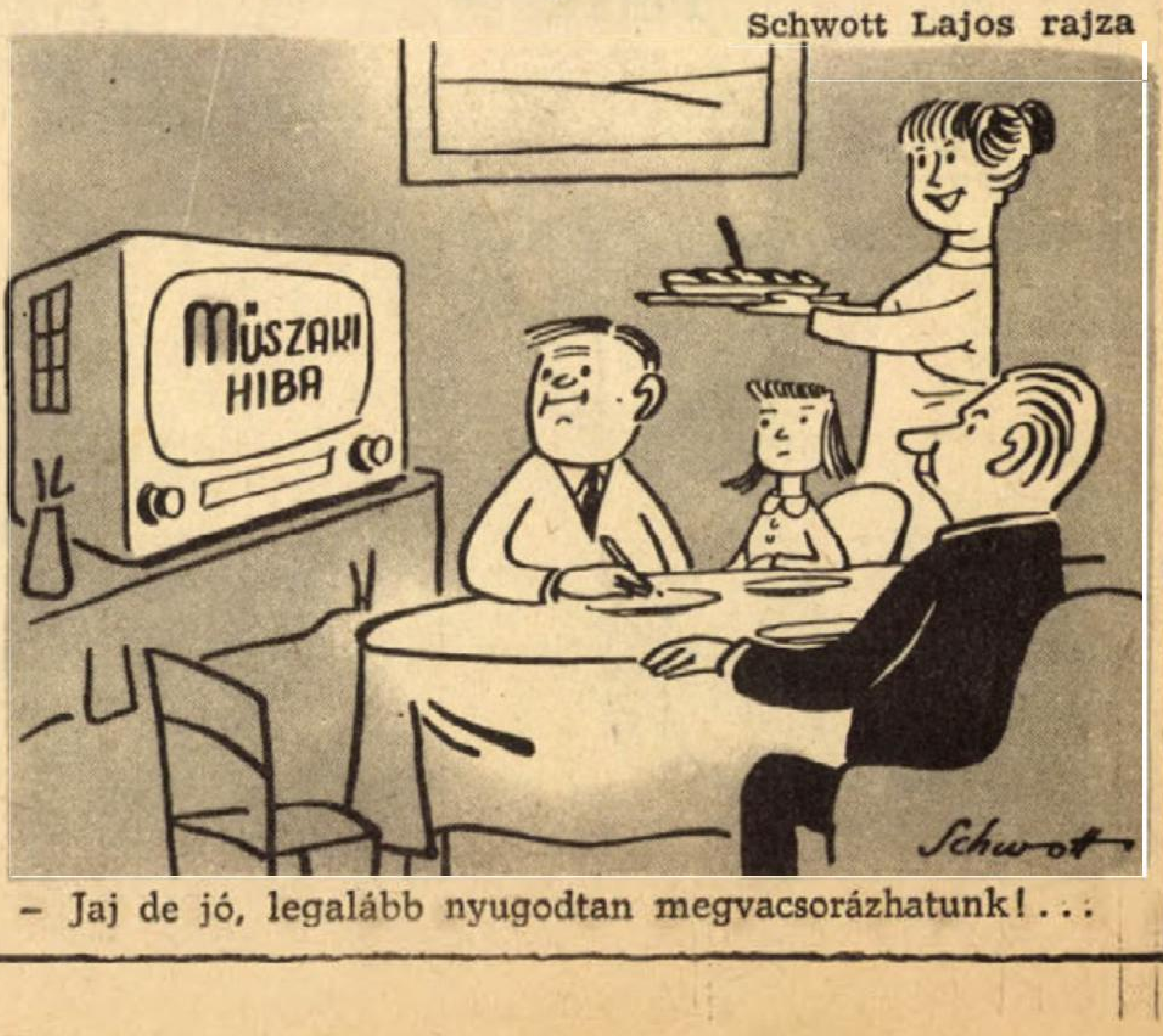

– Jaj de jó, legalább nyugodtan megvacsorázhatunk! . . .

Tanult a Riska

Balázs-Piri Balázs rajza

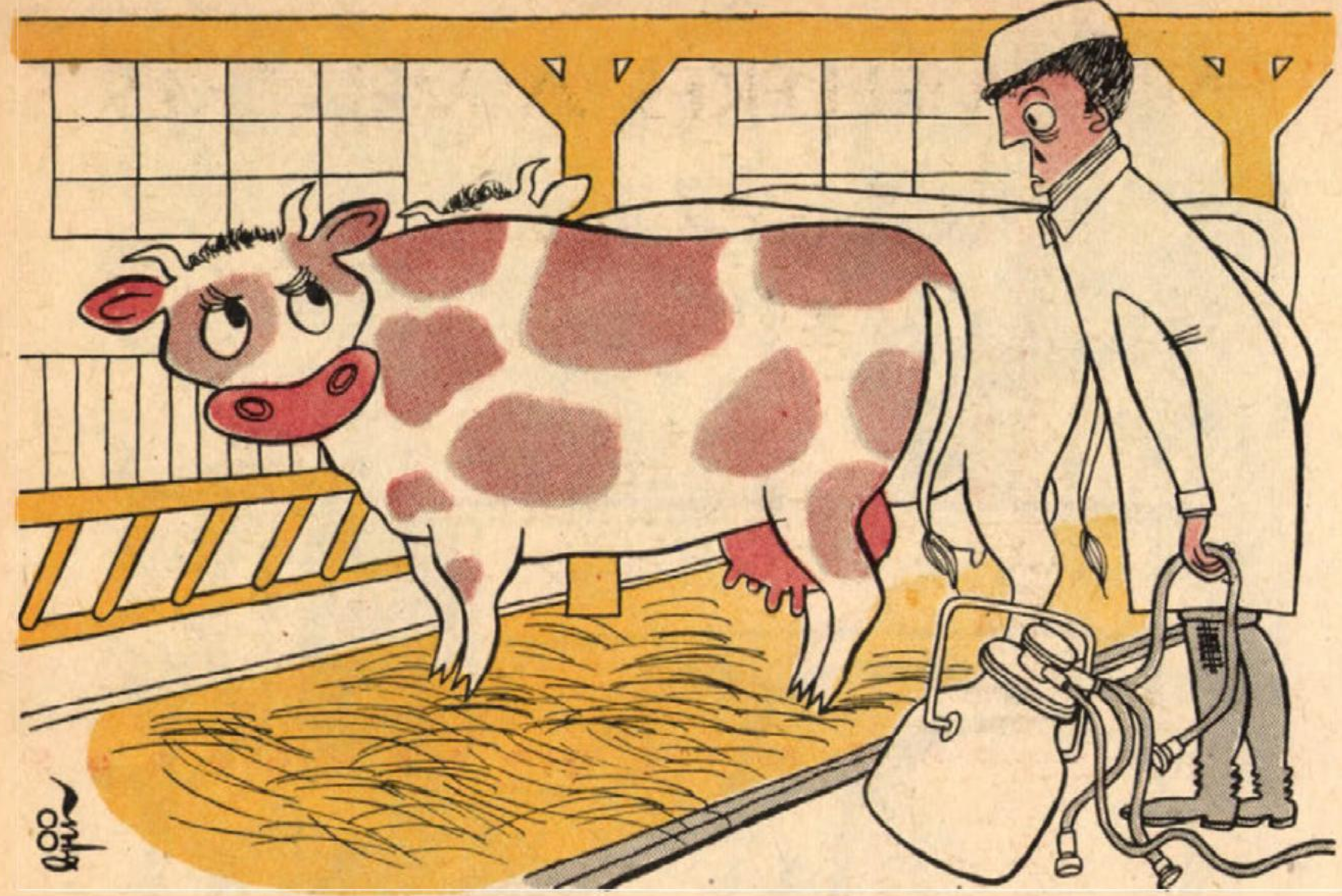

– Sajnos, nem adhatok több tejet! Lejárt a munkaidőm.

Könyv jelent meg a spiritizmusról

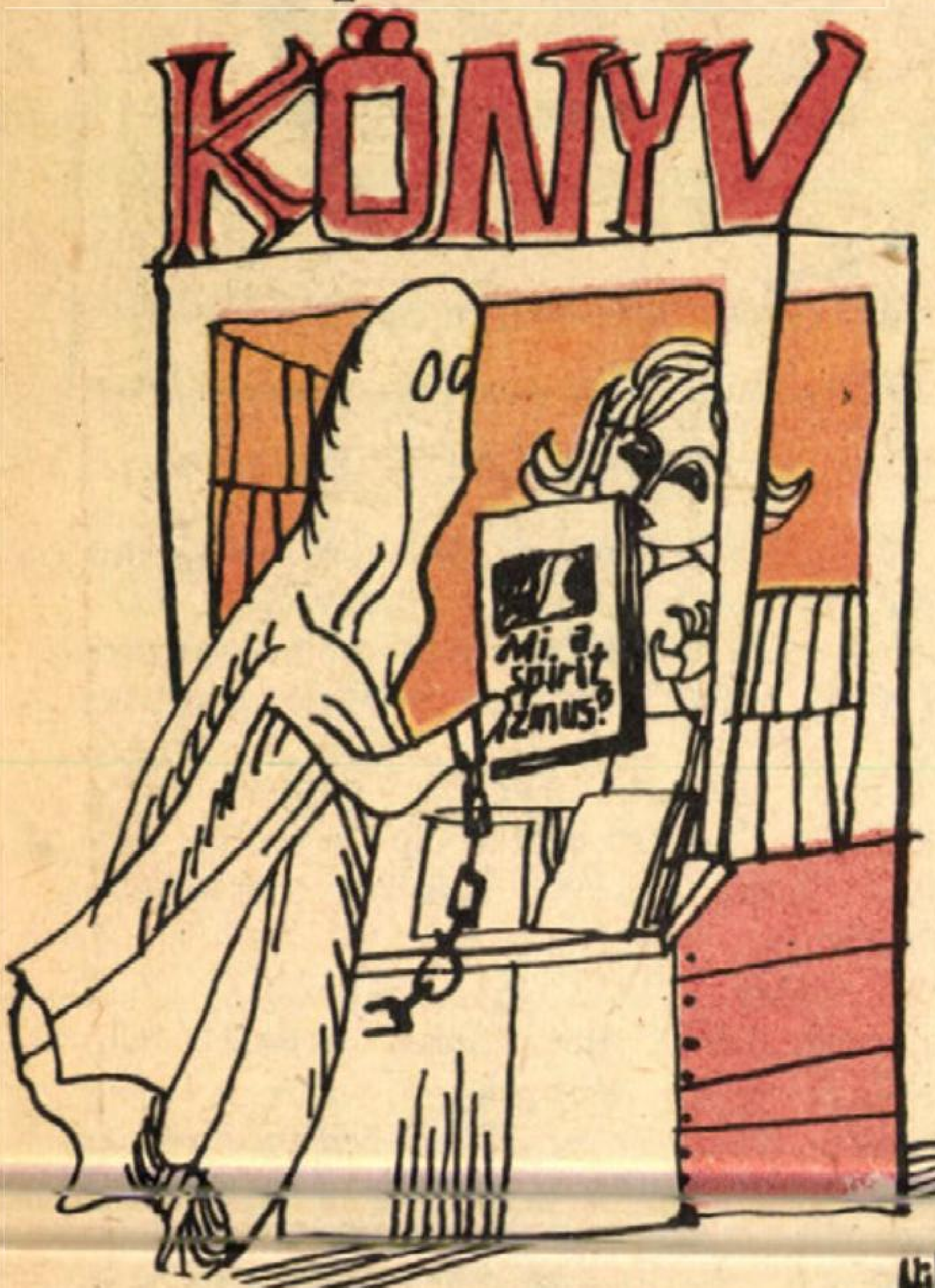

– Ez mibe kerül, tessék mondani? . . .

Háry János legújabb meséje

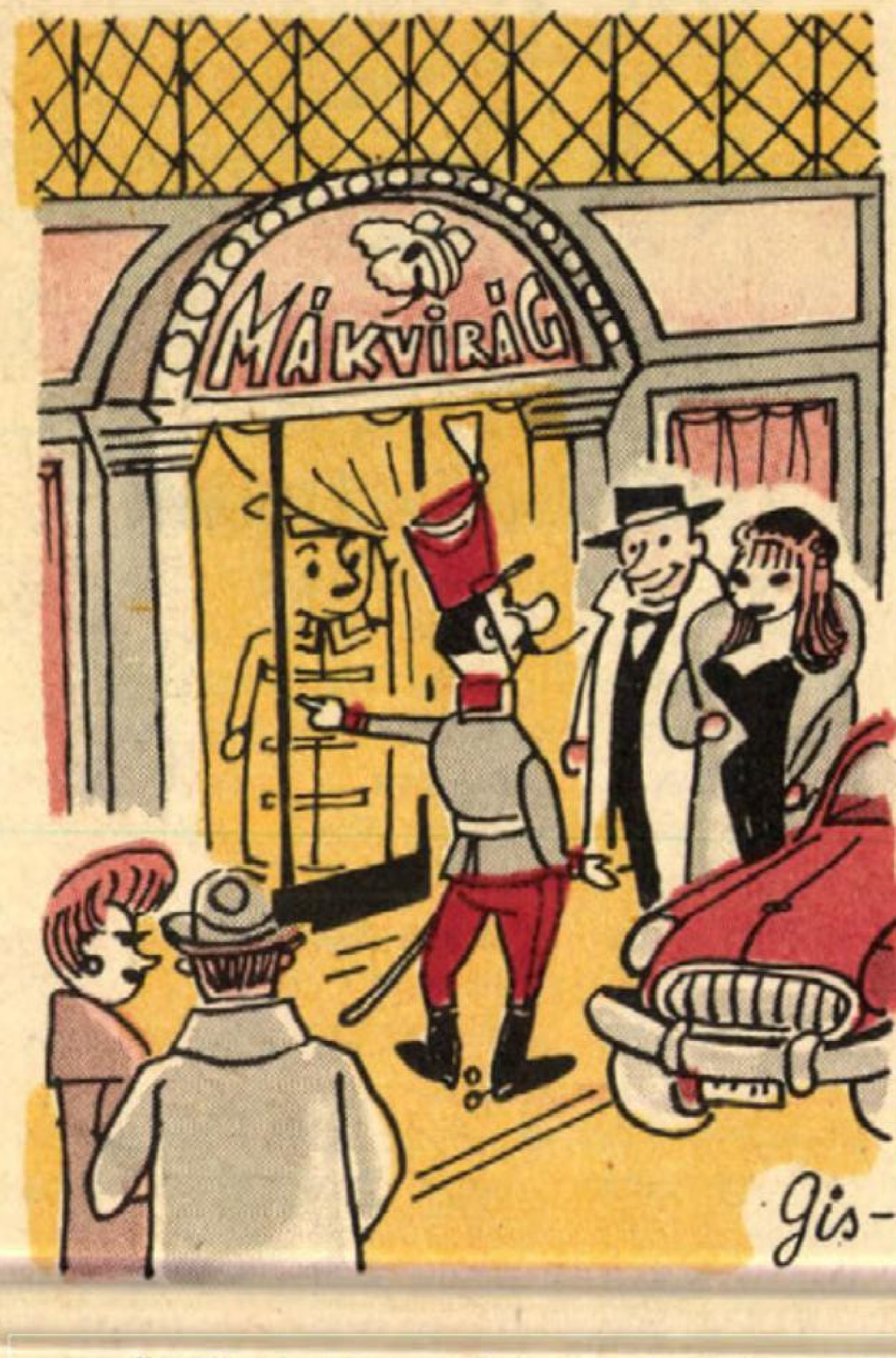

– Önök is házasok? Mert ebbe a kis lokálba mindenki a feleségével jár! . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

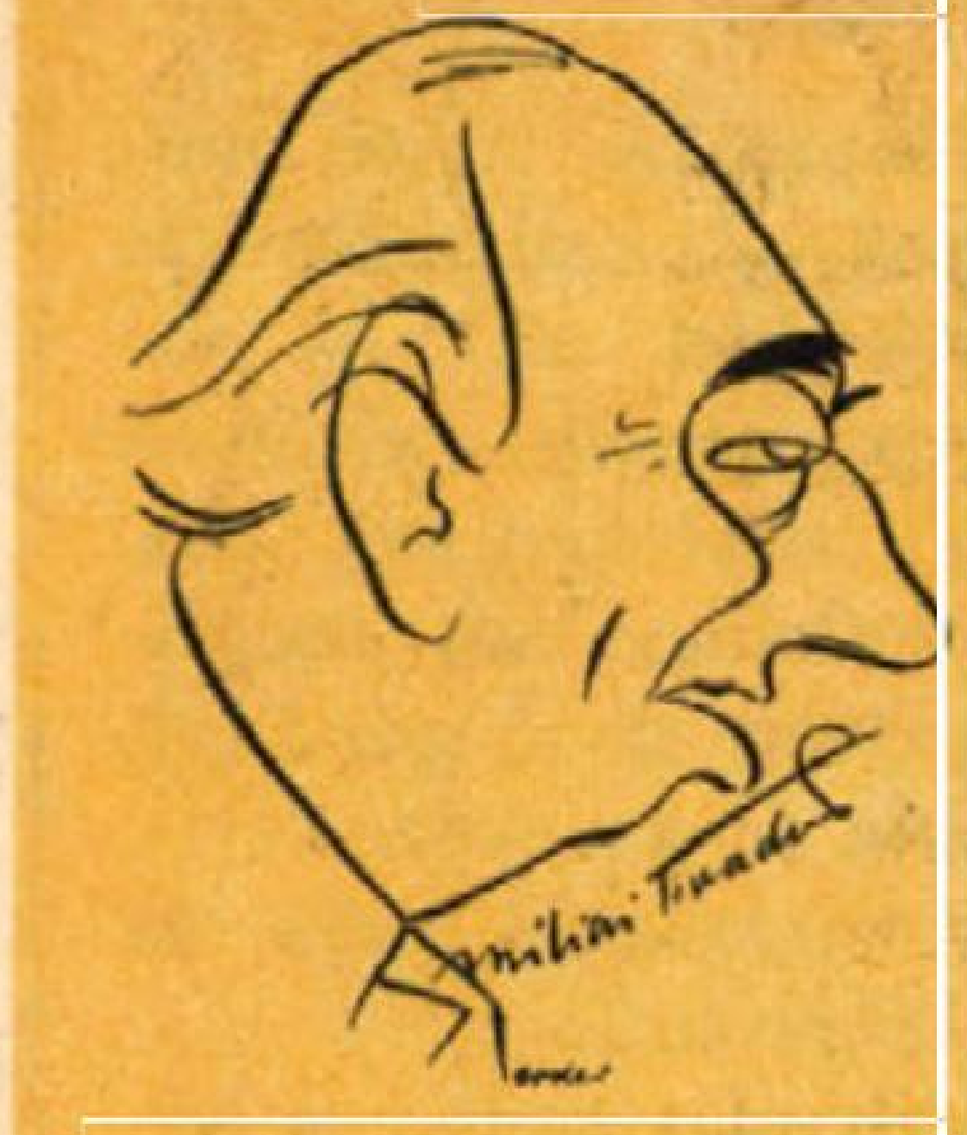

Legtöbb emberben szunnyad az író. Kisdiák koromban én is költő akartam lenni. 1914-et írtunk, akkor tört ki az első világháború. Egy diáklapnak be is küldtem egyik harcias versemet. A vers így hangzott:

A nagy dolog megesett,
Sok ország összeveszett.
De nem marad így sokáig,
Mert a magyar mostanáig
Sohasem volt gyáva,
Mint Petár bakája.
Fut az, ha jön a magyar
A mienké a diadal!

Izgatottan vártam a bírálatot, ami a következő számban, a szerkesztői üzenetekben meg is jelent: „Amint kis versikéd kidugta fejét a borítékból, azonnal a papírkosarat kereste!"

Hosszú időre elment a kedvem a verseléstől. De jött az első szerelem, s én ismét tollat ragadtam, és az alábbi poémába öntöttem ki megcsalt szívem bánatát:

MELANKÓLIA

Dúlt kebellel jövök feléd,
S elszorul a szívem, mikor látlak.
Mondd, mért csaltál meg
kérlek alássan?!
Hiszen csak Te tudod,
Hogy mennyire szeretlek,
De azért fogalmad sincs róla!

Egy barátommal küldtem el a verset az imádott lánynak, aki állítólag fuldoklott a nevetéstől, mikor végigolvasta.

Legutóbbi (s valószínűleg utolsó) irodalmi próbálkozásom egy kis egyfelvonásos drámai jelenet volt, amit elküldtem bírálat végett, álnéven, az egyik színház dramaturgjának. Pár nap múlva visszakaptam a darabot, a következő volt ráírva:

„Vigyázat! Életveszélyes! Nincs benne feszültség!"

Azóta nem írok. Csak most. Képzelem; ezért mit kapok?

Bilicsi Tivadar

Felavatás

Kaján Tibor rajza

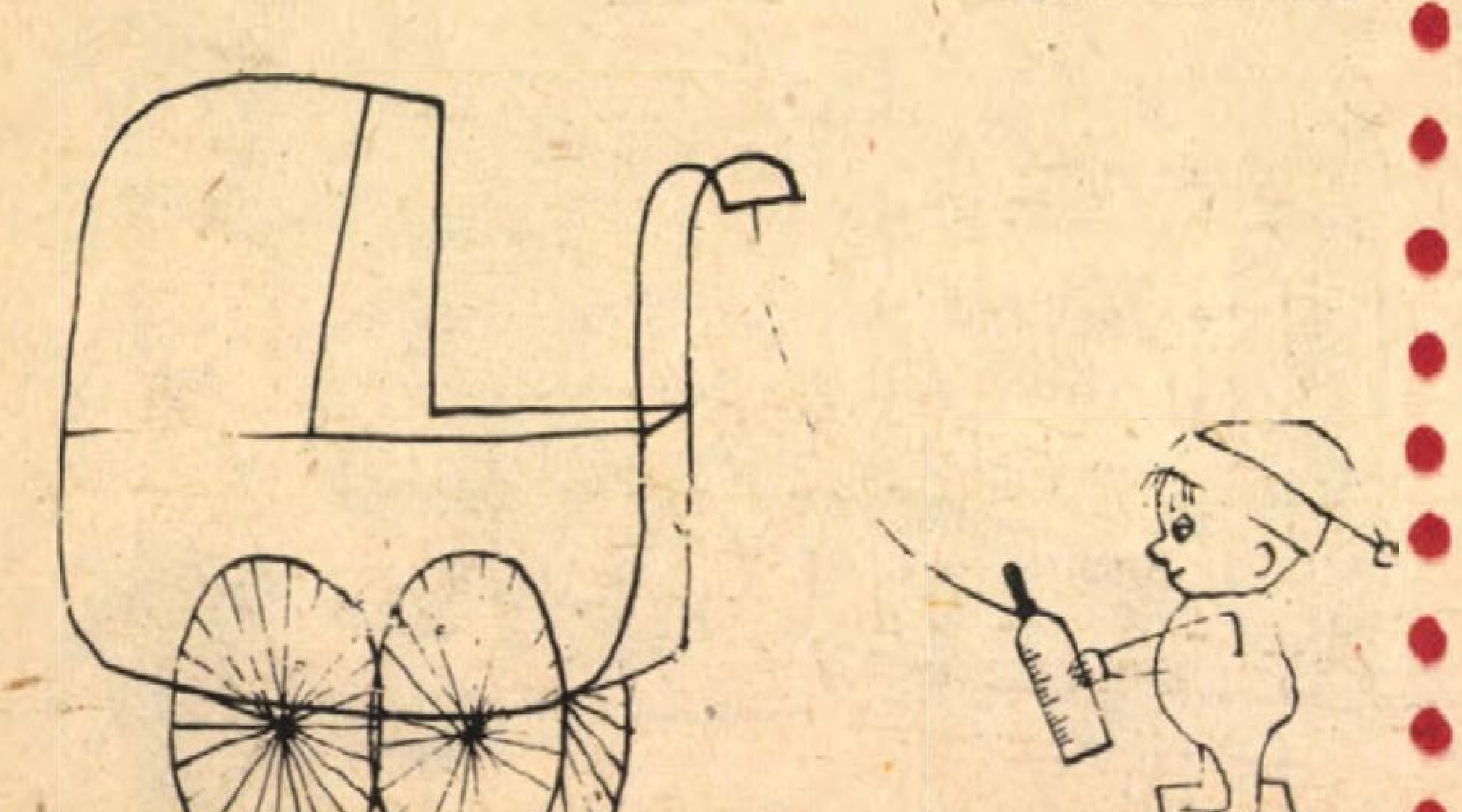

Jónás próféta

Várnai György rajza

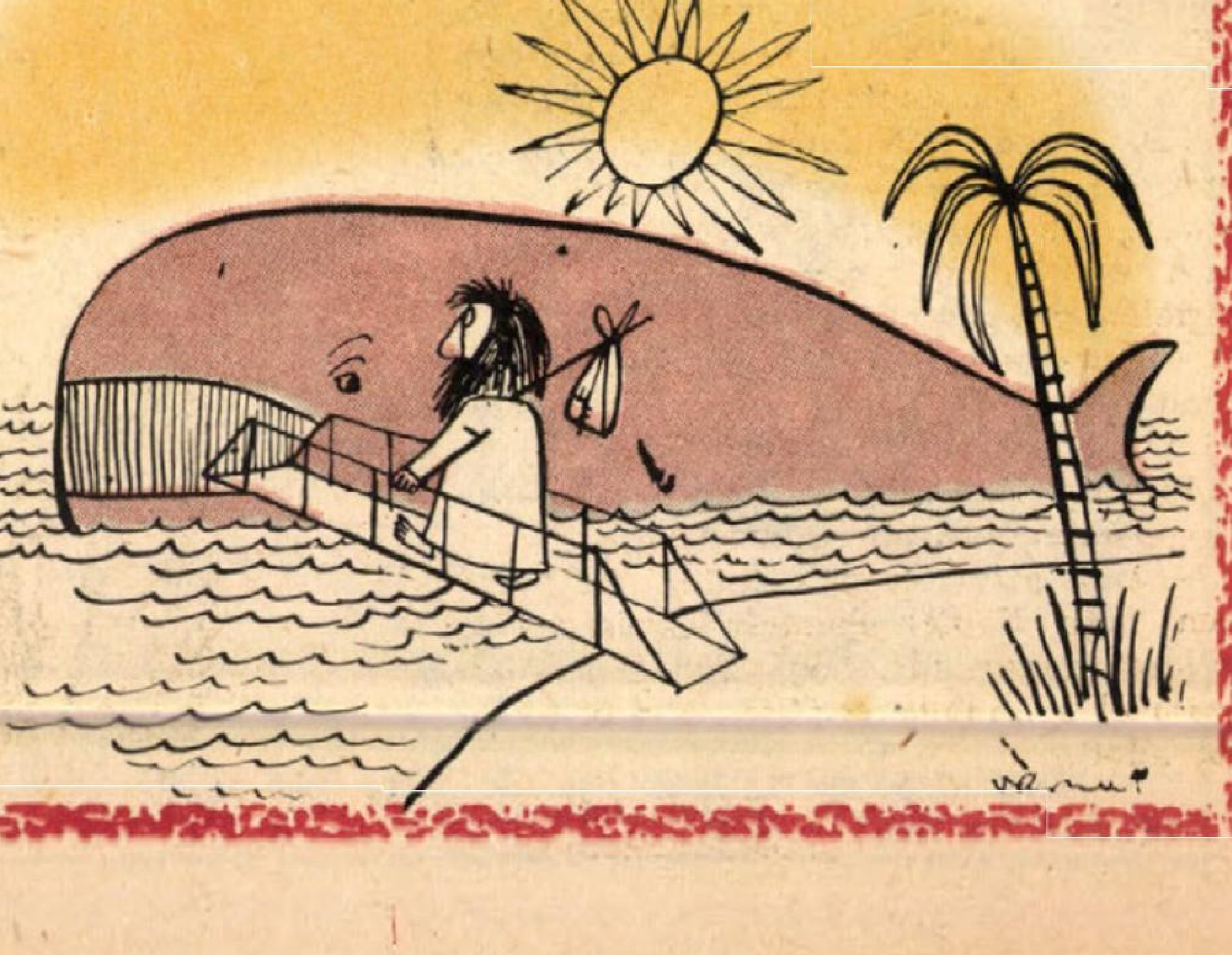

VERKLI VERSENY

A kilencszázas évek elején két elragadó muzsikájú daljáték hódította meg Budapesten a szíveket, a füleket – és a sípládákat. Igen, a sípládákat is, mert a kevéssé elterjedt Telefon Hírmondó, a ritka gramofón mellett a széleskörű és népszerű gépzene-terjesztő – a verkli volt, és nem volt olyan pesti verklis, aki ne nyekergette volna napestig a „Bob herceg" és a „János vitéz" fülbemászó számait.

Akármilyen fülbemászó is a muzsika, ha szakadatlanul fülbemászatják – az ember végül is a falra mászik. Így járt saját szerzeményével Huszka Jenő, a „Bob herceg" komponistája, akinek udvarán nap mint nap pontosan ebédidőben megjelent egy kintornás, és egymás után tízszer is eljátszotta, hogy: „Londonban, hej, van számos utca..."

Bob úrfi belépője bájos, vidám szám. Mindenki kedvelte, mindenki szerette, hogyne szerette volna a szerzője. De ami sok, az sok. Egy nap nem bírta már tovább, s mikor tizedszer hangzott fel, hogy „Londonban, hej..." – Huszka lerohant az udvarra, hogy torkon ragadja a kintornást.

Szerencsére emeleten lakott, és lépcsőn a szusszal együtt a harag is kifogyott belőle. Mire leért az udvarra, pokoli ötlete támadt. A „Bob herceg"-et idestova két éve játszották a Népszínházban, s jó néhány hónapja futott vele párhuzamosan a Király Színházban a másik nagy siker: Kacsóh Pongrác „János vitéz"-e. Na, majd megkóstoltatja ő Gráci barátjával is a verkli-dicsőség kínjait...

– Mondja csak, öregem – szólította meg ravasz mosollyal a kintorna mesterét –, tud maga játszani a „János vitéz"-ből is valamit?

– Már hogyne tudnék? – vágta fel fejét büszkén a verklis. – Itt van a Kukorica Jancsi nótája, a furulyaszóval, elejitől végig...

Benyúlt a verkli oldalán függő tokba, s előhúzta a kilyuggatott fémlemezt.

– Ez az! – mutatott rá büszkén. – Ha tetszik akarni, mindjárt fel is tehetem.

– Nem, nem – hárította el a műélvezetet Huszka. – Nekem nem fontos. Hanem, nézze, öregem, adok magának egy forintot, és adok egy címet. Menjen el oda, ott lakik Kacsóh Pongrác úr, álljon az ablaka alá, és húzza el neki minden délben, hogy „Kukorica közt születtem . . ." Ha egy hétig szorgalmasan húzza, jöhet a másik forintért...

A verklis, aki már nyúlt a pénzért, hirtelen visszakapta a kezét.

– Bocsánatot kérek – mondta szomorúan –, Kacsóh úrhoz nem mehetek. Mindenhová, csak oda nem...!

Huszka elcsodálkozott:

– Nem-e?! Aztán miért nem?

– Hát azért, tetszik tudni, mert éppen hogy Kacsóh Pongrác nagyságos úr küldött engem ide, hogy mindennap játszam el a „Bob-herceg"-et. És ő öt forintot adott...

Békés István
anekdotáskönyvéből

NEM MELLÉKES A MELLÉKES

Kitűnő a kiszolgálás

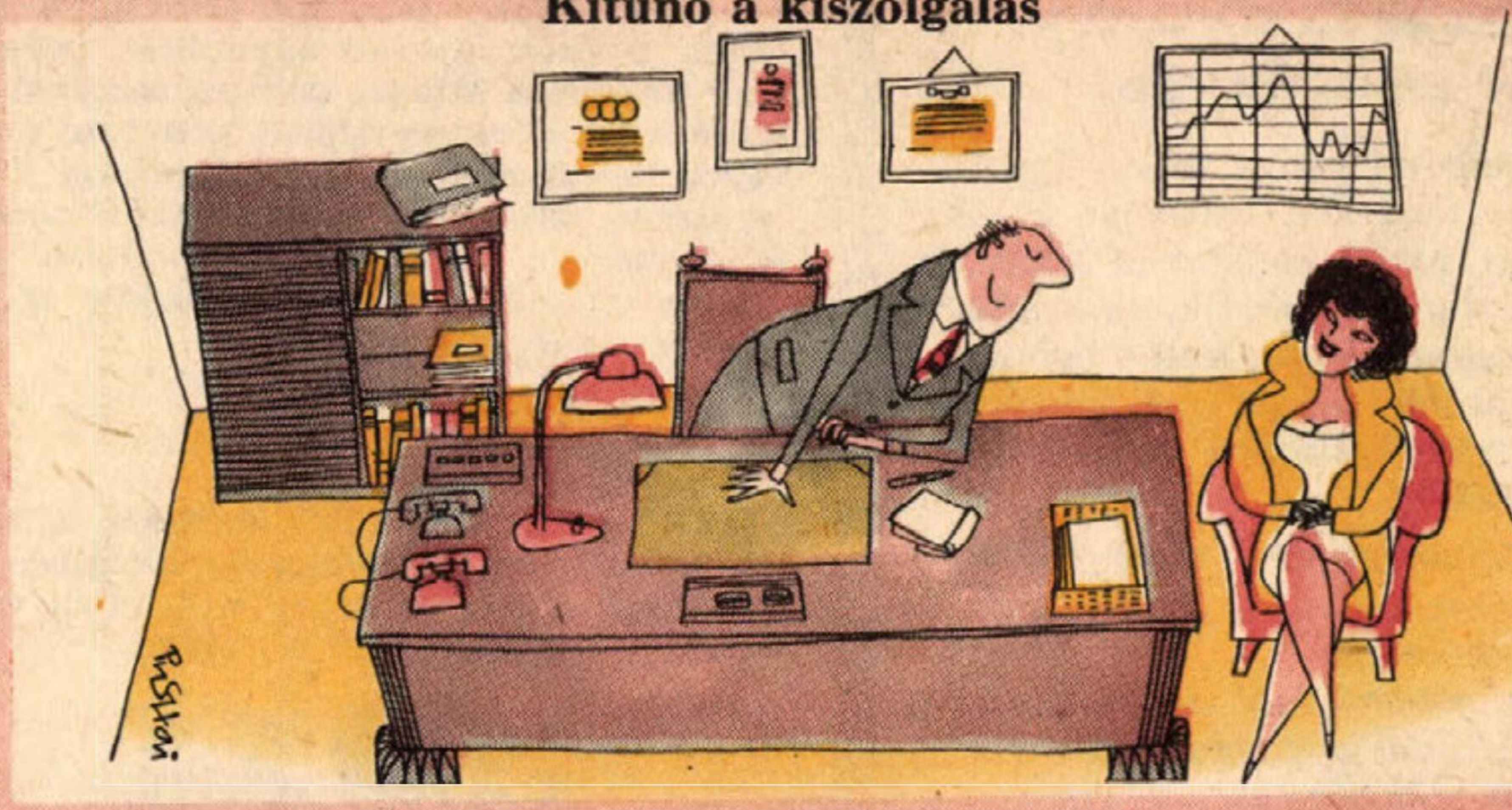

– És elintézi a főmérnök úr, hogy kijöjjön a szerelő?
– Legyen nyugodt, asszonyom, magam megyek ki...

Még az ördög is óvatos

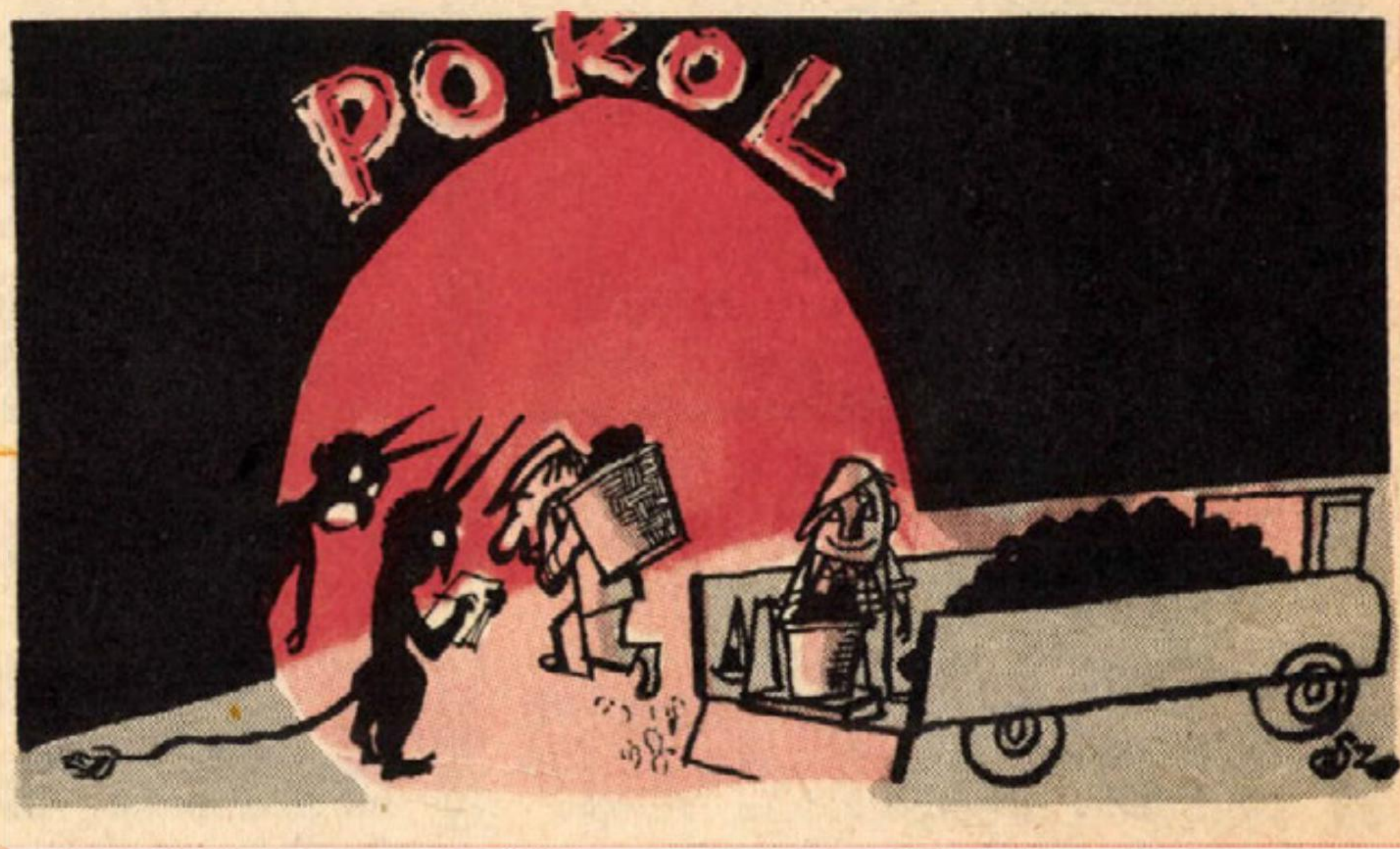

– Figyelj, mert ezek a múltkor is átejtettek egy mázsával!

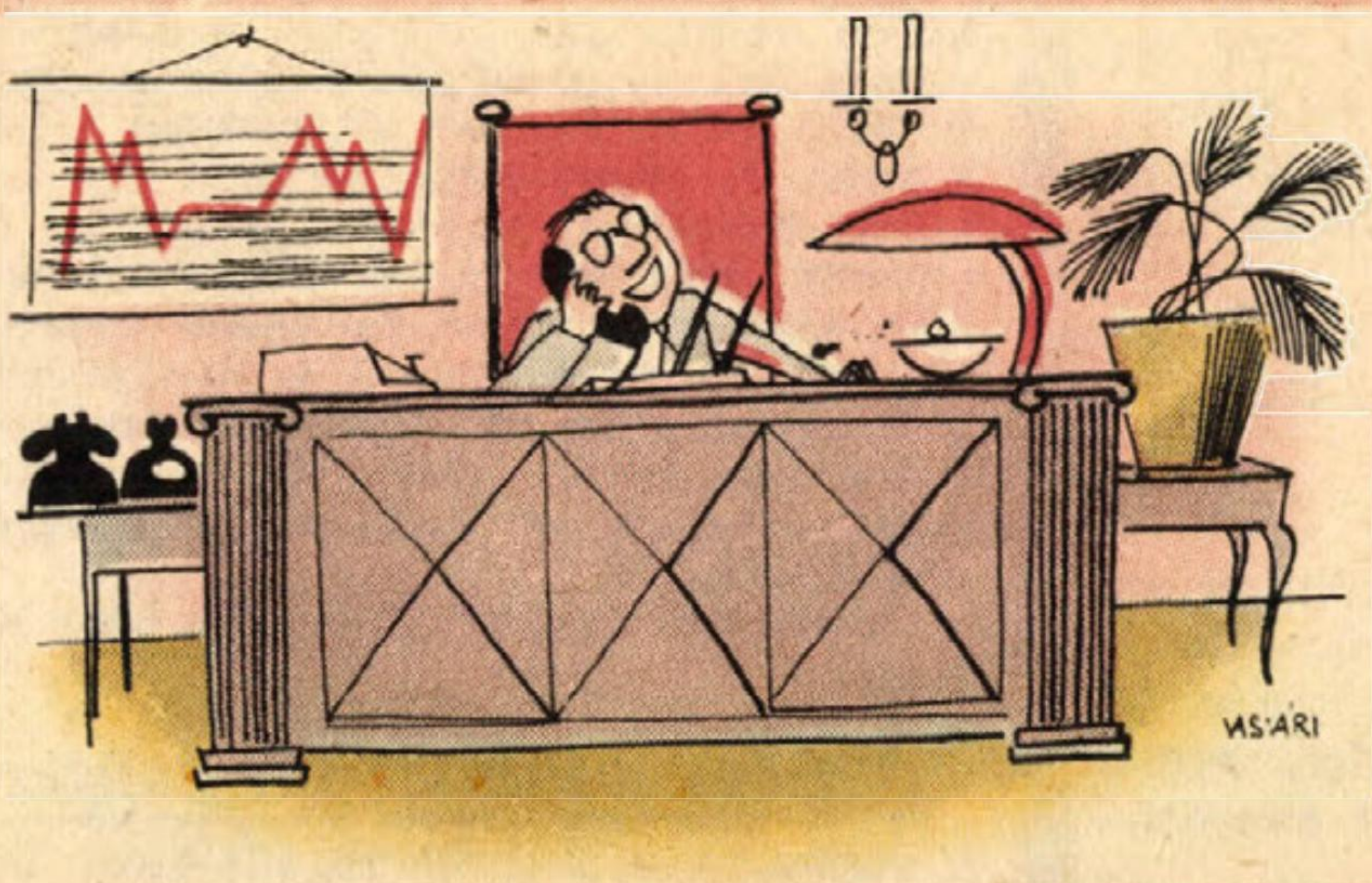

Ha ez így megy tovább...

– Kereskedelmi osztály? Van két szép kardigánom olcsón eladó!...

Egy kis külön kereset

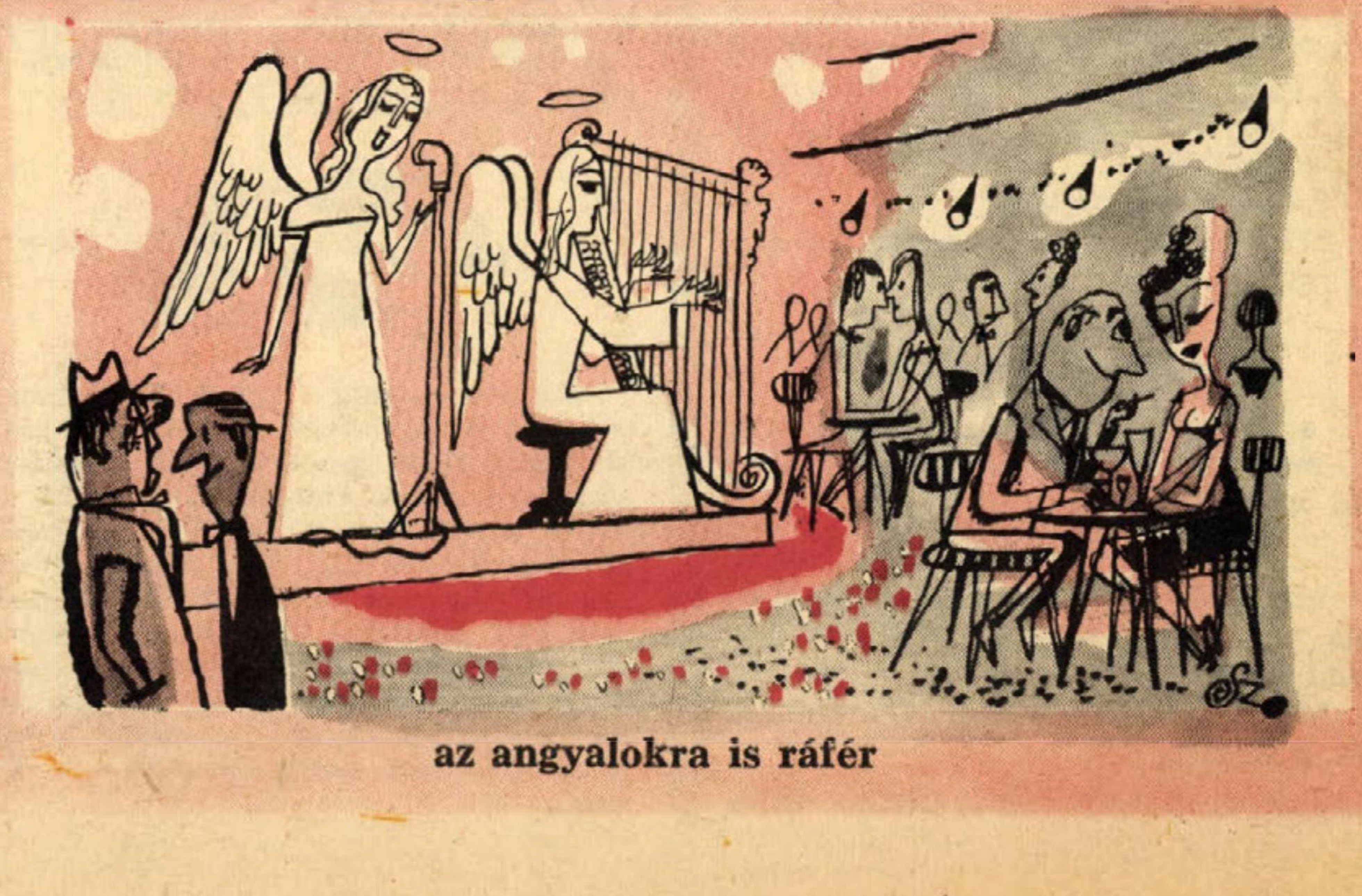

az angyalokra is ráfér

Harc a nikotin ellen

Minden ember életében eljön egy időszak, amikor meg kell küzdenie a nikotinnal. Ez a harc rendszerint csökkentési fogadalommal kezdődik, és a nikotin teljes győzelmével szokott befejezést nyerni. A tovább dohányzást igazoló elméletek nagyjából minden felnőtt ember előtt ismeretesek:

Muszáj dohányoznom, mert különben elhízom.

Minek élek akkor.

A nikotin elvonásával járó idegesség nagyobb baj, mint a dohányzás.

Einstein is dohányzott.

A napokban egy minden eddigit felülmúló elméletet hallottam Andor barátomtól, aki húsz éve leszokóban van. Az utcán találkoztam vele, vastag szivar füstölt a szájában, és hanyagul köszönt, mint akinek rossz a lelkiismerete. Egyenesen rátámadtam:

– Mióta szivarozol te?

– Ma kezdtem.

– És miért? Ha kérdeznem szabad!

– Nézd – mondta, miközben nagy füstfelhőt fújt ki –, legalább addig sem cigarettázom.

Kórházban

Reggel ébresztő, hőmérőzés, gyógyszer, mosdás, reggeli. Aztán újságos, vizit, borbély, alorvos, főorvos stb. Ez így megy estig. Szépen, nyugodtan, tervszerűen. Aztán kijöttem a kórházból. A telefonom egész nap csengett, a randevúkról részben én késtem el, részben az, akivel találkoznom kellett, az autóbuszra várni kellett, az ebédre várni kellett, mindenre várni kellett. Este hullafáradtan ezt írtam a noteszbe:

Az élet kinn szebb, mint a kórházban, csak sokkal rosszabbul van megszervezve.

*

Az egyik betegtársam következetesen azt mondja: inekció. Még véletlenül sem mondana injekciót. Holott, amikor megtudta, hogy spenót lesz ebédre, egész tisztán ezt mondta: „Hinnye, az annyát!"

A vendéglőben

A vendég ül, és dühös. Egy ismerőse áll meg az asztalánál, és megkérdi:

– Miért vagy úgy kikelve magadból?

– Csodálod? Egy fél óráig vártam a levesre, egy fél óráig a sültre és egy fél óráig a tésztára.

– És most mire vársz?

– Most egy fél órája várok a panaszkönyvre.

Még két feljegyzés

Ki a jó ember? Aki nem élvezetből, csak megszokásból gonosz. (Egy pesszimista naplójából.)

*

– Mit gondolsz, ez a Berkenye miért olyan gőgös, miért nem köszön vissza az embernek?

– Megbukott a darabja, és fejébe szállt a kudarc.

Gádor Béla

Vannak egészen furcsa dolgok

Most vagy soha!

Elvis Presley legújabb lemezéből már lábon eladtak valami egymilliót. Még el sem készült a lemez, már százezrével jelentkeztek a megrendelők. Amikor pedig végre forgalomba került a legújabb Presley-szám, végigsöpörte a rádióműsorokat is, s még a gyémántlakodalmukat ülő dédnagymamák és dédnagypapák is ezt kapták ünnepi alkalmakkor.

Hogy mi ez a szám?

Tessék megkapaszkodni!

O sole mio...

Ezt a régi olasz dalt énekelte újjá az ifjú rock and roll-veterán, némileg új szöveggel. „Now or never..." (Most vagy soha) — így kezdődik a refrén.

Akinek ez az ötlet eszébe jutott, úgy gondolta, hogy nincsenek régi dalok, csak öreg emberek vannak. Az újszülött egyetlen dalt sem ismer.

Elképzelhető valamelyik ifjú Presley-rajongó csalódása, amikor a hanglemezkereskedésben közlik vele, hogy sajnos, ez a szép lemez csak Giglivel van meg... Még jó, ha a kereskedő nem kap két jó nagy pofont...

Kutyaharapás mint egzisztencia

Tokiói jelentés szerint letartóztattak egy idősebb férfit, aki kutyaharapásból élt. Rendszeresen felbosszantotta a kutyákat, egészen addig, amíg azok mérgükben megharapták. Ekkor felkereste a kutya gazdáját és kártérítést követelt tőle.

Kilenc kutya a várakozásnak megfelelően megharapta az illetőt, a tizedikkel történt baj. Az illető akárhogyan bosszantotta, a kutya angyali türelemmel viselte a méltatlan bántalmakat és nem volt hajlandó erőszakhoz nyúlni a konfliktus elintézése céljából. A mind mérgesebbé váló férfi már olyan feltűnően heccelte a kutyát, hogy másoknak is feltűnt, többek között a kutya tulajdonosának is. Hamarosan rendőr került elő, s a rendőrségen kiderült az érdekes pénzszerzési módszer is.

Tanulság: óvakodj a nem harapós kutyától!

Botrány a Picasso-kiállításon

Londonban nagysikerű kiállítást rendeztek Picasso műveiből a Tate-képtárban. Az egyik napon arra lettek figyelmesek, hogy egy nő feltűnően gyanúsan viselkedik, körül-körülnéz, a hóna alatt csomagot szorongat, majd a csomagot kinyitja, egy festményt húz elő, és föl akarja erősíteni a falra. Ekkor kapták rajta.

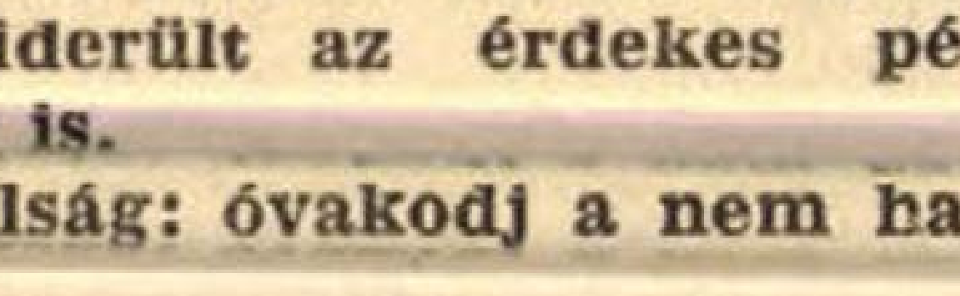

Az illető hölgy egy Vivian Burleigh nevű 40 éves, kilenc gyermekes asszony, akinek a férje modern festő, s nélkülözi az elismerést. A feleség elhatározta, hogy egyik képét becsempészi Picasso kiállítására, hogy azt higgyék, Picasso festette. Így az elismerés automatikusan biztosítva van. Úgy gondolta, hogy egy Picasso-képnek csak sikere lehet, akárki festette.

Picasso állítólag jobban szerette volna, ha valamelyik képét ellopják ahelyett, hogy egy újat csempésznek be a kiállításra.

MINDENKI VÁLASZT KAP...

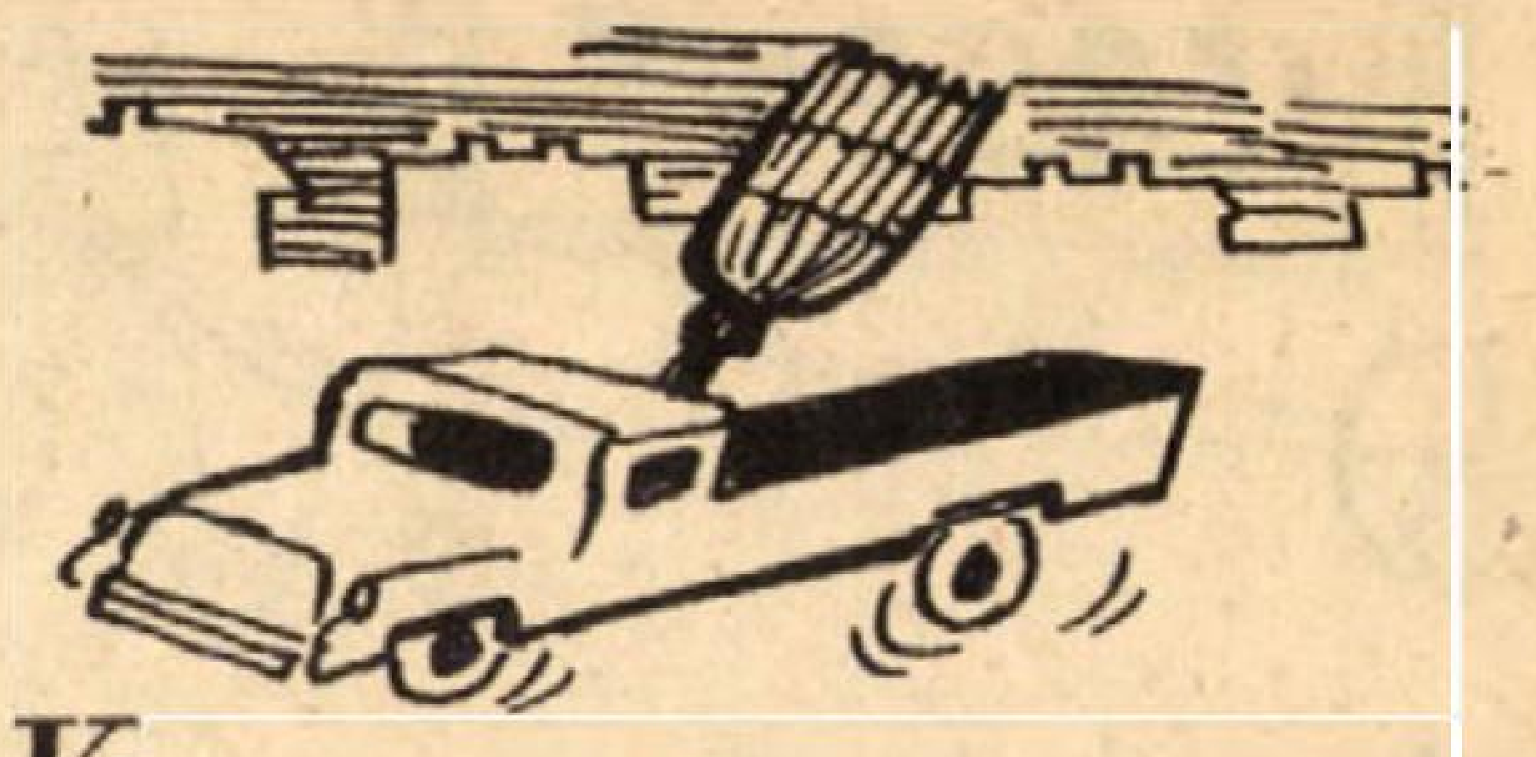

Két jóbarát találkozott az utcán. Az egyik a szokásos „hogy vagy, hogy vagy" után megkérdezte:

– Mit csinálsz ezen a tájékon?

– Panaszkodtam a villamosra. Tudod, a mi környékünkről ritkán indul a villamos. Csak negyven percenként. Ezért panaszkodtam. Örülök, hogy eljöttem ide a székházba a válaszért, mert megmagyarázták a ritka járat okát, és ezzel megnyugtattak. Megtudtam, hogy mivel mifelénk sok a kanyar, sokszor nyikorog a kerék. Ezért a villamos ritkán jár, hogy ne gyakran nyikorogjon. A mozival is megnyugtattak. Meg akartam nézni a „Kancsal hercegnő" című filmet, de csak a XXXIV. kerületben, az Ásókapa utcában adják a hajnali négy órai előadáson. Megkérdeztem az illetékes fórumtól, mi ennek az oka. Tőlük is kielégítő választ kaptam.

– Mit mondtak?

– Azt a választ kaptam, hogy gondolniuk kell azokra a XXXIV. kerületi lakosokra, akik hajnali négykor érnek haza, és még nincs kedvük lefeküdni. A seprűt is megmagyarázták.

– Miféle seprűt?

– Tudod, a teherautókon, közvetlenül a sofőrülés mögött egy seprű látható. Olyan, mint egy zászló. Annyit én is tudtam, hogy áruszállítás után ezzel seprik ki az autót. Csak azt nem értettem, miért teszik a kocsi elejére, mint valami cégért vagy lobogót. Megmagyarázták, hogy amennyiben a kocsi alján vagy az áru tetején feküdne, akkor a seprű is piszkossá válna, és egy másik seprűvel kellene a seprűt letisztítani. A másik seprű beszerzése azonban nem szerepel a beruházási programban, és félő, ha szerepelne is, a seprűgyártás keresztmetszete nem engedné meg a túlteljesítést. Nagyon megnyugtatott a válasz. A sör ügyben is írtak.

– Mi van a sörrel?

– Sérelmeztem, hogy egyes vendéglőkben és eszpresszókban gyakran csak drágább söröket kapni. Panaszomra gyorsan megkaptam a megnyugtató választ. Azt írták, hogy örömet akarnak szerezni a vendégeknek. Ha mindig lenne olcsó sör, akkor megszoknák. Így azonban már-már belenyugodnak, hogy csak Délibábot kapnak, és odavannak az örömtől, amikor az olcsó Kőbányait hozzák. Igazuk van. Na, szervusz, jön a busz. Te is ezzel jössz? Nincs tele... Persze, ilyenkor délelőtt nincs csúcsforgalom. Egyébként én nemcsak panaszkodom, hanem dicsérek is. Megírtam, milyen jó, hogy legalább délelőttönként ülőhelyet kapni. Harmadnap a postás kézbesített egy levelet, amelyben azt írták, hogy a délelőtti kis forgalomra való tekintettel több kocsit kivonnak a forgalomból, így biztosítják az igazságos utazási rendet. Eddig ugyanis a délutáni utasok joggal panaszkodtak, hogy ugyanazért a viteldíjért ők heringmódra préselődnek, míg a délelőttiek kényelmesen ülve utaznak...

Palásti László

A családban marad...

Szegő Gizi rajza

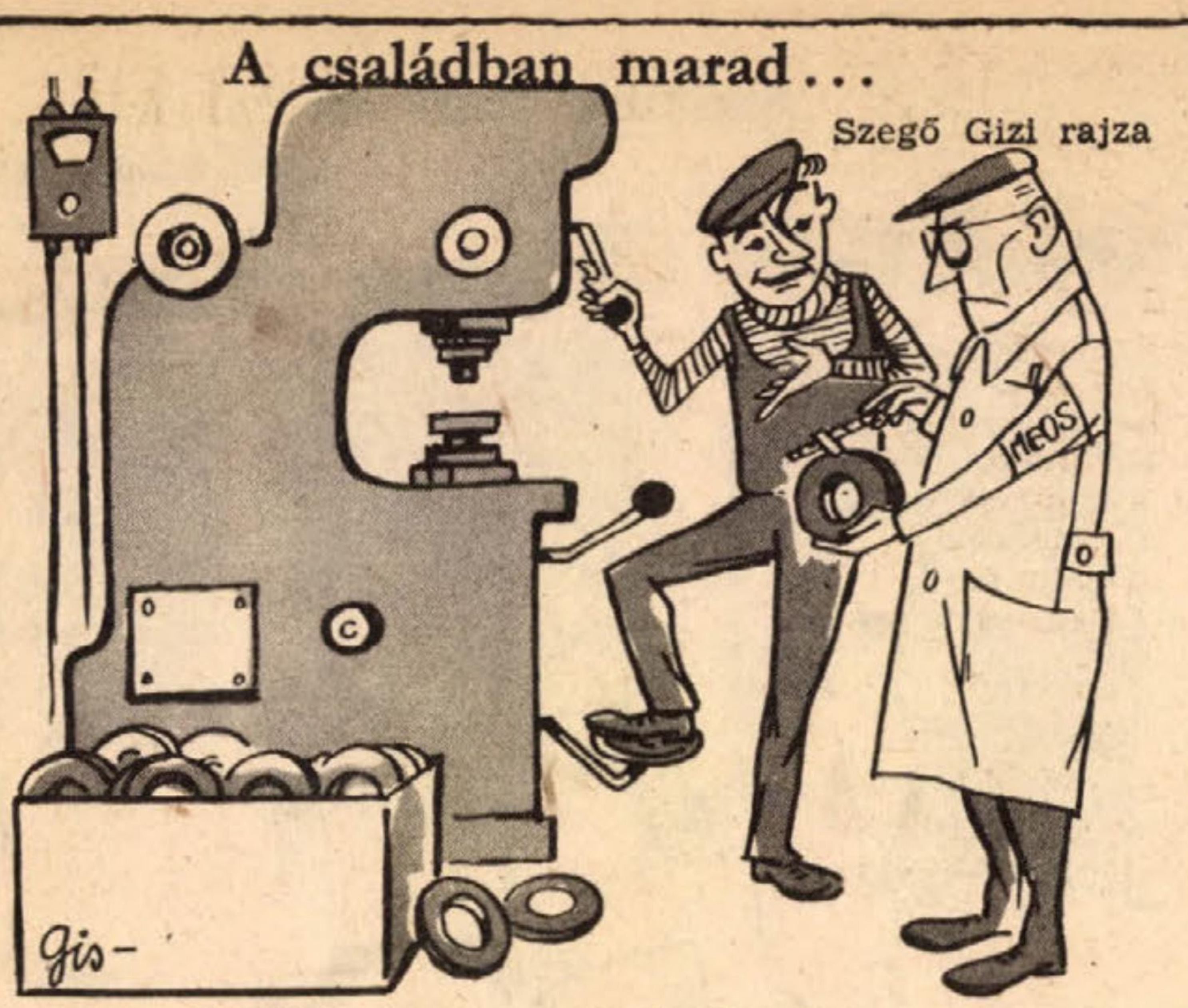

– Szakikám, ez a munkadarab selejtes.
– Mondja már! Nem exportra megy!

Beütött a babona

Mészáros András rajza

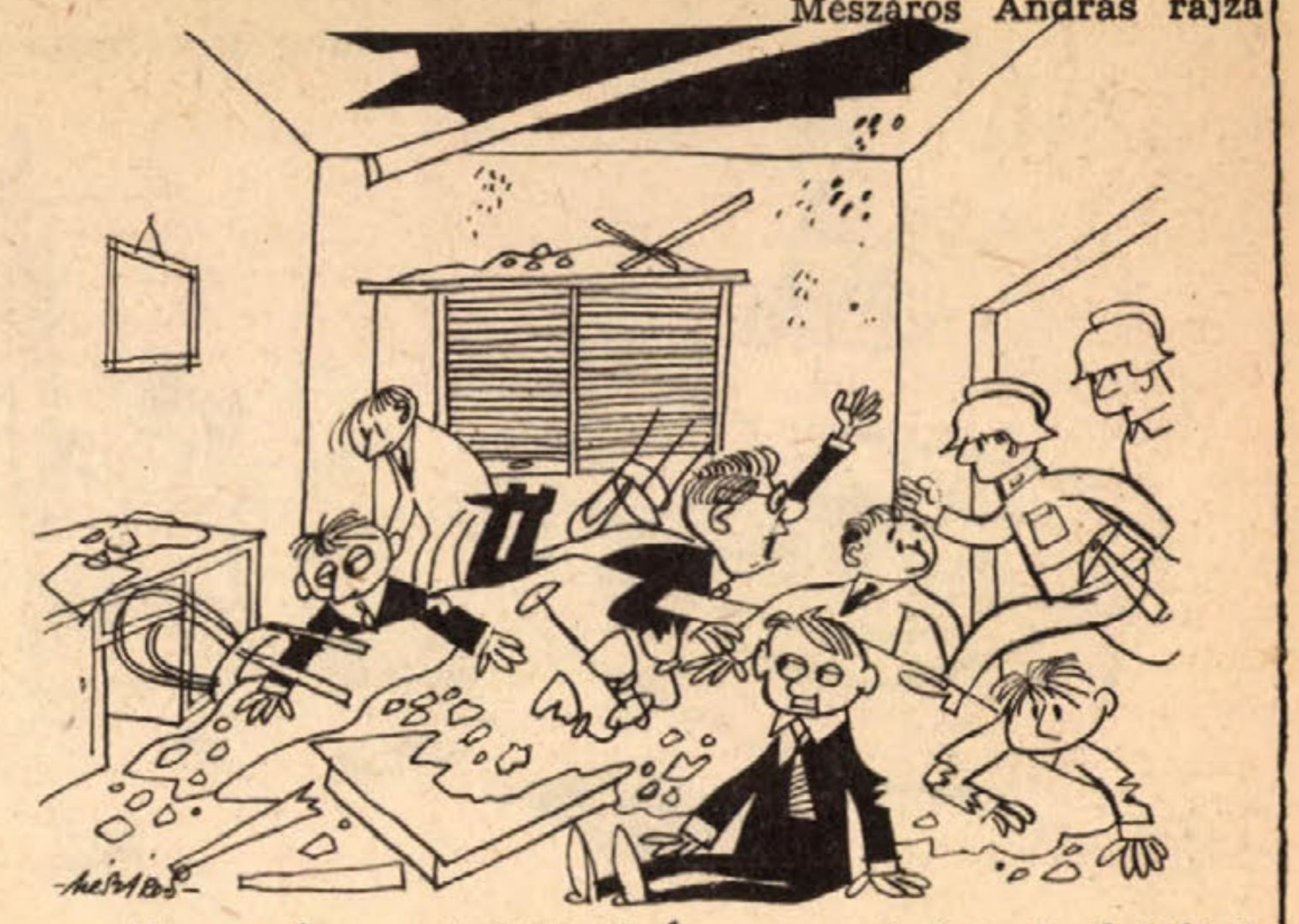

– Nem tudom, mi történt! Éppen az őszinteség kérdését vitattuk, amikor leszakadt!

Játék a szinpadon

– Hova mégy, Lujza?

(A színész lassan, halk hangon teszi fel a kérdést, miközben cipője zsinórját igazgatja, jelezve, hogy neki nem fontos, hova megy Lujza, neki mirnix-dirnix, csak annyira érdekli, mint a cipőfűző csokra. Aztán deres fejét hátradugja szétterpesztett két lába között és hátul, alulról felfelé, röpke kis pillantást vet az asszonyra. Ez a kis finom játék azt jelenti, hogy csak tetteti magát: tulajdonképpen izgatja, hova megy Lujza éjjel három órakor, hálóingben. Kiegyenesedve, idegesen, remegő kézzel cigarettára gyújt, és a füstölgő szivarkát hóna alá dugja. Nem kellenek ide szavak, a néző láthatja, hogy a hős fel van dúlva, csak nem akarja, hogy a hősnő is tudjon róla.)

– Azt kérded, hova megyek?

(A hősnő hátravánszorog a színpad egyik sarkába, és az ódon nachkasztliból egy tyúkot szed elő; elgondolkozva, tűnődve, mélán, oda sem figyelve kopasztani kezdi. Ez a játék a tyúkkal azt fejezi ki – minden szónál hívebben –, hogy Lujza is ideges, de kerüli az összecsapást, nem akar veszekedést, hangos jelenetet.)

– Igen, szeretném tudni!

(Ezt már emelt hangon mondja a hős, kérőn és parancsolón, aztán az asszonyhoz lép, és ujjaival dobolni kezd Lujza aranyszőke, lehajtott fején. Ebben a játékban minden benne van: szeretet, féltés, türelmetlenség, óhajtás, elutasítás, gyűlölet. Kisvártatva az asszony kérdően felnéz. Ekkor a férfi villámgyorsan elfordul és egy ötször öt méteres terítőt húzva ki a belső zsebéből, önmagába mélyedve, befelé forduló lábbal, befelé forduló szemmel, fütyörészve, szórakozottan csomózni kezdi a csipkeabrosz libegő rojtjait.)

– Miért?

(Lujza hangja sírós, de dacos. Elhajítja a megkopasztott tyúkot – a baromfi úgy repül végig a szinen, mint egy haldokló albatrosz –, aztán lázasan, kapkodó mozdulatokkal öltözködni kezd. Fejére meggyszín kalapot nyom, vállára kis ködmönt borít, egyik lábára ezüst báli cipőt, a másikra korcsolyacipőt húz, majd gondosan összehajtja magát és belefekszik az ágya alól kikotort vulkánfiber bőröndbe és sír.)

– Csak!

(Kiáltja a férj. Szívéből szakadt ki ez a szó, a szíve legmélyéről. Tántorgó, roskatag léptekkel a falhoz lép, és orrával megigazítja az esküvőjükről készített, felnagyított, színes, bekeretezett fényképet. Ez a játék elárulja a hősről, hogy még mindig szereti Lujzát, csak gőgös és makacs. Majd lehajol a kopasz tyúkért és gyorsan a kabátja alá rejti. Kis idő múlva kinyitja a kabátot: a tyúk sehol, de bal füle mögül egy tojást varázsol elő. Lujza még mindig sír a kofferban. A jelenet csúcspontja felé közeledik. A színészek minden mozdulata tragédiát, nagy összeütközést sejtet. Lujza kibújik a bőröndből, és azt sikoltja):

– Tudd meg: visszamegyek az anyámhoz!

(És most megint játék következik. A hősnő elcammog a színpad elejére, és ott egy előre elkészített tekenőben kimos a férjének néhány inget, gatyát és zoknit, majd megfésülködik, kirúzsozza magát, és az ajtóhoz megy. Ott egy fertály órára megáll, spekulál, aztán egy pillanatra, mint egy őz, mint egy havasi lucfenyő, mint egy antik ruhásszekrény, visszanéz. A férfi egy karosszékben ül, és gázórát olvas le vagy legalábbis úgy tesz, mintha elmerülne a gázóra leolvasásában. Lujza szomorúan, lassan kinyitja az ajtót. Egy óra múlva eltűnik. Tetszhalott csönd. S most a férjnek van egy nagy játéka: feláll, de a fejére. Hosszan az ajtó felé bámul. A bal lába mintha búcsút intene, majd azt kiáltja):

– Tiszteltetem az anyádat!!

(FÜGGÖNY)

Mikes György

Egy bemutató után

Hegedűs István rajza

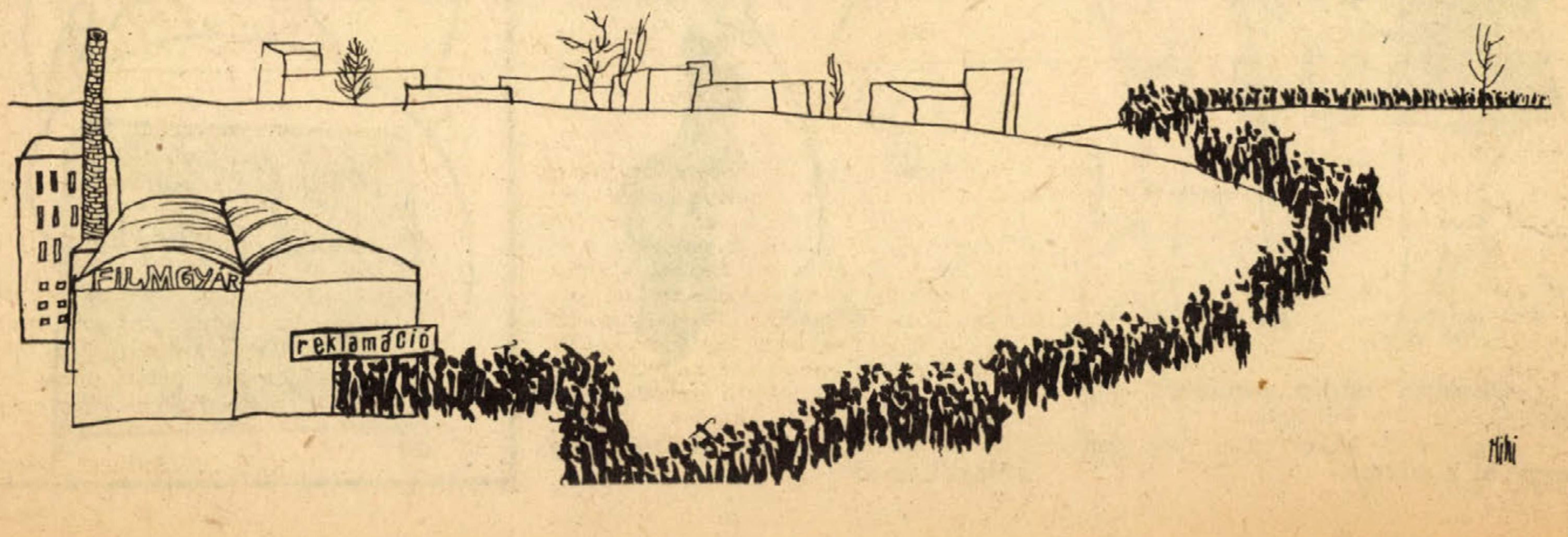

Karácsonyi próbajárat

Toncz Tibor rajza

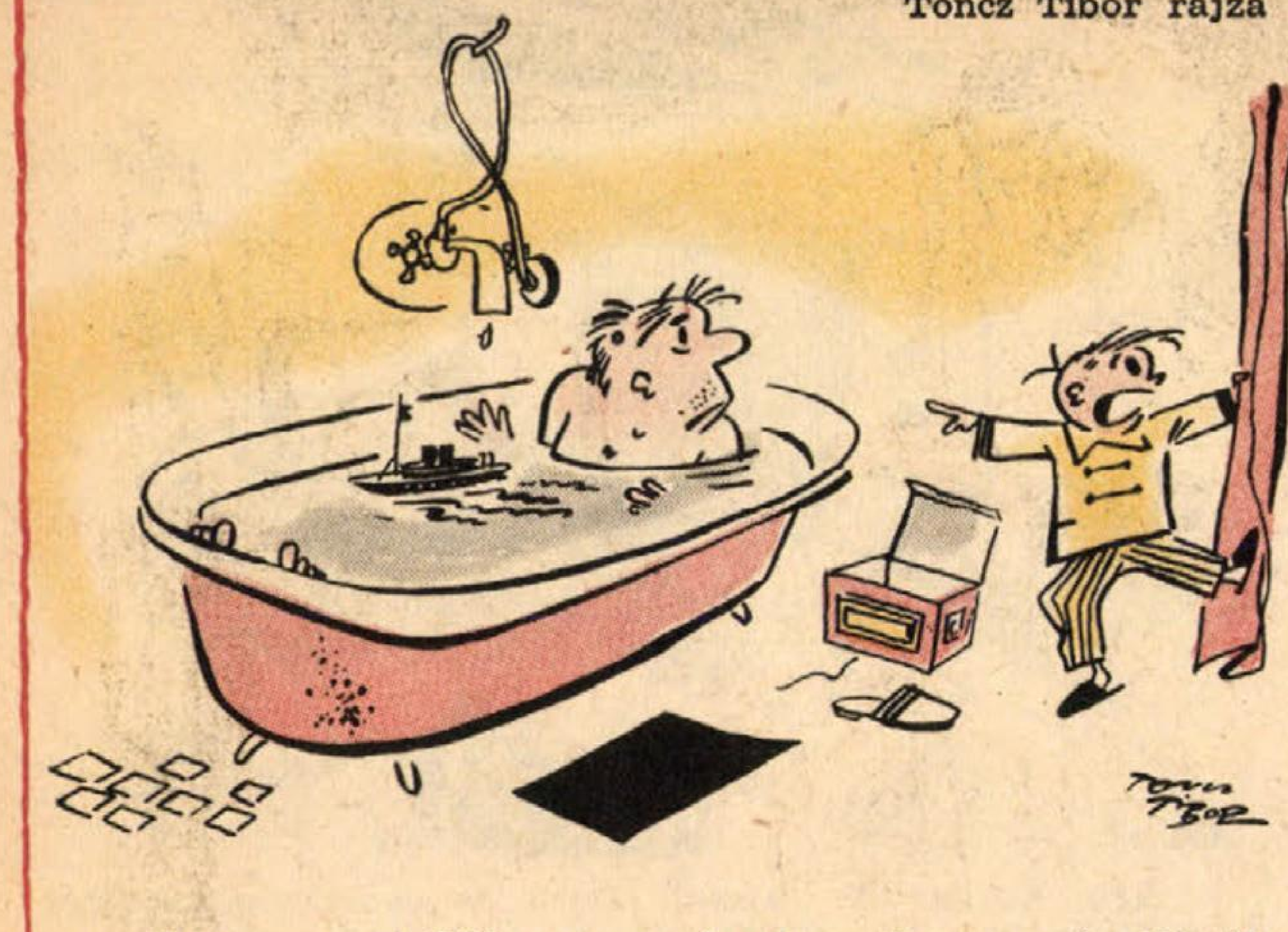
Toncz Tibor

– Anyu, gyere! Még meg se kaptam, és apu már játszik vele! . . .

Szombat délután

Erdei Sándor rajza

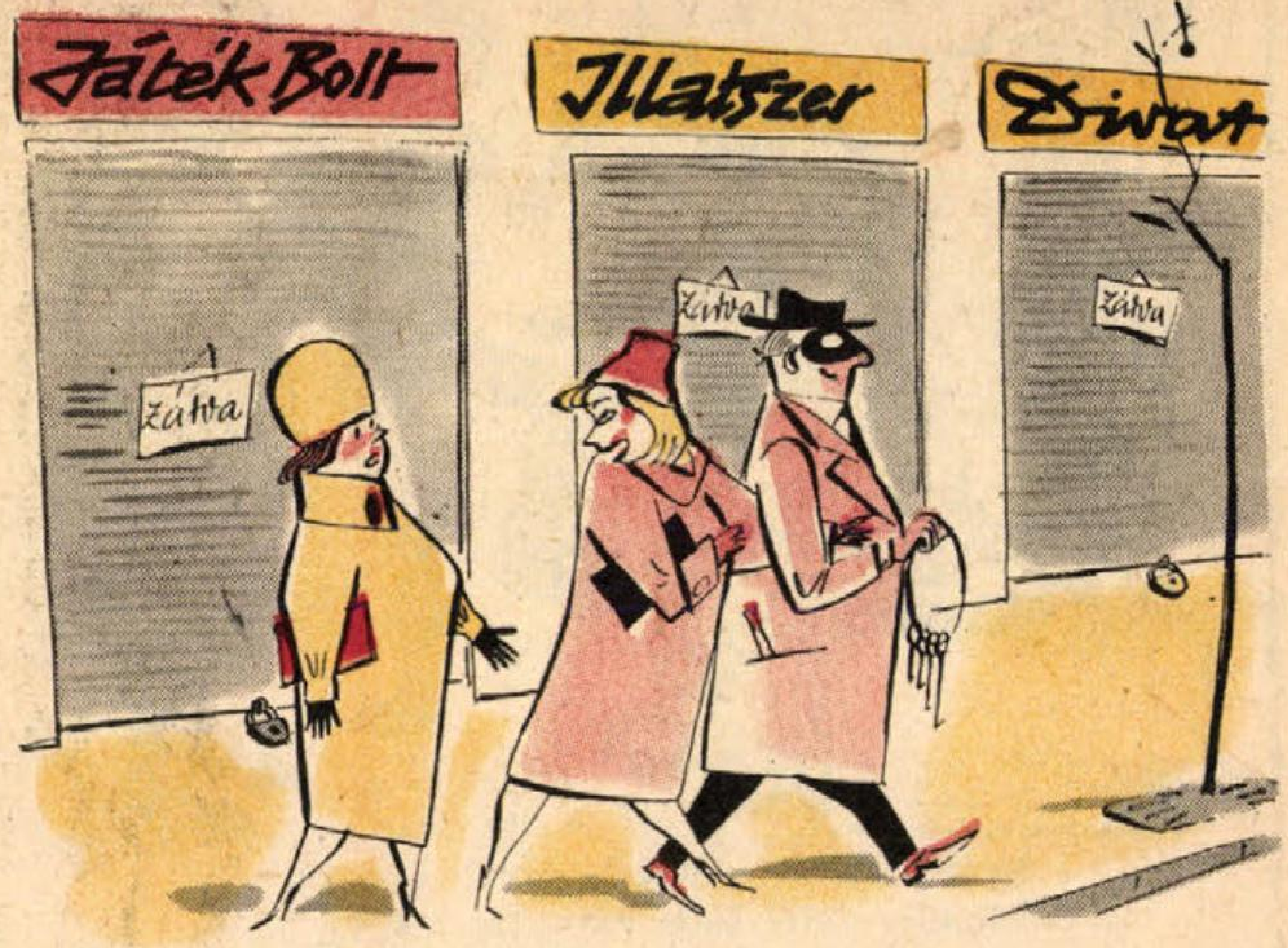
Játék Bolt
Illatszer
Divat
Zárva
Zárva
Zárva

– A férjemmel vásárolni megyünk.

A tökéletes pincér

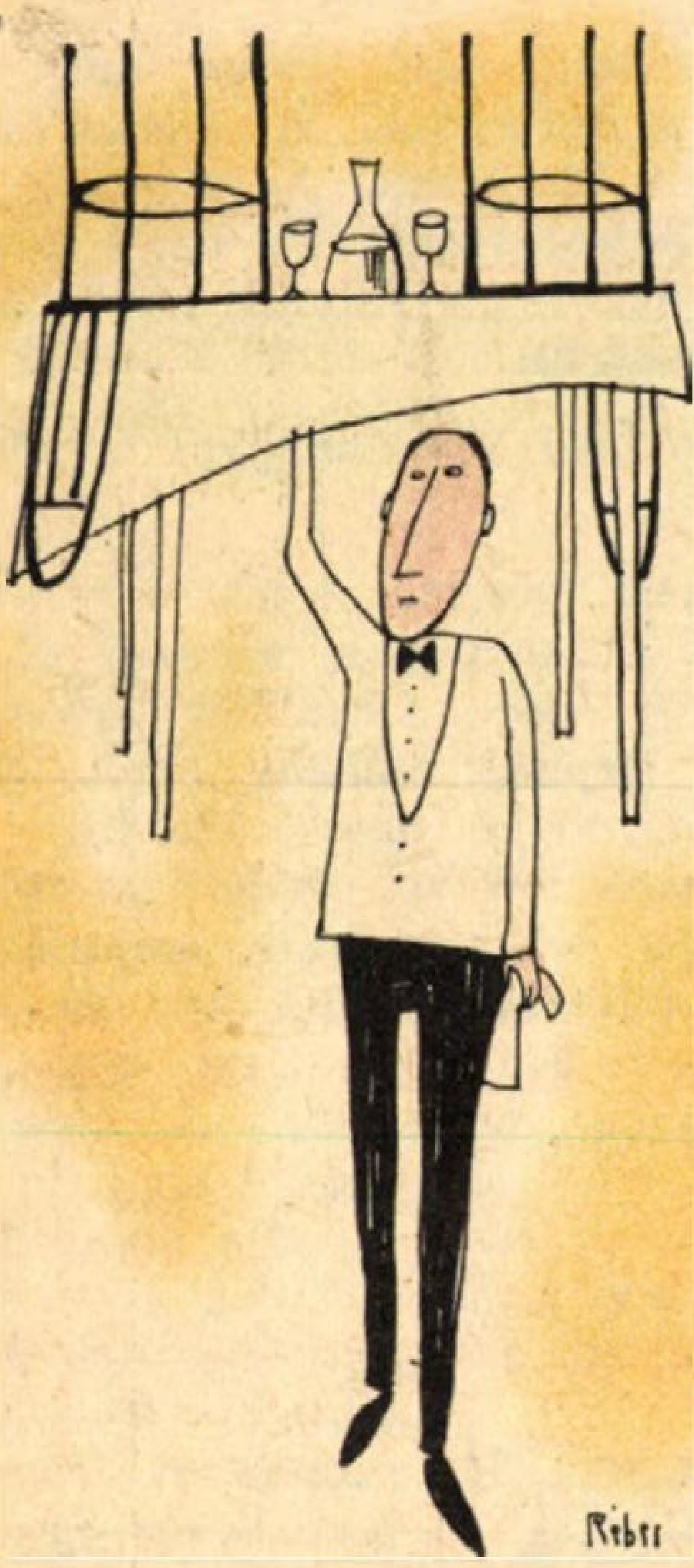

Nyugatnémet igazság

Egy nyugatnémet bíróság elutasította Ernst Niekisch 71 éves volt egyetemi tanár jóvátételi kérelmét. Mint ismeretes, Nyugat-Németország köteles kártalanítani azokat, akik a náci-rezsim alatt koncentrációs táborokban szenvedtek vagy más súlyos üldöztetésben részesültek. Niekisch professzort 1933-ban Hitler vérbírái életfogytiglani fegyházra ítélték az ellenállási mozgalomban való részvétel miatt. Tizenkét év múlva szabadult ki rokkantan és majdnem vakon. A kelet-berlini Humboldt egyetemen tanított, majd nyugalomba vonult.

A bíróság döntésének indokolása így szólt:

„Bár Niekisch tanár súlyos szenvedéseken ment keresztül a hitleri uralom alatt, számára kártérítés nem utalható ki, mert kiszabadulása után belépett a kommunista pártba és annak ma is tagja."

Niekisch professzor bizonyára kapna kártérítést, ha az új náci pártba lépett volna be.

Téli álom előtt

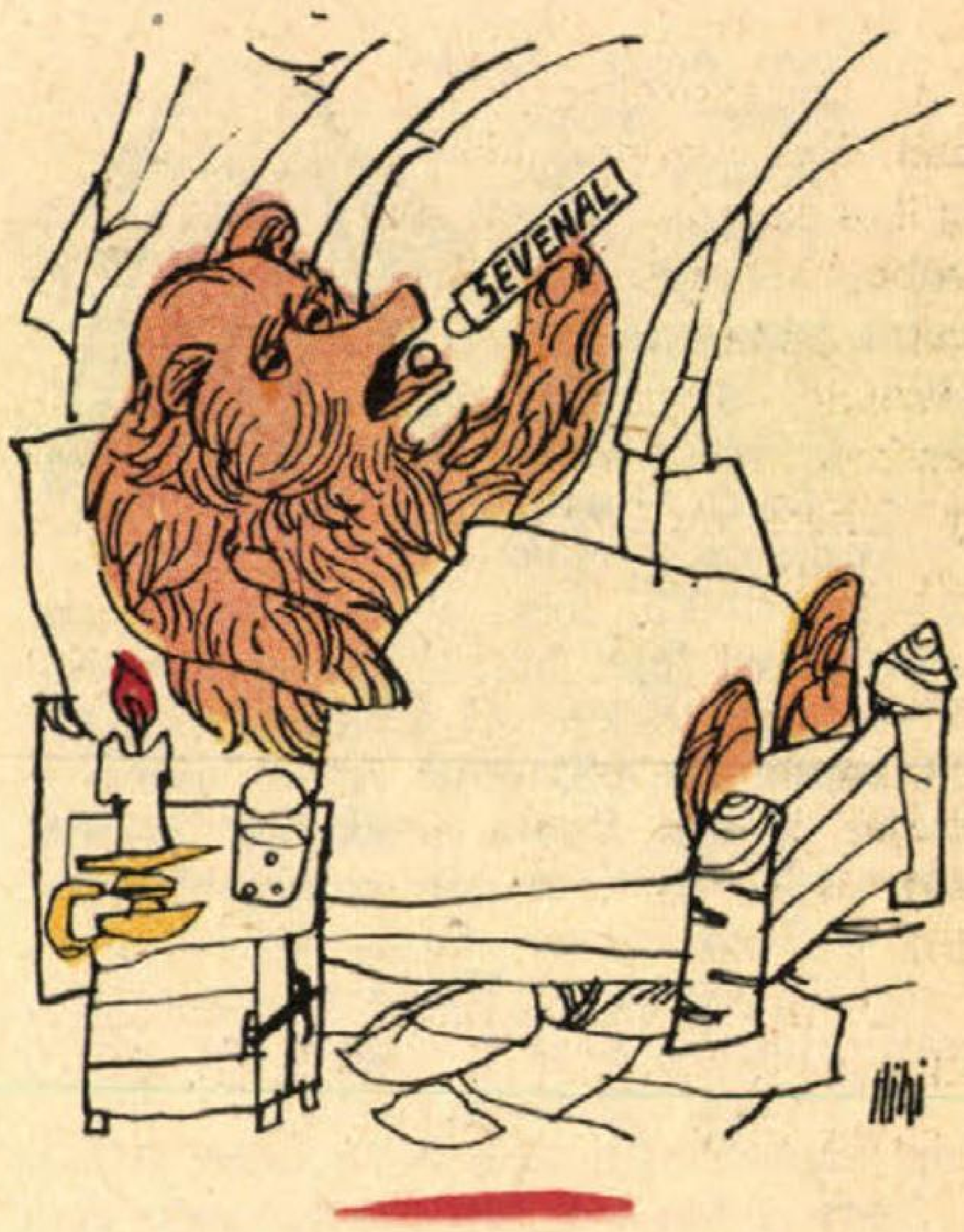

E heti hirdetésünk

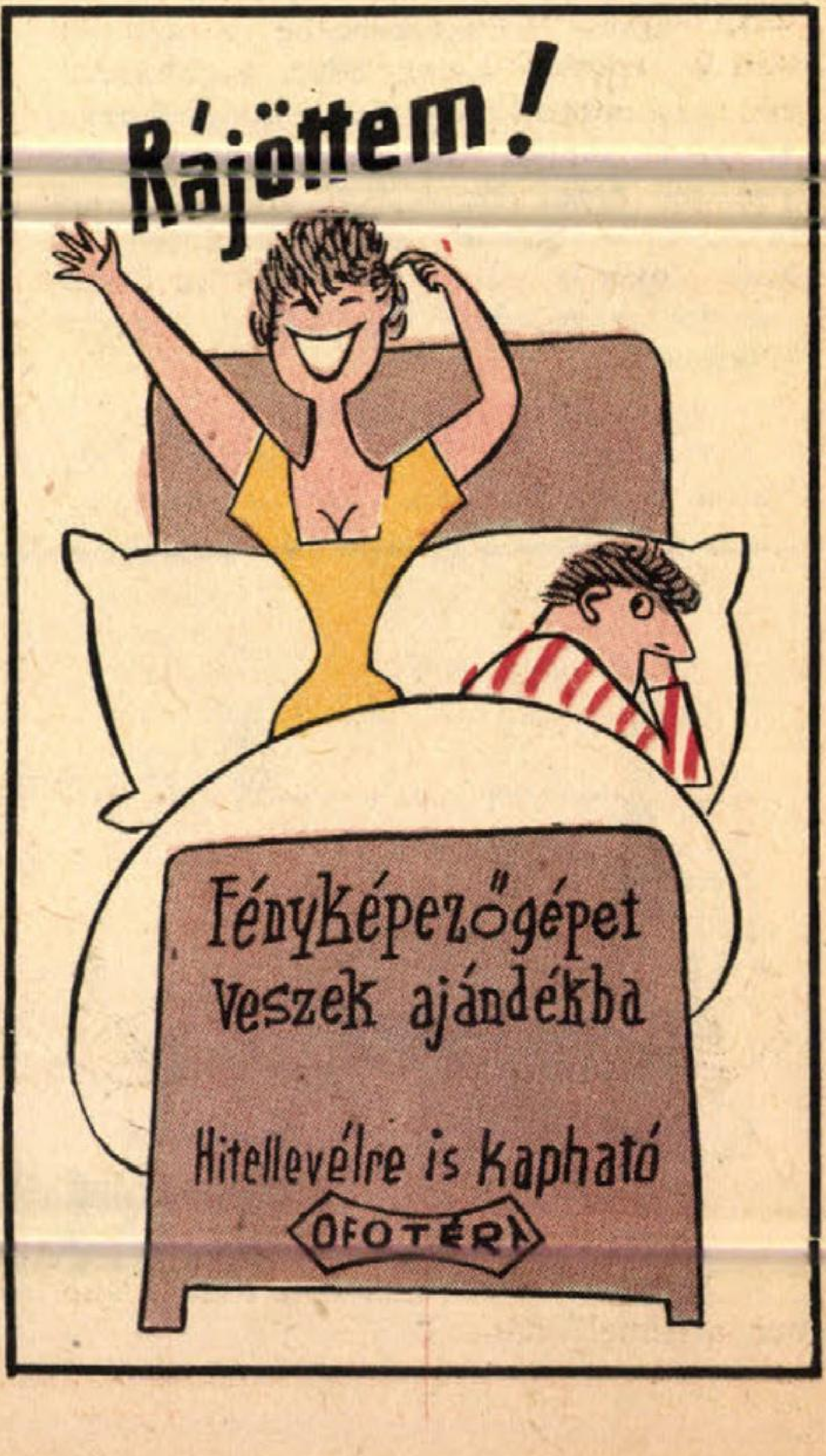
Rájöttem!
Fényképezőgépet veszek ajándékba
Hitellevélre is kapható
OFOTÉRT

Indokolt hajsza

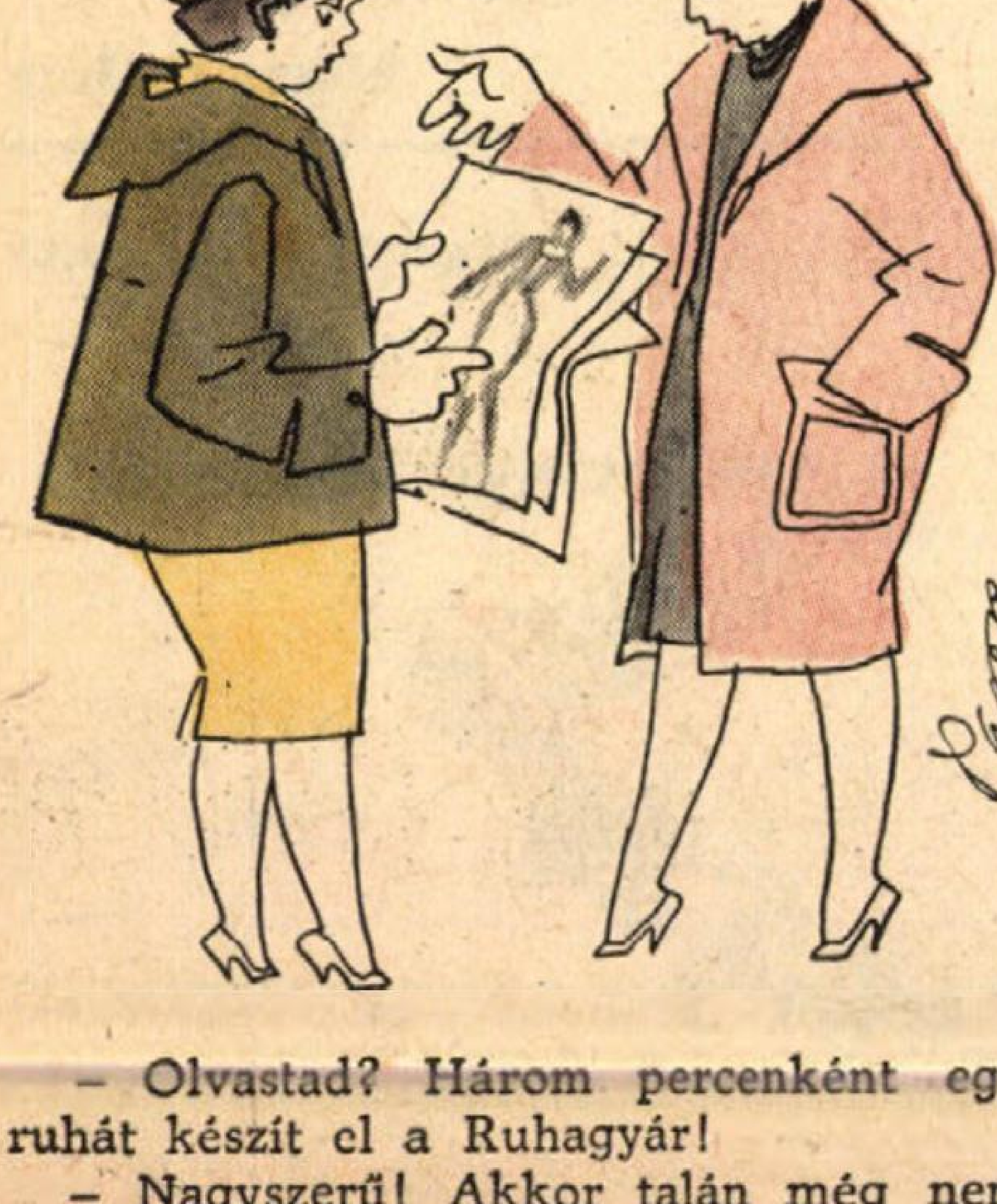

– Olvastad? Három percenként egy ruhát készít el a Ruhagyár!

– Nagyszerű! Akkor talán még nem megy ki a divatból!

Pletyka

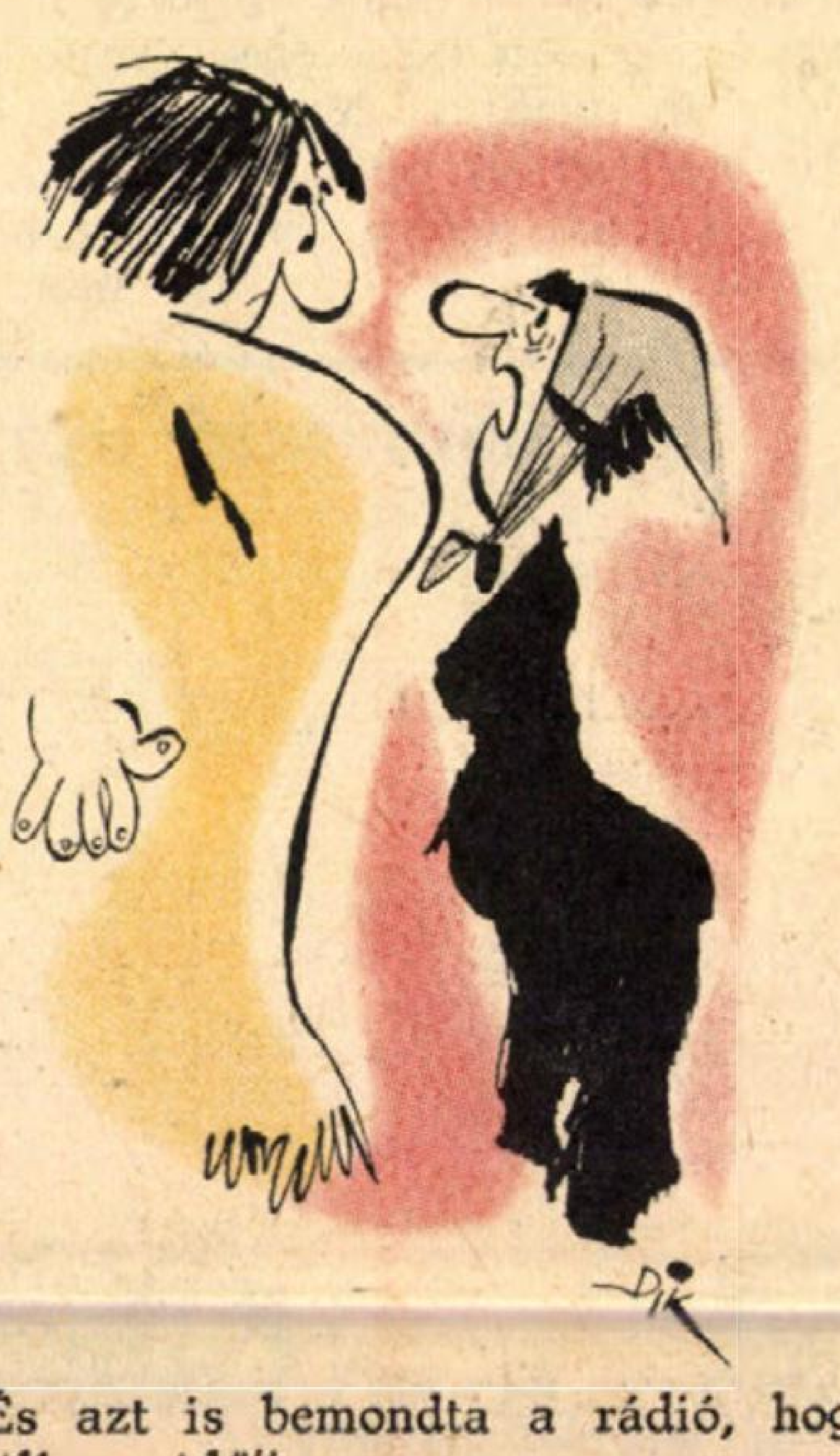

– És azt is bemondta a rádió, hogy „Megáll az idő" . . .

KÜLFÖLDI
VENDÉG

A külföldi vendég hátnapos tapasztalatcserére érkezett az Egyesült Magyar Vaskarikagyárba, és szívélyesen kellett fogadni, mert egyrészt tavaly egy magyar vaskarika-szakember már járt náluk tanulmányúton Grambúdiában, és ők nagyon kedvesek voltak, másrészt pedig azért, mert jövőre ismét megy egy küldött, fogadják azt is szívélyesen.

Az első napon a vendég fáradt volt, tehát az első nap pihent. A második napon – mivelhogy a vendég az elsőn pihent, és nem volt már fáradt – megmutatták neki a várost. Aztán megmutatták neki a fővárosi szórakozóhelyeket, a vidéki szórakozóhelyeket, Pest éjszakai életét, Pest nappali életét, meg mindent, végül a hatodik napon már nem lehetett tovább halogatni a dolgot, és – bár mindenki tudta, hogy semmi értelme az egésznek – egy óra alatt körülvitték az üzemben, majd az igazgató szobájában egy fekete mellett a szokásos beszélgetésre gyűltek össze.

– Nagyon szép az üzemük – foglalta össze a vendég eddigi tapasztalatait, és elhallgatott, jelezve, hogy befejezte mondókáját. Hosszú csend következett, a beszélgetés sehogy sem akart tovább gördülni.

– Önök is vaskarikákat gyártanak a vaskarikagyárukban? – kérdezte végül az egyik földi, és megtörölte verejtékező homlokát.

A vendég felirta a kérdést, de miután több egyelőre nem érkezett, engedélyt kért, hogy azonnal válaszolhasson, s miután az engedélyt megkapta, a következőket mondotta:

Igen.

Kinos szünet következett. Azután ismét kiizzadtak egy kérdést. A továbbiak a gyorsirott jegyzőkönyv szerint az alábbi módon zajlottak le:

Magyar: Önök is vasból gyártják a vaskarikákat?

Grambúd: Vasból.

Magyar: Másból nem gyártanak vaskarikát?

Grambúd: Nem értem pontosan a kérdést.

Magyar: Úgy értettem, hogy vaskarikát csak vasból készítenek-e, vagy pedig előállítanak olyan vaskarikát is, ami nem vasból, hanem mondjuk rézből készülő vaskarika.

Grambúd: Nem, vaskarikát nem készítünk rézből, csak vasból.

Magyar: Érdekes, éppen úgy, mint nálunk! És fából sem készitenek vaskarikát?

Grambúd: Fából készitünk vaskarikát, de hogy megkülönböztessük a vasból készült vaskarikától, a fából készülő vaskarikát nálunk fakarikának nevezik.

Magyar: Ez nálunk is így van. Úgy látszik az önök vaskarikája sok tekintetben egyezik a mi vaskarikánkkal.

Grambúd: Talán a méretekben lehet eltérés. Mi többnyire kicsi, nagy, vékony és vastag karikákat gyártunk.

Magyar: A méretek nálunk is hasonlóak. Inkább a formáját tekintve különbözhetnek. Önök négyszög, rombusz, romboid, téglalap alakú vagy ovális karikákat gyártanak?

Grambúd: Csak karika alakú karikákat gyártunk.

Ezután a külföldi és hazai szakemberek kölcsönösen megállapitották, hogy a tapasztalatcsere igen értékes volt, sok tanulsággal szolgált, majd ajándékokkal halmozták el egymást és összecsókolóztak.

Kékvölgyi Vilmos

Nyugalmas munkahely

Szűr-Szabó József rajza

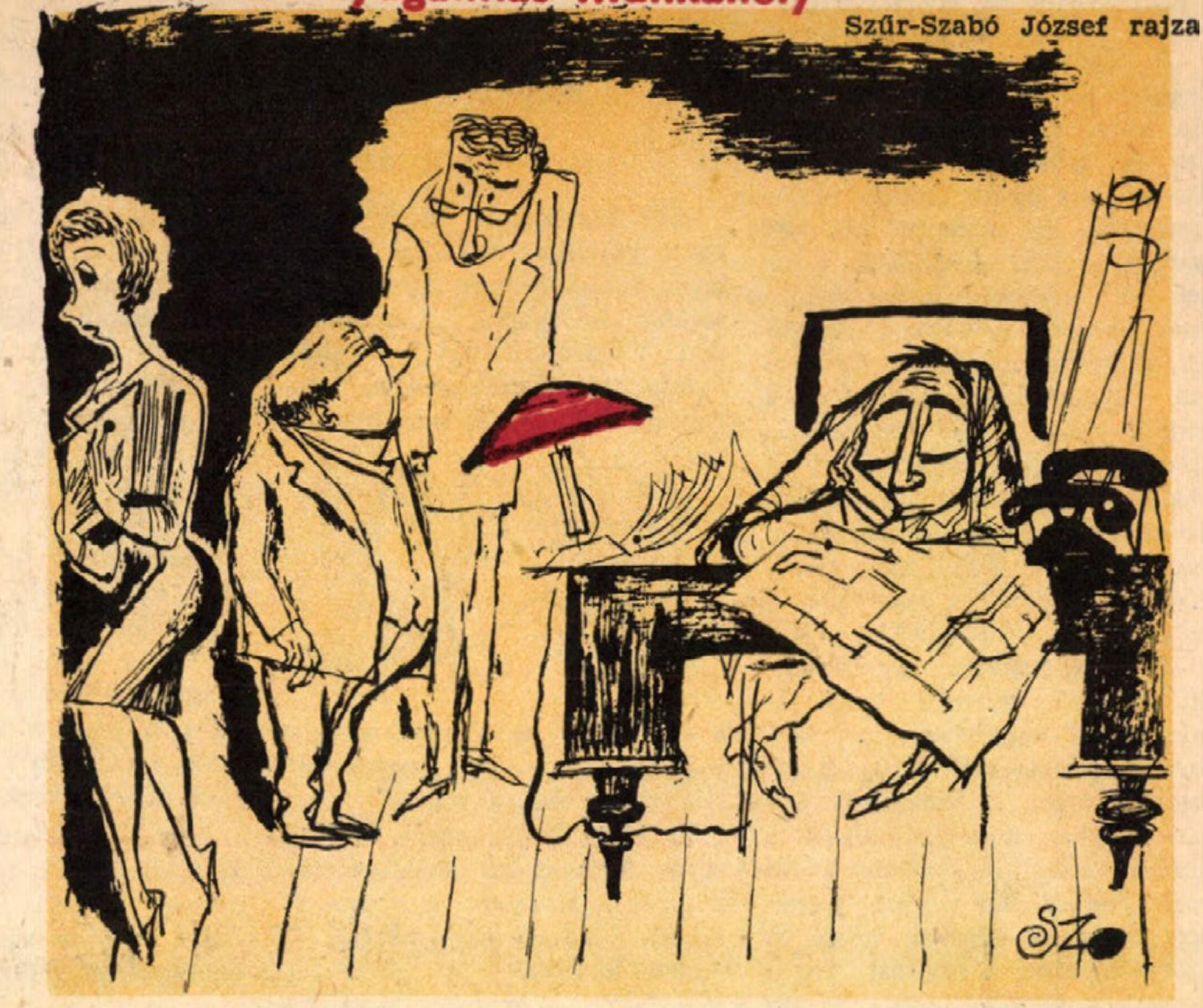

– Keltsük fel, és mondjuk meg neki, hogy már legalább hat hónapja áthelyezték!

Csak 14 éven felülieknek

Toncz Tibor rajza

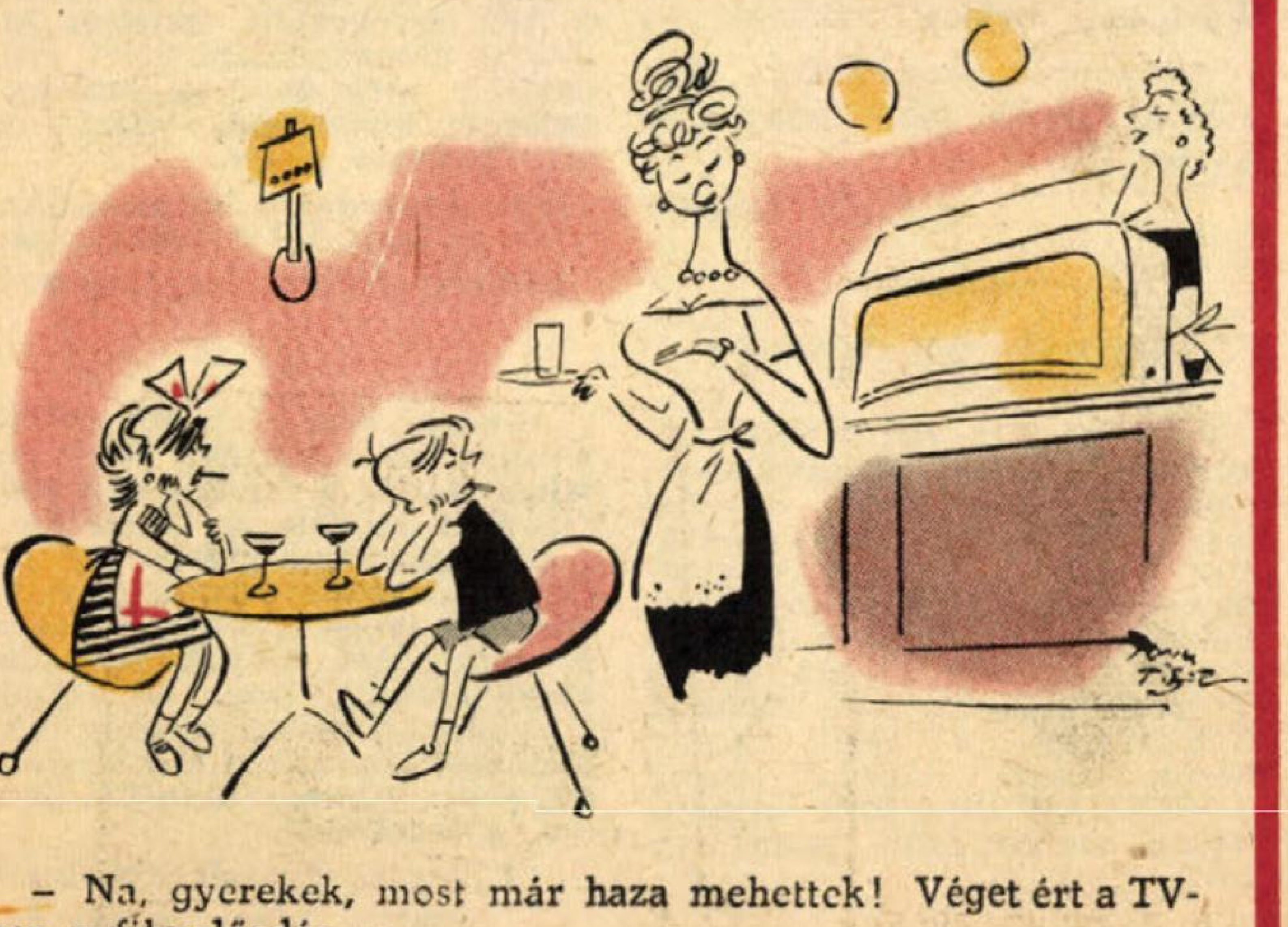

– Na, gyerekek, most már haza mehettek! Véget ért a TV-ben a filmelőadás . . .

Srácok

Vasvári Anna rajza

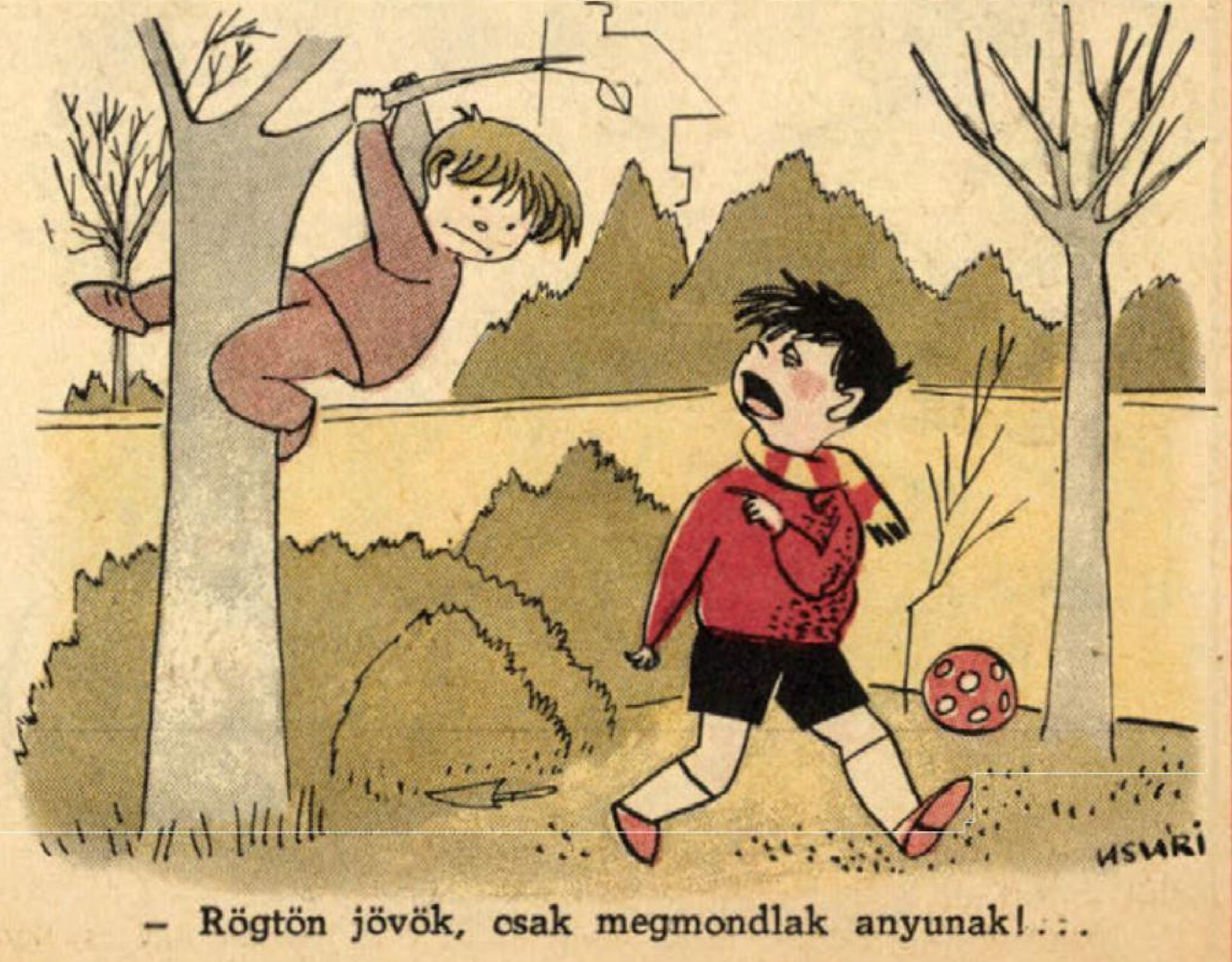

– Rögtön jövök, csak megmondlak anyunak! . . .

Le a bürokráciával

Türelem és erőpróba

A Tolna megyei Nak községben a tanácsháza emeletes. Én az emeleti lakásban lakom, s ott is szoktam megszomjazni, sőt a vizet egyéb módon is fogyasztani. Az udvaron van egy szivattyús kút, abból kell a vizet az emeletre felhordani, – ami, ha nem is vagyok Herkules, mégsem olyan nagy probléma. Azaz nem volna – ha a kútból jönne a víz! De nem is szivárog, ugyanis még májusban elromlott a szivattyú. A javítást azonnal megrendeltem a Dombóvári Vasipari KTSZ-nél, amely azonban a javítást nem kezdte meg. Jó – gondoltam, a május a szerelem hónapja, nem a kútjavításé. De kiderült, hogy június, július, augusztus sem a kútjavítás, hanem csak az ígérgetések hónapja . . . Szeptemberben már nagyon szomjas voltam a kutam vizére, megkértem a Járási Tanács VB elnökhelyettesét, majd az elnökét, hogy ők szorgalmazzák a javítást. El is értek fejenként két újabb egy-egy hetes határidős ígéretet . . .

A be nem tartott ígéreteket azonban nem lehet meginni, mosakodni sem lehet bennük

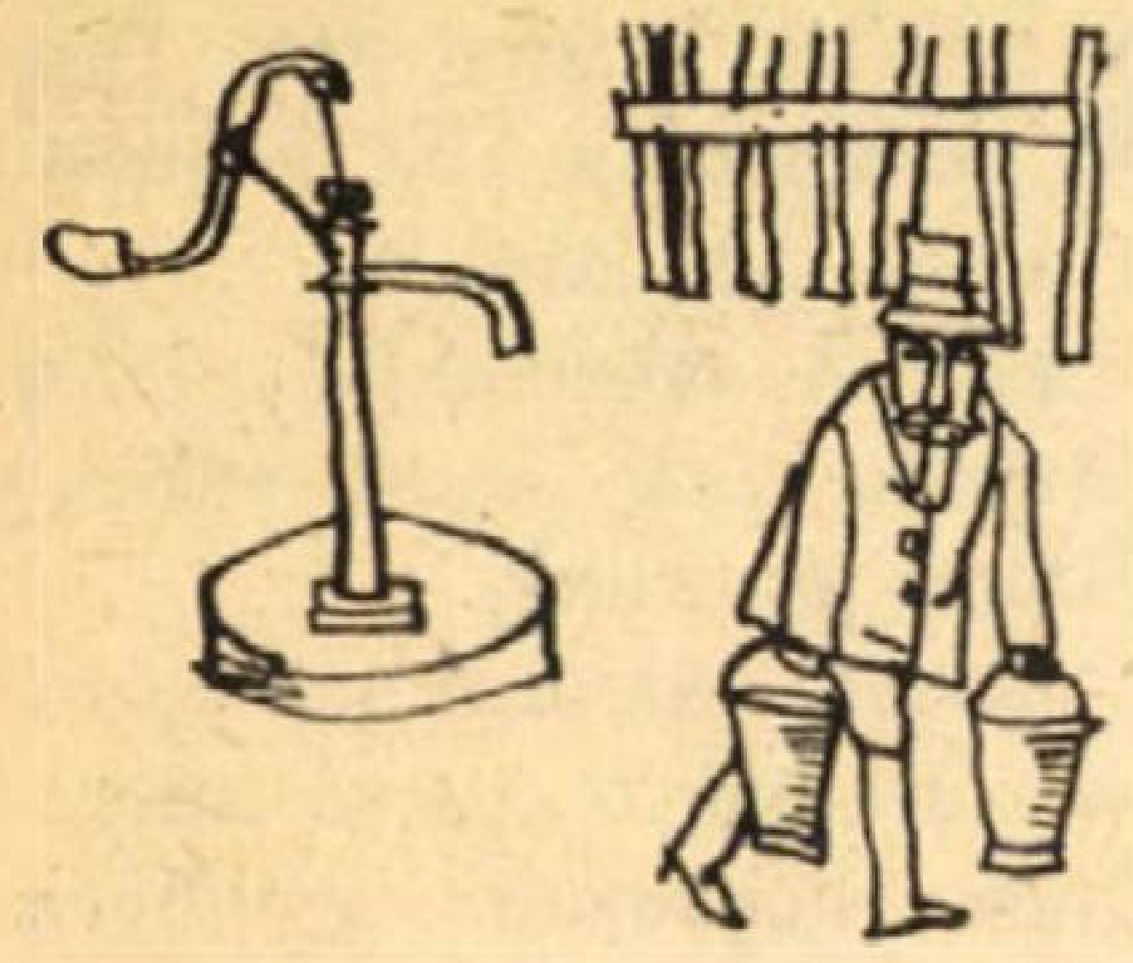

– csak keseregni lehet miattuk, miközben kétszáz méter távolságból cipeli az ember naponta többször is a tele vizesvödröket . . .

Ami még egy Herkulesnek is sok . . .

Szebeni Kálmán
VB titkár, NAK.

Notesz vagy naptár

Két esztendővel ezelőtt panaszt emeltem a Ludas hasábjain. Decemberben nem lehet zsebnaptárt kapni – siránkoztam. Vásároltam egy vastagabb noteszt, abból fabrikáltam előjegyzési naptárt, szépen beírtam

a napokat – az ünnepeket és a vasárnapokat piros ceruzával. Hiánycikk volt a naptár.

A héten bementem a főváros egyik legnagyobb papírkereskedésébe (a Kossuth Lajos utca és Petőfi Sándor utca sarkán), és noteszt kértem.

– Nincs – hangzott a válasz.

– Valami blokkszerű, amit zsebre lehet vágni?

– Az sincs.

A kiszolgálólány nem sokat törődött ezután velem, de egy vezetőnek látszó férfiú udvariasan megjegyezte:

– Sokszor kell ezt naponta elmondani. Sajnos, mi nem tehetünk róla.

Zsebnaptárt ajánlott, piros fedelű, notesz külsejű könyvecskét, mert annak a vége néhány oldal üres lapot is tartalmazott. Megvásároltam 4,80-ért. Kaptam ezért a pénzért egy 1961. évre szóló naptárt és tizenhat üres lapocskát feljegyzés céljaira.

Úgy látszik, a papíripar évenként felváltva vagy naptárt, vagy noteszt gyárt. Ezt jó tudni. Most kell beszerezni jövő évi naptárszükségletünket.

(s.)

Fehér Ökör

Rossz tréfa 1 képben

Játszódik a Fehér Ökör vendéglőben, a Thököly út és Nefelejcs utca sarkán

Siker Vili (ősz vagány, a pultnak támaszkodva énekel): Volt nekem egy cifraszűröm meg egy szép subám . . .

Tarha Lali (képesítéshez nem kötött markecoló, révetegen maga elé): Nekem is volt, de eladtam az Ecseri úti piacon . . .

Smonca Manci (törzsvendég, alig hetvenkét éves, de nem néz ki többnek nyolcvanháromnál, mert az alkohol megőrizte bőrének hamvasságát): Ne izéljetek már, fiúk! Még meghallja egy smasszer!

Idült Ödön (a bejárat előtt ül a földön, onnan üdvözli holtrészegen a Keleti pályaudvarra megérkező külföldi vendégeket): Ha meghallják,

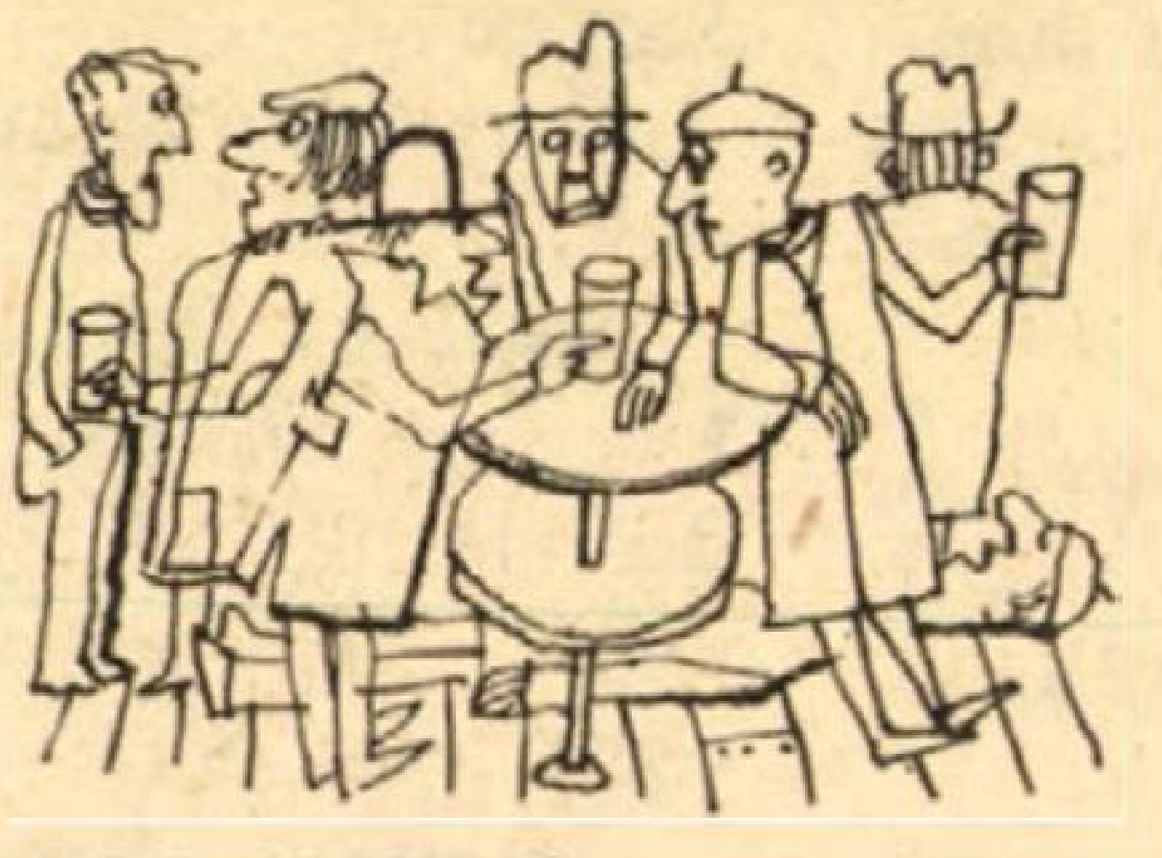

hadd hallják! Úgyis tudja már a világ . . .

Járókelő (megütközve): Bárcsak felszámolnák már ezt a bűntanyát!

Fehér Ökör (kasszáján kérodzve): Abba még az én bevételem is beleszól . . . !

Sajtó (hetvenhetedszer közli a közvéleménnyel): Tejvendéglő létesül a Fehér Ökör helyén.

Siker Vili (új nótába kezd): Várhatsz, babám, várhatsz . . .

Humorista (magában): Ennek a Vilinek, lehet, hogy igaza van!?

Szilágyi György

Melyik az igazi?

Van a XI. kerületben egy körülbelül ötszáz méteres utcarészlet, ha jól tudom, hivatalosan Törcsvár utcának nevezik. Ebben a rövid kis utcában három utcai tábla is található, de mind a három mást mond: az 1-es számú házon TÖRCSVÁRI, az 5-ös számún TÖLCSVÁR, a 14-es számú házon lévő táblán pedig TÖRCSVÁR utcajelzés látható. Vajon melyik tábla mond igazat?

H. S.

A gondos főnök

Mészáros András rajza

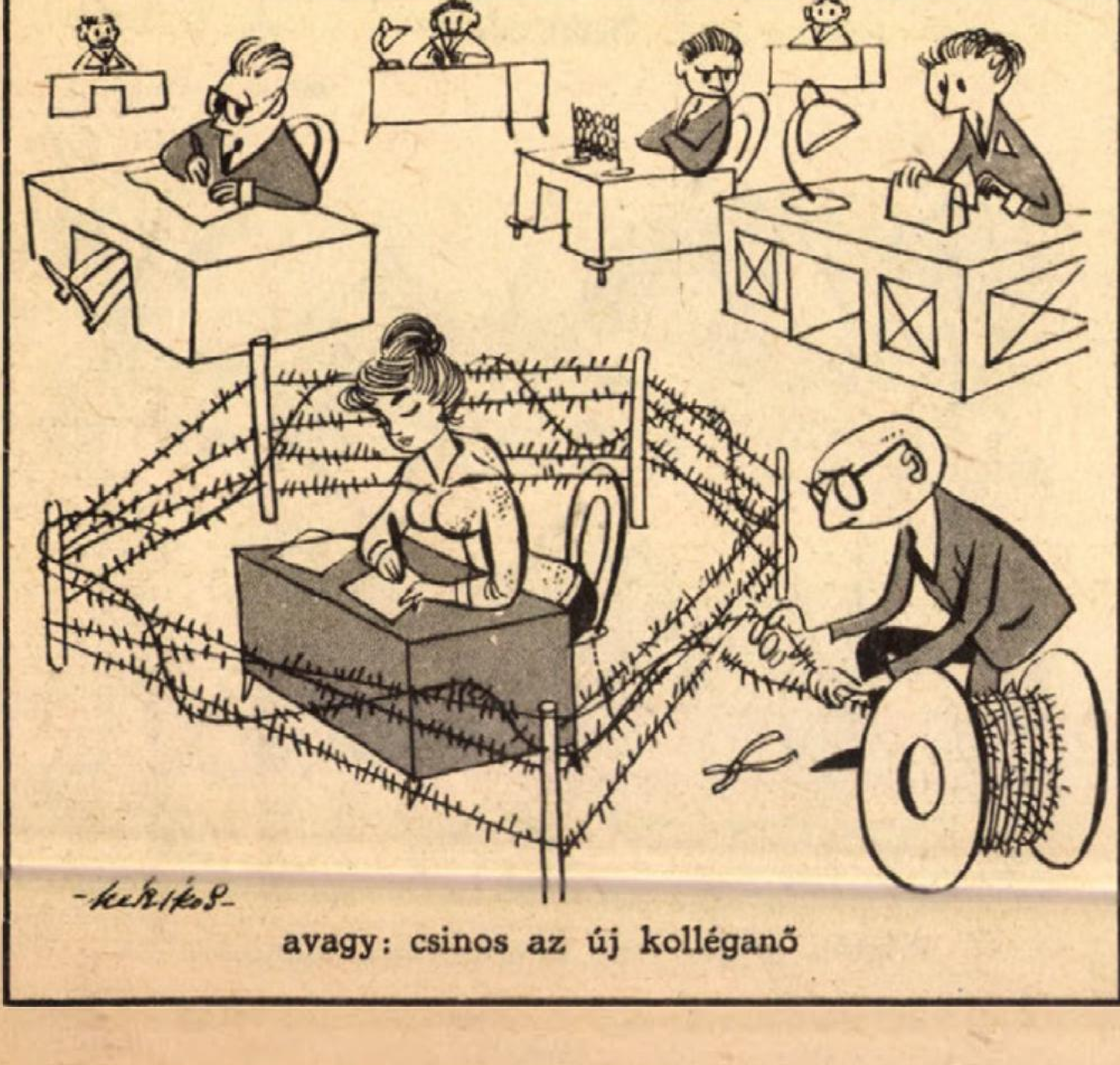

avagy: csinos az új kolléganő

Horgolócérna-hang

Lánc, lánc, eszterlánc,
Eszterlánci cérna,
Hatvanas-horgolócérnát
Ön hiába kér ma.

Cérnát, horgolót
Nyolcvanast se leltem,
Vajon kegyed mivel horgol
Röltex Rózsi, lelkem?

Hol a pikk tizes?

Nemrégiben egy csomag kártyát vásároltunk 26 forintért, de vasárnap, amikor leültünk játszani, szomorúan tapasztaltuk, hogy a pikk tizes nincs benne. Ez már másodszor fordult elő velünk, múltkor a kör ász hiányzott a pakliból. Ki a meós a kártyagyárban? Talán Rodolfot alkalmazzák? Mert ő tudja így eltüntetni a kártyalapot. Találtunk ugyan egy cédulát a csomagban, amelyre hivatkozva reklamálni lehetett a hiányzó kártyát, de vasárnap délután nem nyithattuk ki sem az üzletet, sem a gyárat, hogy számonkérjük a hiányzó pikk tizest. És midőn néhány nap múlva panaszt emeltünk és pótlást kértünk, rosszkedvűen, sőt bizalmatlanul fogadtak. Lehet, hogy bennünk van a hiba és két pikk tizessel akartunk játszani? Nem életbevágó dolog, de mivel igen sokan kártyáznak, arra kérjük a kártyagyárat, nagyobb gonddal vigyázzon a csomagolásra.

H. és S.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Érdeklődési illeték" című bírálatukra közöljük: A délegyházi Községi Tanács VB-től bekért 356/1959. számú irat alapján megállapítást nyert, hogy a panasz jogos. A téves leletezéssel előírt 10 forint illetéket és 10 forint bírságot helyesbítés címén törölték.

Pest megyei
Illetékkiszab. és Vállalati
Adóhivatal
Árpási Ferenc

*

„Várom a kábeljelentést" című közleményükben a fogyasztónak a gumikábel beszerzésére tett észrevétele teljesen jogos. A kereskedelem azért nem tudja a megfelelő kábelmennyiséget biztosítani, mert az ipar keveset gyárt.

Belkereskedelmi Minisztérium
Vas és Műszaki Főigazgatóság
Csomós István osztályvezető.

*

„Figaró" cím alatt megjelent bírálatukra közöljük, hogy selejtes darab a legnagyobb elővigyázat mellett is bekerülhet a több százezres szériába. Minden igyekezetünkkel azon fáradozunk, hogy a Figaró penge jó minőségét tovább javítsuk. Megjegyezzük, hogy az elmúlt 6 hónapban összesen négy reklamációt kaptunk a fogyasztóktól, pedig mintegy 10 millió pengét gyártottunk.

Fővárosi Finomacélárugyár
Szakos János igazgató.

Elővásár

Mészáros András rajza

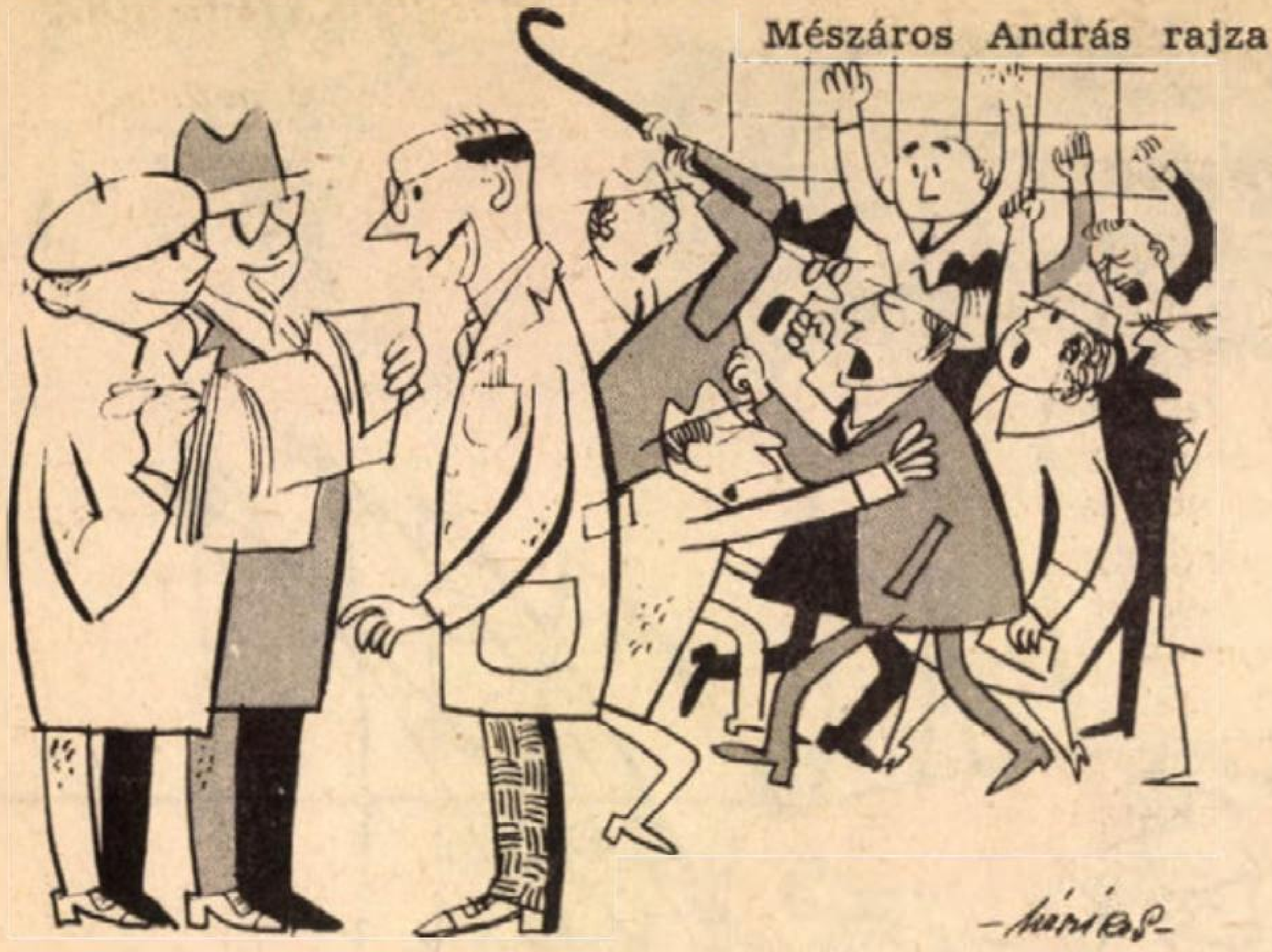

– Nyugodtan megírhatják, a hangulat máris karácsonyi!

Törpefenyő

Toncz Tibor rajza

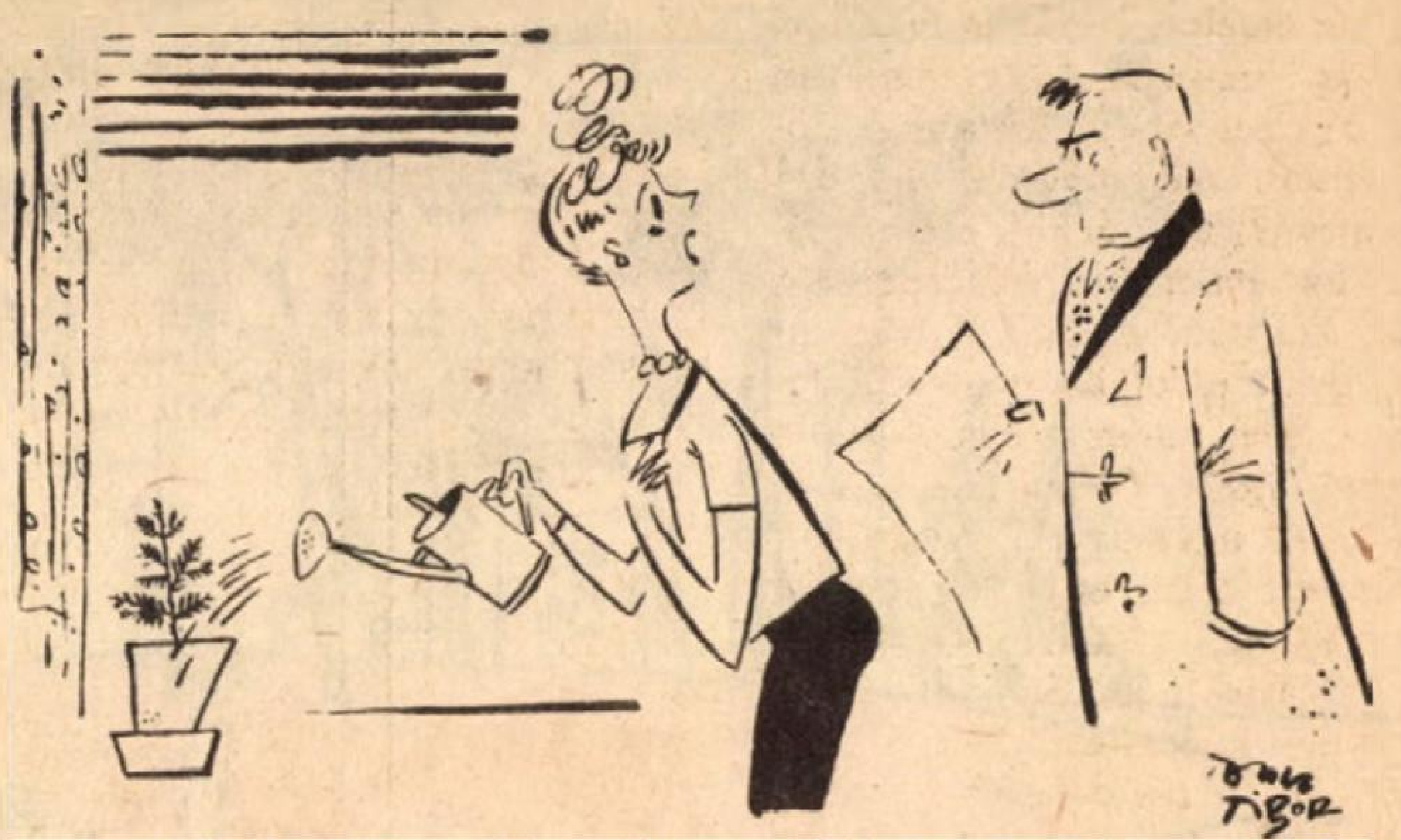

– Nézd, Péter, lehet, hogy addigra megnő... Mindenesetre vegyél rá egy kiló szaloncukrot!...

A NYUGATI SAJTÓBÓL

Egy kis új-zélandi újság, a „*Kaingaros Forest News*" minden számának élén a következő figyelmeztetés olvasható:

> *„Azokat a véleményeket, amelyeket ez a lap közöl, a szerkesztőség nem mindig osztja, sőt nem is mindig érti."*

*

A „*Reimscheider General-Anzeiger*", Adenauerék egyik nem túlságosan ismert lapja – miután egész héten át a legvadabb „kacsákkal" rémítette olvasóit – vasárnapi, ünnepi számában ezzel a felhívással tette rá a koronát hidegháborús működésére:

„Kedves olvasónk!

Kérjük, ne engedje magát a nemzetközi helyzettől nyugtalanítani. Ha valóban valamilyen fontos esemény történne, a General-Anzeiger külön kiadást ad. Addig azonban mindenkinek kellemes vasárnapot kívánunk."

*

Egon Erwin Kischt egyszer megkérdezte egyik kollégája, mi a véleménye az amerikai újságok politikai szerkesztőiről.

– Ezek kétfélék – hangzott a válasz. – Az egyik csoportba azok tartoznak, akik többet írnak meg, mint amennyit tudnak, a másikba azok, akik többet tudnak, mint amennyit megírnak.

(k—ny)

Hanglemez-újdonság

Amszterdamban, mint jelentették,
Kieszeltek egy új furfangot,
Csokoládéból hanglemezt is
Készítenek már a hollandok.

Fogyasztás előtt tízszer lehet
Lejátszani, mert nem lesz vékony,
De mi lesz olyan slágerdallal,
Mely túlságosan olvadékony?

Téli öröm

Tüzelőkészlet háromnapi
Lehet a lakásokban eztán,
Bölcs dolog volt ezt elrendelni,
Számos problémát old meg ez tán.

Nagyon örülök ennek én is,
Nem fáj a téltől már a fejem,
Nem hozathat fel tüzelőből
Egy hétrevalót velem nejem.

Hidvéghy Ferenc

Nem a ruha teszi a táncosnőt

Az amerikai St. Louis egyik éjszakai mulatóhelyének műsorát rendőrség vizsgálta meg. A kiküldött polgári ruhás nyomozók úgy találták, hogy Clarice Annjeli kisasszony táncszáma erősen kifogásolható, mivel a szóban forgó művésznőn még cipő sincs tánc közben.

A táncosnőnek az őrszobára való kísérése azonban akadályokba ütközött, mert Annjeli kisasszony nem volt hajlandó felöltözni. Mint önérzetesen mondotta:

– Nem szégyellek a törvény elé munkaruhában állni!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Seres karonfogva sétál menyasszonyával a szigeten. Szembejön velük egy hölgy, akinek Seres udvariasan köszön.

– Ki ez a nő? – kérdezi Serestől a menyasszonya.

– Ne is kérdezd – sóhajt a férfi –; elég bajom lesz, ha majd ő fogja megkérdezni, hogy te ki vagy.

Aktivizált vevő az önkiszolgáló boltban

Vasvári Anna rajza

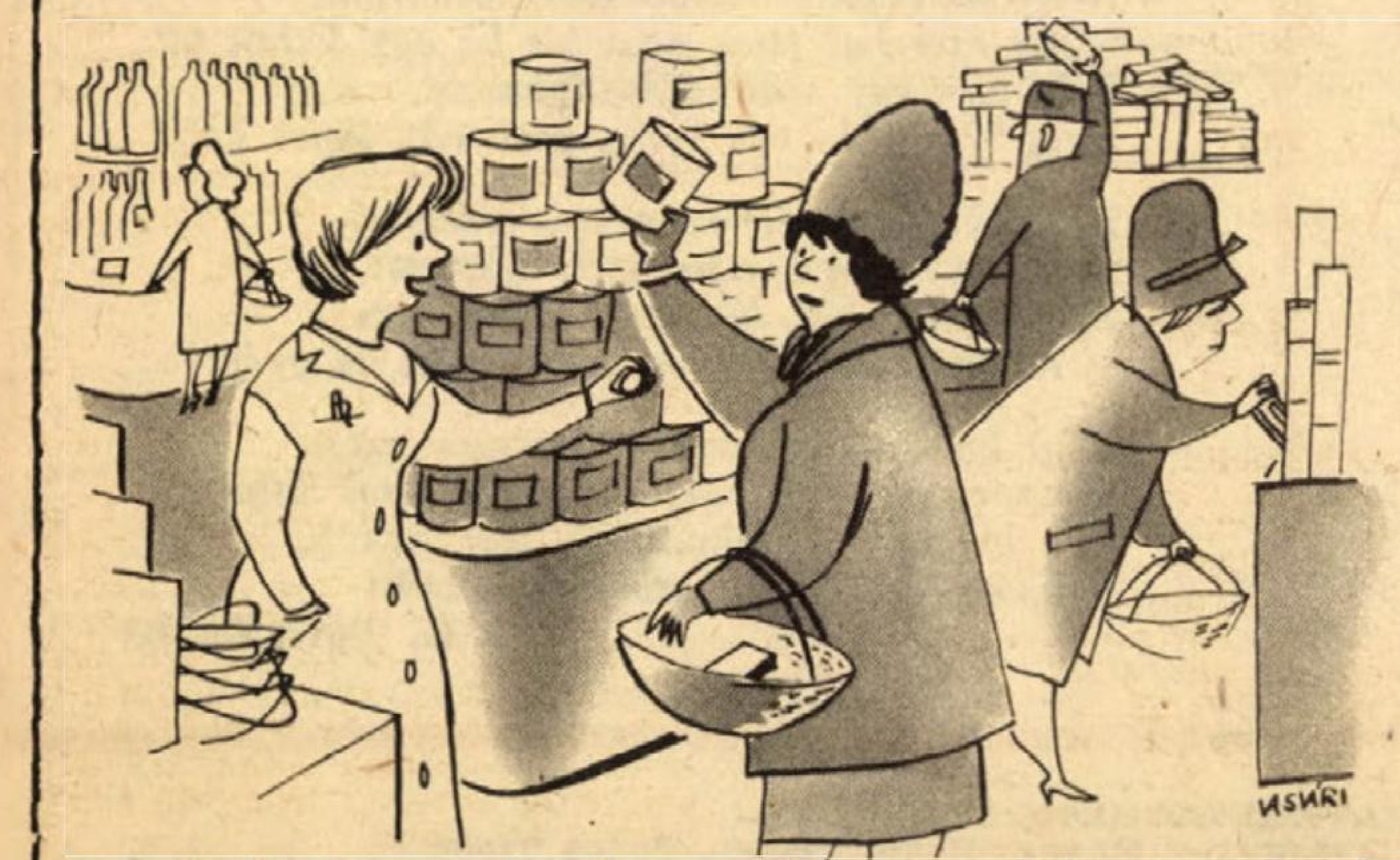

– Kedves vevő, nem hozna nekem egy pakli cigarettát a sarokról?

Szombat este

Szegő Gizi rajza

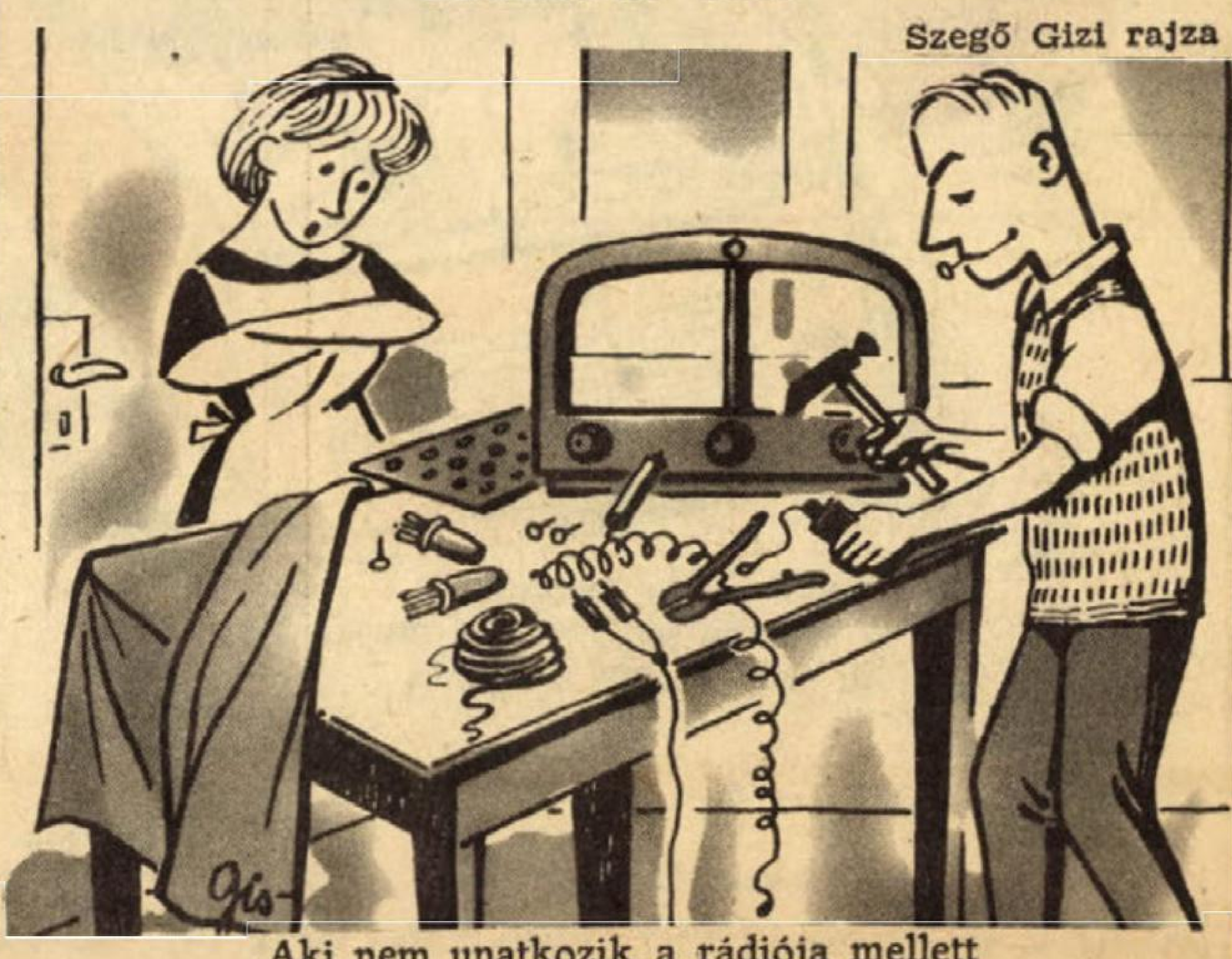

Aki nem unatkozik a rádiója mellett

Sokba kerülnek a támaszpontok az USÁ-nak

Hegedűs István rajza

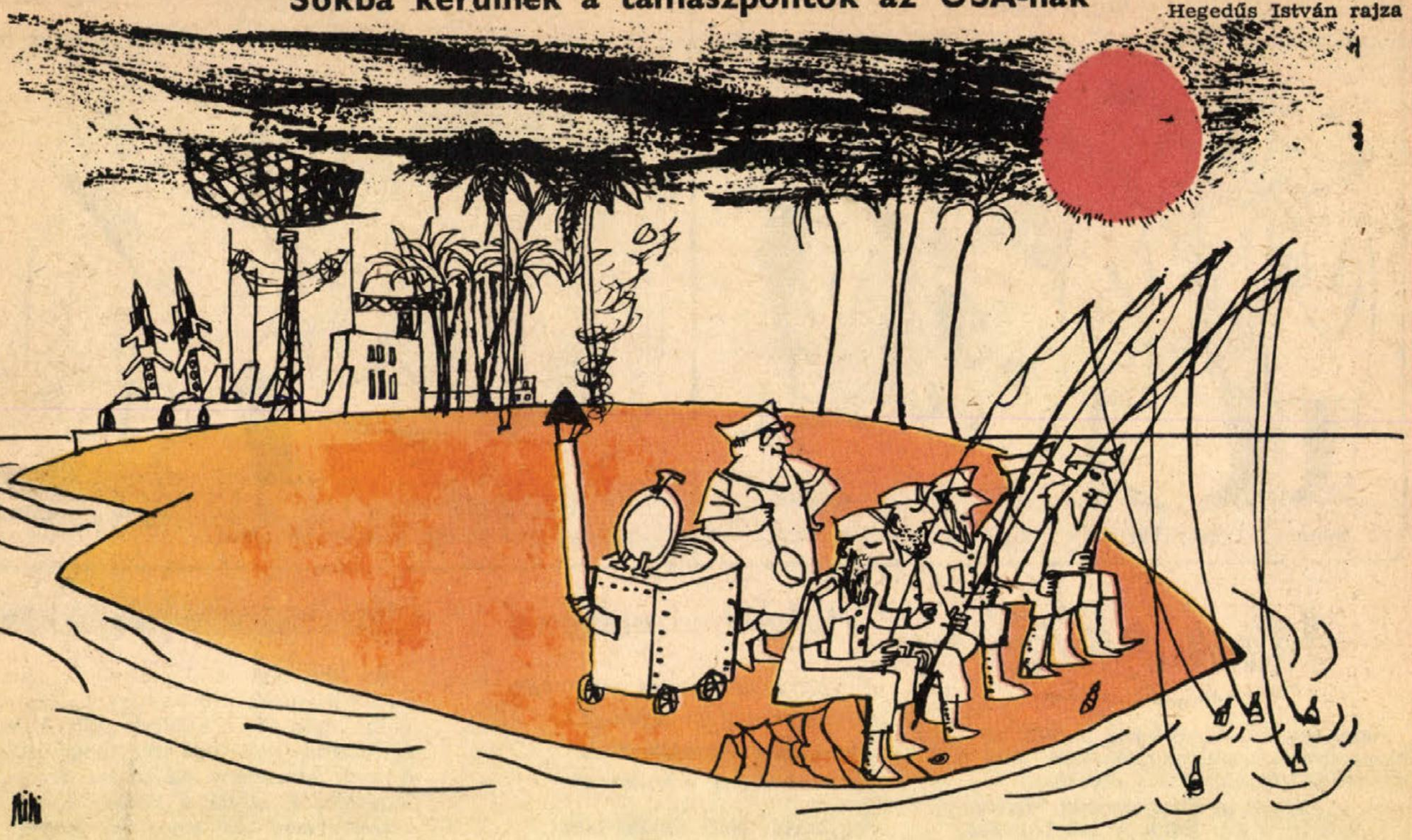

– Gyerünk, fiúk, gyerünk, mert megint nem lesz ebéd . . .

Munkamegosztás

Mészáros András rajza

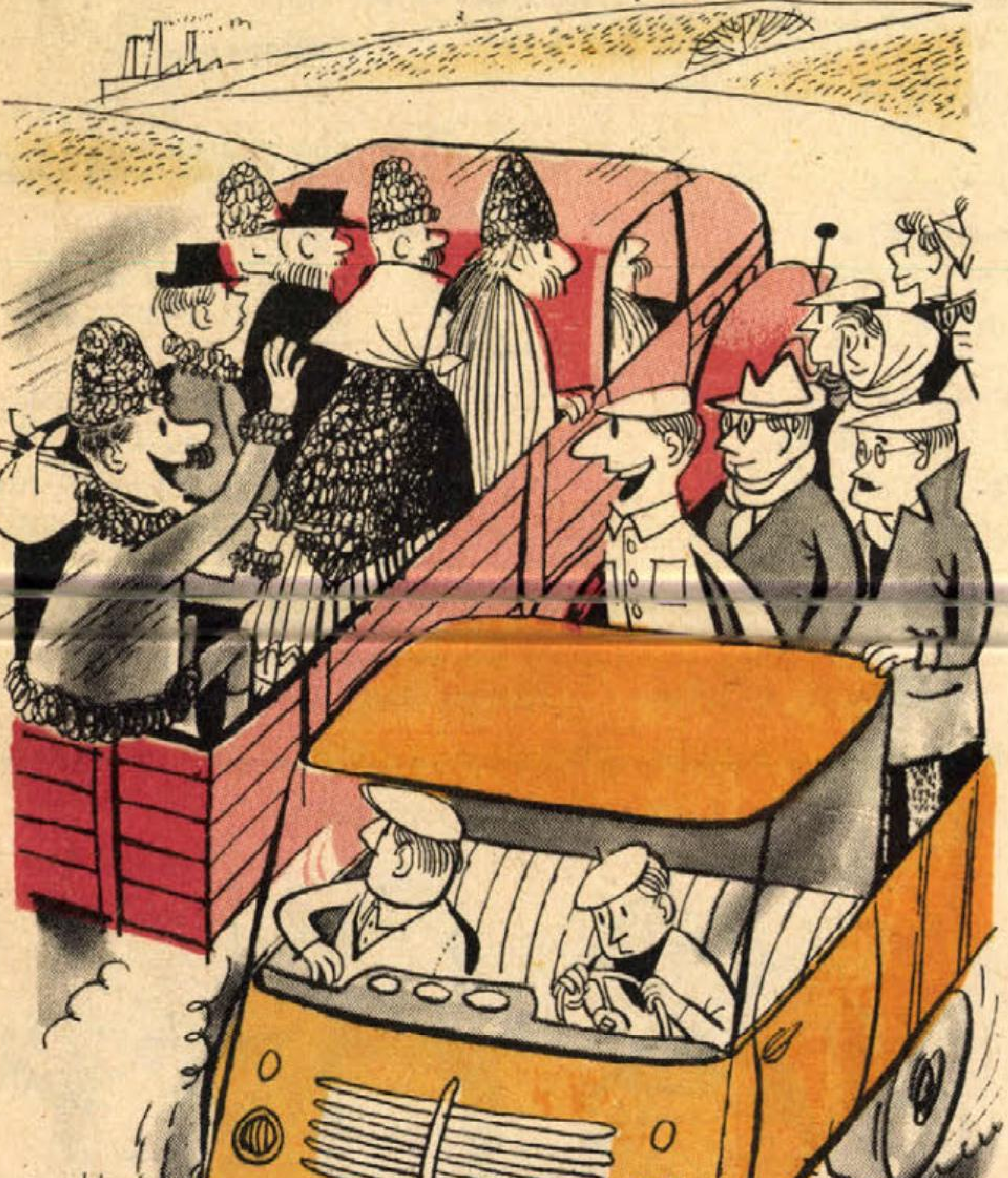

– Maguk hova mennek?
– A téeszbe segíteni. És maguk?
– Mi meg Pestre dolgozni.

ÚJ lakás - RÉGI bútor

(Szomorújáték 7 képben)

Új lakáshoz jutott egy férj s feleség,
Sok vész után int a biztos menedék.
Magas ugyan a harmadik emelet,
De legalább tornáznak majd eleget.

A bútorok szép, öröklött darabok.
Költöznének a lakásba a lakók,
Megszólal a hármas szekrény recsegve:
– Én ezen a kis ajtón hogy megyek be?

Sápitozik könyvszekrény és tálaló:
– Ilyen ajtón nem férünk be, ez való.
Behúzhatja pocakját a zongora,
Betér itt egy tilinkó, – de ő soha!

Kinn rekednek terebélyes fotöjök,
Az asszonyka akárhogyan könyörög,
Nem csúsznak be se oldalt, se fordítva.
A férj képét a bánat eltorzítja.

Konyhaszekrény ugyanvalóst protestál:
– Ez konyha? Hisz nem fér be egy kerek tál.
Tele van egy szardíniás dobozzal.
Nem fér itt be egy tyúk, csak egy lapos hal!

Próbálkozik a férj még egy recepttel:
Friss futárt egy asztalosért meneszt el,
Az asztalos jön, körülnéz, fejet ráz:
– Részvétemet, kedves uram, mert ez gyász! : :

Ül a kis pár az utcán, mint egy rakás
Szomorúság. Vagy bútor van, – vagy lakás:
Egy hirdetést fogalmaznak szegénykék:
Új lakáshoz törpe bútort cserélnék!

K. Tóth Lenke

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.5231 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.